

แรงจูงใจของนักศึกษาในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง
ของวิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร

คณาสรวง กริ่งทอง

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาครุศาสตรอุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

2561

**Students Motivation to Further their Study
for Diploma at Phichit Community College**

Khanthasruang Kringthong

**A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Education
Field in Industrial Technology
Pidulsongkram Rajabhat University
2018**

ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์

แรงจูงใจของนักศึกษาในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตร
วิชาชีพชั้นสูงของวิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร

ชื่อนักศึกษา

นายคณิศรรวง กริ่งทอง

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

รองศาสตราจารย์ ดร.พิภพ สุนทรสมัย
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นิวัตร พัฒนะ

บทคัดย่อ

งานวิจัยมีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักศึกษาระดับ ปวส. ของวิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร รวม 4 ด้าน คือ ด้านเหตุผลส่วนตัว ด้านลักษณะของสถาบัน ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง และด้านการประกอบอาชีพ (2) เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักศึกษาระดับ ปวส. ของวิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร

โดยทำการศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับ ปวส. ชั้นปีที่ 1 และ 2 ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2559 ที่เรียนในรอบเช้าและรอบบ่ายจำนวน 30 คน โดยการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย คือแบบสอบถาม ทำการวิเคราะห์ค่าสถิติด้วย ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่า t - test ค่า F - test มาประมวลผลวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา

ผลการวิจัยพบว่า (1) แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับ ปวส. ของนักศึกษาวิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตรโดยรวมพบว่าด้านการประกอบอาชีพเป็นแรงจูงใจสูงสุด รองลงมาคือด้านเหตุผลส่วนตัวด้านลักษณะของสถาบันและด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง (2) ด้านเหตุผลส่วนตัว นักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปวส. อยู่ในระดับมาก ด้านลักษณะของสถาบัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อในระดับ ปวส. อยู่ในระดับมาก ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้องมีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับ ปวส. อยู่ในระดับมาก ด้านการประกอบอาชีพ นักศึกษา มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับ ปวส. อยู่ในระดับมาก

หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาครุศาสตร์อุตสาหกรรม
ปีการศึกษา 2560

ลายมือชื่อนักศึกษา.....
ลายมือชื่อประธานที่ปรึกษา.....
ลายมือชื่อกรรมการที่ปรึกษา.....

Title	Students Motivation to Further their Study for Diploma at Phichit Community College
Author	Mr. Khanthasruang Kringthong
Advisors	Associate Professor Dr. Piphop Soonthonsamai Assistant Professor Dr. Niwat Pattana

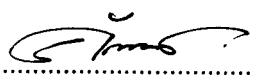
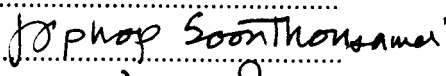
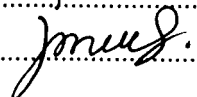
Abstract

The objectives of this research are to study (1) the motivation to continue education of higher vocational students at community college in Phichit province in 4 areas : personal reason, Aspects of the institution, Related parties,. and Career and (2) to compare the motivation for continuing education of higher vocational students at community college in Phichit province.

The samples wear 30. students in the first and second year of higher vocational education first semester of academic year 2016, randerced 5y stratified sampling groups. The research instrument was a questionnaire on the motivation of students in the higher education level. The statistics : mean, standard deviation, t - test, F - test were analyzed.

The results of the study showed that (1) the motivation for the higher education level of community college students in Phichit province on cecupetion oulvall was at the highest level. Secondly, they wear personal reasons for the institution el characland the persons involved. (2) For personal reasons, students are motivated to study at the higher education level at a high level. In terms of Aspects of the institution, Retated pasties and career, the students' motivation to study for a higher vocational level wear at a high level.

Degree of Master of Education
Field in Industrial Technology
Academic Year 2017

Student's Signature.....
 Advisor's Signature.....
 Co-Advisor's Signature.....

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ข
กิตติกรรมประกาศ.....	ค
สารบัญ.....	ง
สารบัญตาราง.....	ฉ
สารบัญภาพ.....	ช
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
จุดประสงค์ของการวิจัย.....	2
ความสำคัญของการวิจัย.....	2
ขอบเขตของงานวิจัย.....	3
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	3
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
ประวัติความเป็นมาของวิทยาลัยชุมชนพิจิตร.....	8
การจัดการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงวิทยาลัยชุมชนพิจิตร.....	12
หลักเกณฑ์การใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงพุทธศักราช 2558.....	13
ความหมายของแรงจูงใจ.....	19
แนวคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อ.....	32
ทฤษฎีการเลือกอาชีพและพื้มนาดำสนอาชีพ.....	33
การเลือกและการเตรียมตัวเพื่องานอาชีพ.....	34
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	36

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	44
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	44
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	44
ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ.....	45
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	46
การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	46
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	51
5 สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	67
สรุป.....	67
อภิปรายผล.....	68
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยไปใช้.....	74
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป.....	75
บรรณานุกรม.....	76
ภาคผนวก.....	83
ภาคผนวก ก หนังสือขอความอนุเคราะห์ตรวจเครื่องมือ.....	84
ภาคผนวก ข แบบสอบถาม.....	88
ประวัติผู้วิจัย.....	99

สารบัญญัตินี้

ตาราง		หน้า
1	จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการเก็บแบบสอบถาม.....	3
2	จำนวนและคำร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับชั้นปี สาขาวิชา วุฒิ การศึกษาเดิม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รอบการเรียน อาชีพของผู้ปกครอง รายได้ของผู้ปกครองต่อเดือน และภูมิสำเนาเดิมของนักศึกษา.....	52
3	ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ของวิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร โดยรวมและรายด้าน.....	54
4	ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของวิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร ด้านเหตุผล ส่วนตัว โดยรวมและรายข้อ.....	55
5	ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของนักศึกษา ของวิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร ด้านลักษณะของสถาบันโดยรวมและรายข้อ.....	56
6	ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของวิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร ด้านบุคคล ที่เกี่ยวข้องโดยรวมและรายข้อ.....	57
7	ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของระดับแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของนักศึกษาวิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร ด้านการประกอบอาชีพ โดยรวมและรายข้อ.....	58
8	นักศึกษาที่เรียนระดับชั้นปีต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงโดยรวม และรายด้านแตกต่างกัน.....	59
9	นักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพชั้นสูงโดยรวม และรายด้านแตกต่างกัน.....	60
10	นักศึกษาที่วุฒิการศึกษาเดิมต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงโดยรวม และรายด้านแตกต่างกัน.....	61
11	นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงโดยรวม และรายด้านแตกต่างกัน.....	62

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
12 นักศึกษาที่มีรอบการเรียนต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงโดยรวม และรายด้านแตกต่างกัน.....	63
13 นักศึกษาที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงโดยรวม และรายด้านแตกต่างกัน.....	64
14 นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีรายได้ต่อเดือนต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงโดยรวม และรายด้านแตกต่างกัน.....	65
15 นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาเดิมต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงโดยรวม และรายด้านแตกต่างกัน.....	66

สารบัญภาพ

ภาพ		หน้า
1	กรอบความคิดงานวิจัย.....	5
2	ตราประจำวิทยาลัยชุมชนพิจิตร.....	11

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาเป็นหัวใจของการพัฒนาประเทศและเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการอาชีวศึกษา เป็นรากฐานอันสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม เพราะความเจริญของประเทศขึ้นอยู่กับทรัพยากรที่มีคุณภาพ สามารถตอบสนองความต้องการของการขยายตัวด้านธุรกิจและอุตสาหกรรมรวมทั้งรู้จักนำเอาเทคโนโลยีสมัยใหม่มาใช้ภายใต้ความเป็นโลกาภิวัตน์ การที่ประเทศไทยจะแข่งขันกับประเทศอื่นได้นั้น สังคมการอาชีวศึกษาจึงเป็นเครื่องมือสำคัญ ในการนำประเทศไทยเข้าสู่การแข่งขันในโลกฐานแห่งความรู้ โดยมีสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ (Information Technology) เป็นสื่อสารสำคัญ

นอกจากนั้น จากการศึกษาแรงจูงใจในการศึกษาต่อของบุคคลในแต่ละระดับพบว่า จะแตกต่างกันออกไปตามวัยฐานะและโอกาสความคิดเกี่ยวกับการเรียนอาชีวะจะมีแนวโน้มเข้าสู่ผลได้ทางเศรษฐกิจ (ทิพย์พรรณ นพวงศ์ ณ อยุธยา, 2556 : 32) การที่นักศึกษาสนใจเลือกเรียนสาขาวิชาชีพเพิ่มมากขึ้นทุกปีนั้นเป็นเหตุผลมาจากนักเรียนและผู้ปกครองมีความเข้าใจในเรื่องงานอาชีพมากขึ้น โดยเมื่อเรียนสำเร็จทางอาชีวศึกษาแล้วจะสามารถหางานทำและเลี้ยงตนเองได้ อีกทั้งผู้ที่มีความสามารถปานกลางก็สามารถที่จะเรียนออกไปประกอบอาชีพได้ (อนันต์ กรุแก้ว, 2557 : 7) และในบางครั้งเหตุจูงใจในการศึกษาต่ออาจมาจากปัจจัยหลายๆอย่างอาทิเช่น สภาพฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมที่แตกต่างกัน ทุนทรัพย์ที่ใช้ในการศึกษามากหรือน้อยกว่ากัน คุณภาพของการจัดการศึกษาที่แตกต่างกันภูมิสำเนาของสถานศึกษาที่อยู่ในส่วนกลางหรือภูมิภาค ความมีชื่อเสียงของสถานศึกษาที่แตกต่างกัน (เจือจันทร์ จงสถิตอยู่, 2555 : 9-20) องค์กรประกอบทางด้านบุคคลมีอิทธิพลต่อการเลือกแผนการเรียนของนักเรียนมากที่สุด ได้แก่ บิดามารดาหรือผู้มีอุปการคุณ ด้านการเงินมีฐานะดีพอที่จะอุดหนุนให้เรียนต่อจนสำเร็จการศึกษาชั้นสูงเท่าที่ต้องการได้ (สุวิมล ดีสัน, 2551 : 45)

วิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร สังกัดกรมอุดมศึกษา กระทรวงศึกษาธิการตระหนักดีถึงแผนการพัฒนาศึกษาดังกล่าว จึงมุ่งที่จะสร้างคุณภาพในการผลิตกำลังคนตั้งแต่ระดับกึ่งฝีมือ ระดับฝีมือ และระดับเทคโนโลยี ให้มีคุณภาพตามมาตรฐานสากล สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม ความต้องการของตลาดแรงงาน และความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี และในขณะเดียวกันก็มุ่งขยายและกระจายโอกาสทางการศึกษา

เพื่อให้ผู้ที่จบการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ และระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ได้มีโอกาสศึกษาต่อในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง

นอกจากที่กล่าวมาข้างต้นในการศึกษางานวิจัยต่างๆพบว่า นักศึกษาที่เลือกสาขาวิชาต่างกันมีองค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจด้านคุณลักษณะส่วนตัว และด้านลักษณะของงานที่เกี่ยวข้องกับงานที่ต้องการแตกต่างกัน นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีองค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านคุณลักษณะส่วนตัว ด้านลักษณะของงานที่เกี่ยวข้องกับงานที่ต้องการ และด้านคุณลักษณะของสถาบันแตกต่างกัน (สมพงษ์ จิตจรัสอำพัน, 2550 : 78)

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงคัดสรรแรงจูงใจดังกล่าวมาพิจารณาศึกษาแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักศึกษา และยังไม่พบงานวิจัยใดซึ่งได้ศึกษาแรงจูงใจทั้ง 4 ด้านพร้อมกันคือ ด้านเหตุผลส่วนตัวด้านลักษณะของสถาบัน ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านการประกอบอาชีพในการศึกษากับวิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร จึงยังไม่สามารถหาข้อสรุปประเด็นที่ต้องการได้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษา เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการศึกษาของวิทยาลัยฯให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนและเป็นข้อมูลสำหรับผู้บริหารในการพัฒนางานในด้านต่างๆ ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

จุดประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของวิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตรรวม 4 ด้าน ได้แก่ ด้านเหตุผลส่วนตัว ด้านลักษณะของสถาบัน ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง และด้านการประกอบอาชีพ
2. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของวิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร

ความสำคัญของการวิจัย

เพื่อใช้เป็นข้อมูลเกี่ยวกับการเข้าศึกษาต่อของนักศึกษาใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนให้มีคุณภาพดีขึ้น ตลอดจนการจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน เป็นประโยชน์ต่อผู้บริหารและบุคลากรที่เกี่ยวข้องในหน่วยงานต่างๆในการวางแผนรับนักศึกษาเข้าศึกษาต่อ เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของนักศึกษาและสังคมต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ชั้นปีที่ 1 จำนวน 70 คนและชั้นปีที่ 2 จำนวน 50 คน ภาควิชาการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2559 ของวิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตรที่เรียนรอบเช้าและรอบบ่าย รวม 120 คน

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ชั้นปีที่ 1 จำนวน 16 คนและ ชั้นปีที่ 2 จำนวน 14 คน ภาควิชาการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2559 ของวิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตรที่เรียนรอบเช้าและรอบบ่าย ที่ได้มาโดยการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Sampling) รวม 30 คน

ตาราง 1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการเก็บแบบสอบถาม

นักศึกษา	ประชากร		กลุ่มตัวอย่าง	
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง
ปวส.1	47	23	8	8
ปวส.2	32	18	7	7
รวม	120		30	

จากตาราง 1 แสดงจำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างสำหรับที่ใช้ในการเก็บแบบสอบถามโดยการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Sampling) รวม 30 คน จากนักศึกษาทั้งหมด 120 คน

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรอิสระแบ่งเป็นดังนี้

3.1.1 ระดับชั้นปี

3.1.1.1 ปวส. ชั้นปีที่ 1

3.1.1.2 ปวส. ชั้นปีที่ 2

3.1.2 สาขาวิชา

3.1.2.1 สาขาวิชาการบัญชี

3.1.2.2 สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ

3.1.2.3 สาขาวิชาการตลาด

3.1.2.4 ช่างเทคนิค

3.1.3 วุฒิการศึกษาเดิม

3.1.3.1 ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)

3.1.3.2 มัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.6)

3.1.4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

3.1.4.1 ต่ำ (ต่ำกว่า 2.50)

3.1.4.2 ปานกลาง (2.51 - 3.50)

3.1.4.3 สูง (3.51 ขึ้นไป)

3.1.5 รอบการเรียน

3.1.5.1 รอบเช้า (8.00 - 16.00 น.)

3.1.5.2 รอบบ่าย (12.00 - 20.00 น.)

3.1.6 อาชีพของผู้ปกครอง

3.1.6.1 ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ

3.1.6.2 ผู้ประกอบการส่วนตัว

3.1.6.3 อื่นๆ อาชีพที่นอกเหนือจากที่กล่าวข้างต้น

3.1.7 รายได้ของผู้ปกครองต่อเดือน

3.1.7.1 ต่ำกว่า 10,000 บาท

3.1.7.2 10,000 บาทขึ้นไป

3.1.8 ภูมิลำเนาเดิมของนักศึกษา

3.1.8.1 อำเภอเมืองในเขตจังหวัดพิจิตร

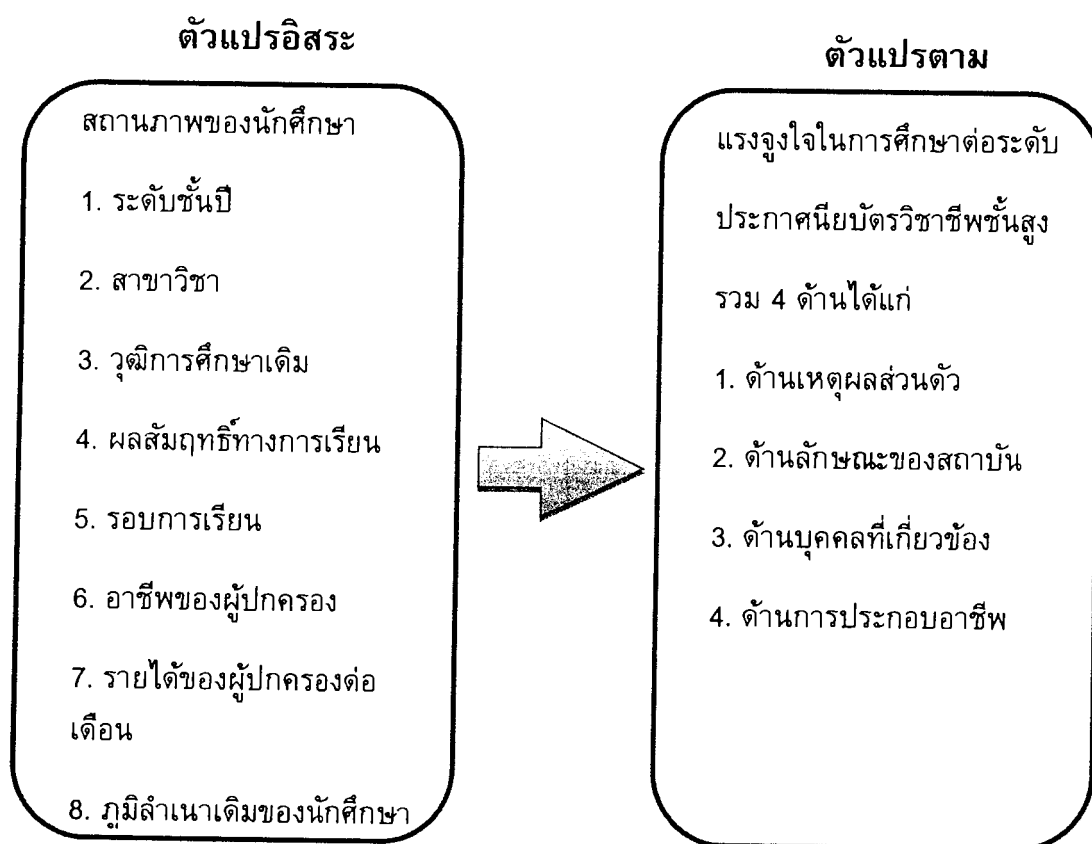
3.1.8.2 อำเภออื่นๆในเขตจังหวัดพิจิตร

3.1.8.3 ต่างจังหวัด (นอกเหนือจากจังหวัดพิจิตร)

3.2 ตัวแปรตามคือแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของสถาบันอาชีวศึกษาในจังหวัดพิจิตรใน 4 ด้าน ดังนี้

- 3.2.1 ด้านเหตุผลส่วนตัว
- 3.2.2 ด้านลักษณะของสถาบัน
- 3.2.3 ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง
- 3.2.4 ด้านการประกอบอาชีพ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพ 1 กรอบความคิดงานวิจัย

1. นักศึกษาที่เรียนระดับชั้นปีต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับ
2. ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงโดยรวม และรายด้านแตกต่างกัน นักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงโดยรวม และรายด้านแตกต่างกัน
3. นักศึกษาที่วุฒิการศึกษาเดิมต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงโดยรวม และรายด้านแตกต่างกัน
4. นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงโดยรวม และรายด้านแตกต่างกัน
5. นักศึกษาที่มีรอบการเรียนต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงโดยรวม และรายด้านแตกต่างกัน
6. นักศึกษาที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงโดยรวม และรายด้านแตกต่างกัน
7. นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีรายได้ต่อเดือนต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงโดยรวม และรายด้านแตกต่างกัน
8. นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาเดิมต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงโดยรวม และรายด้านแตกต่างกัน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. แรงจูงใจในการศึกษาต่อ หมายถึงแรงกระตุ้นหรือสิ่งเร้าที่ชักนำให้นักศึกษาเข้าศึกษาต่อในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของวิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร แบ่งออกเป็น 4 ด้าน คือ
 - 1.1 ด้านเหตุผลส่วนตัว หมายถึง ความต้องการ ความสนใจ ความถนัด ความสามารถ ประสบการณ์ ความรู้เดิมวุฒิทางการศึกษา บุคลิกภาพและความภาคภูมิใจของนักศึกษาที่มีส่วนต่อการเลือกศึกษาต่อในสถานศึกษา
 - 1.2 ด้านลักษณะของสถาบันหมายถึงสิ่งที่นักศึกษาเห็นว่า วิทยาลัยอาชีวศึกษาในจังหวัดพิจิตรแตกต่างจากสถาบันอื่นๆ เช่นชื่อเสียงหลักสูตร ครู-อาจารย์ การเรียนการสอน เทคโนโลยีทางการศึกษา วัสดุ-อุปกรณ์ ค่าใช้จ่าย สถานที่ตั้ง สภาพแวดล้อม การยอมรับของสังคม เป็นต้น
 - 1.3 ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง หมายถึง การมาเรียน เพราะได้แรงกดดัน แรงกระตุ้น ได้รับการสนับสนุน และคำแนะนำจากบุคคลต่อการเลือกศึกษาต่อ ได้แก่ บิดา มารดาญาติพี่น้อง เพื่อน ครู ผู้ประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน

1.4 ด้านการประกอบอาชีพ หมายถึง ความต้องการของนักศึกษาที่จะมีอาชีพที่ก้าวหน้ามั่นคง อาชีพที่สุจริต อาชีพที่มีเกียรติ การหางานได้ง่าย การมีรายได้สูง โอกาสในการเลือกงานที่เหมาะสมกับตนเอง เป็นที่ต้องการของตลาดแรงงาน การประกอบอาชีพอิสระ การได้ทำงานในหน่วยงานภาครัฐ หรือภาคเอกชน

2. **นักศึกษา** หมายถึง ผู้ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ชั้นปีที่ 1 และ 2 ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2559 ของสถาบันอาชีวศึกษาในจังหวัดพิจิตร ที่เรียนรอบเช้าและรอบบ่าย

3. **ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.)** หมายถึง ระดับรับจากผู้สำเร็จการศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และผู้สำเร็จการศึกษา หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.6)

4. **วิทยาลัยชุมชน** หมายถึง สถาบันศึกษาของชุมชนหรือแหล่งเรียนรู้ของชุมชน เพื่อรองรับนักศึกษาที่ขาดโอกาสเข้าไปศึกษาในตัวเมือง จากสภาวะการณ์ที่เปลี่ยนแปลง บนพื้นฐานการพัฒนาที่ยั่งยืน

5. **ผลสัมฤทธิ์การศึกษา** หมายถึง ผลที่เกิดจากกระบวนการเรียนการสอนที่จะทำให้นักเรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม และสามารถวัดได้โดยการแสดงออกมาทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านพุทธิพิสัย ด้านจิตพิสัย และด้านทักษะพิสัย

แรงจูงใจของนักศึกษาในการศึกษาต่อระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของวิทยาลัยชุมชน ในจังหวัดพิจิตร	ระดับของแรงจูงใจ				
	มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด
ด้านลักษณะของสถาบัน					
13. วิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร เป็นวิทยาลัย ที่มีชื่อเสียง					
14. วิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร เปิดสอน หลักสูตรตรงกับความต้องการของนักศึกษา					
15. วิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร มีครู-อาจารย์ ที่มีศักยภาพสูง					
16. วิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร มีเทคโนโลยี ทาง การศึกษาที่ทันสมัย					
17. วิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร มีวัสดุ - อุปกรณ์เพียงพอกับจำนวนนักศึกษา					
18. วิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร มีค่าใช้จ่ายใน การศึกษา ไม่สูงมาก					
19. วิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร มีที่ตั้งสะดวก ต่อการ เดินทางมาเรียน					
20. วิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร มี สภาพแวดล้อมที่ดี					
21. วิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร ผลิตผู้สำเร็จ การศึกษา ได้เป็นที่ยอมรับในสังคม					

แรงจูงใจของนักศึกษาในการศึกษาต่อระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของวิทยาลัยชุมชน ในจังหวัดพิจิตร	ระดับของแรงจูงใจ				
	มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด
ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง					
22. บิดา มารดา หรือผู้ปกครอง ญาติพี่น้อง เป็น ผู้สนับสนุนให้เรียน					
23. เพื่อนแนะนำให้เรียน					
24. รุ่นพี่แนะนำให้เรียน					
25. อาจารย์แนะแนวของสถานศึกษาเดิมแนะนำ ให้เรียน					
26. อาจารย์ประจำชั้นของสถานศึกษาเดิมแนะนำ ให้เรียน					
27. คนรู้จักแนะนำให้เรียน					
28. อาจารย์ฝ่ายประชาสัมพันธ์ของวิทยาลัย ชุมชนพิจิตร แนะนำให้เรียน					
29. เลือกตามแบบอย่างนักธุรกิจที่ประสบ ผลสำเร็จ หรือ บุคคลเป็นที่ยกย่องและมีชื่อเสียงทางด้านธุรกิจ					
30. ผู้เรียนตัดสินใจเรียนเอง					
ด้านการประกอบอาชีพ					
31. เพื่อความมั่นคงในวิชาชีพ					
33. ต้องการมีอาชีพที่สุจริต					
34. ต้องการมีอาชีพที่มีเกียรติ					
35. ต้องการหางานได้ง่ายขึ้น					
36. ต้องการมีรายได้สูง					
37. ต้องการมีโอกาสเลือกงานที่เหมาะสมกับ ตนเอง					
38. ต้องการนำความรู้ไปพัฒนาอาชีพของ ครอบครัว					

39. หลักสูตรที่เรียนเป็นที่ต้องการของตลาดแรงงาน					
40. ต้องการประกอบอาชีพอิสระได้					
41. ต้องการทำงานในหน่วยงานภาครัฐ					
42. ต้องการทำงานในหน่วยงานภาคเอกชน					

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

1. ประวัติความเป็นมาของวิทยาลัยชุมชนพิจิตร
2. การจัดการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงวิทยาลัยชุมชนจังหวัดพิจิตร
3. หลักเกณฑ์การใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงพุทธศักราช 2558
4. ทฤษฎีเกี่ยวกับแรงจูงใจ
5. ความหมายของแรงจูงใจ
6. แนวความคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อ
7. ทฤษฎีการเลือกอาชีพและพัฒนาด้านอาชีพ
8. การเลือกและการเตรียมตัวเพื่องานอาชีพ
9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ประวัติความเป็นมาของวิทยาลัยชุมชนพิจิตร

กระทรวงศึกษาธิการมีนโยบายให้ดำเนินการจัดการศึกษาตามแบบวิทยาลัยชุมชน โดยมีเป้าหมายใน ปี 2544 – 2545 ในจังหวัดที่ยังไม่มีสถาบันอุดมศึกษา คือ แม่ฮ่องสอน ตาก พิจิตร มุกดาหาร สระแก้ว อุทัยธานี ระนองและนครราชสีมา อนึ่งการจัดตั้งวิทยาลัยชุมชนไม่ขัดกับมติคณะรัฐมนตรีที่ห้ามจัดตั้งหน่วยงานใหม่เพราะจะระดมทรัพยากร อาคาร/สถานที่ และบุคลากรจากหน่วยงานรัฐ เช่น สถาบันราชมงคล สถาบันราชภัฏ สถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา และการศึกษาออกโรงเรียน รวมทั้งสำนักงานศึกษาธิการโดยใช้สถานที่ที่มีอยู่แล้ว วิทยาลัยชุมชนจะเป็นสถาบันการศึกษาที่รองรับนักเรียนที่จบการศึกษาชั้นพื้นฐาน 12 ปี และต่อเนื่อง จังหวัดพิจิตรเป็นหนึ่งในนโยบายกระทรวงศึกษาธิการข้อ 4 เรื่องการจัดตั้งวิทยาลัยชุมชนในพื้นที่ที่ยังไม่มีสถานศึกษาระดับอุดมศึกษา โดยดำเนินงานจัดการศึกษารูปแบบวิทยาลัยชุมชนมุ่งเน้นหลักสูตร 2 ปี คือ ระดับอนุปริญญา หลักสูตรระยะสั้น และการศึกษาเพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ซึ่งการดำเนินงาน วิทยาลัยชุมชนพิจิตรจัดในรูปแบบเครือข่ายโดยมีวิทยาลัยการอาชีพโพทะเล (เดิม) เป็นแม่ข่ายในการบริหารจัดการศึกษา แต่กว่าจะมาเป็นวิทยาลัยชุมชนพิจิตรในทุกวันนี้ได้ผ่านกระบวนการต่าง ๆ มากมาย แบ่งได้เป็น 4 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 ระยะการก่อสร้าง ช่วงแรกวิทยาลัยแห่งนี้เดิมเป็นวิทยาลัยการอาชีพ โททะเลสังกัดกองการศึกษาอาชีพ กรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ วิทยาลัยตั้งอยู่บนเนื้อที่ 120 ไร่ และมีเพียงการก่อสร้างอาคารชั่วคราวชั้นเดียว เริ่มเปิดทำการสอนหลักสูตร ปวช. ใน 2 สาขาวิชา คือ สาขาวิชาช่างยนต์ และการบัญชีแต่ในระยะเวลาไม่นานได้รับการสนับสนุนสร้างอาคารเรียน ห้องปฏิบัติการ โรงฝึกงาน 3 ชั้น 2 หลัง เพิ่มขึ้น และในต้นปี 2543 เริ่มมีการพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษา โดยการจัดทำแผนการสอน และพัฒนาลักษณะที่เป็นบุคลิกภาพการสอน

ระยะที่ 2 ระยะก้าวสู่การพัฒนา ระยะนี้การดำเนินงานของวิทยาลัยได้มีการพัฒนาอย่างรวดเร็ว และต่อเนื่องมีชื่อเสียงเป็นที่ยอมรับของประชาชนทั่วไป และมีการพัฒนาใน 4 ด้านหลัก ได้แก่ ด้านแรก ด้านคุณภาพการเรียนการสอน โดยการจัดการเรียนการสอนเน้นการปฏิบัติจริง และขยายการจัดการเรียนการสอนอีก 4 สาขาวิชา คือ สาขาวิชาช่างไฟฟ้า การขาย อิเล็กทรอนิกส์ และช่างเชื่อมโลหะ ได้ยกระดับการศึกษาสูงขึ้นอีกในระดับ ปวส. 3 สาขา คือ สาขาการบัญชี ช่างยนต์ และช่างไฟฟ้า ด้านที่สอง ด้านบุคลากร มีการอบรมเทคนิคการสอน การศึกษาธรรมชั้นตรี ความรู้ประชาธิปไตย และทัศนศึกษานอกสถานที่ ด้านที่สาม ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก อาคารสถานที่ครุภัณฑ์ มีการทำถนน และจัดหาครุภัณฑ์การเรียนการสอน ด้านที่สี่ ด้านการส่งเสริมสนับสนุนศิลปวัฒนธรรม มีการจัดพิธีไหว้ครูเป็นประเพณี การจัดกีฬาภายใน การฝึกประกอบอาชีพให้นักศึกษา การจัดธนาคารวิทยาลัย การสร้างวินัย และการรณรงค์โรงเรียนสีขาว

ระยะที่ 3 ระยะก้าวเข้าสู่การเปลี่ยนแปลงในปีการศึกษา 2545 หลังจากได้รับประกาศให้ดำเนินงานจัดการศึกษาในรูปแบบวิทยาลัยชุมชน ได้มีการเปลี่ยนแปลงการบริหารจัดการจากรูปแบบเครือข่ายเป็นหน่วยจัดการศึกษา เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการจัดการเรียนการสอน และในปีต่อมาวิทยาลัยชุมชนพิจิตรได้ขยายเครือข่ายเพิ่มขึ้น โดยได้รับความร่วมมือทั้งภาครัฐภาคเอกชน เช่น อบต. เทศบาล วัด โรงเรียน และขยายโปรแกรมวิชาเพิ่มจากเดิม ซึ่งมีการพัฒนาทุกด้าน อาทิ การพัฒนาบุคลากรการสอนมาตรฐานเดียวกัน พัฒนาระบบเครือข่ายชุมชน โดยจัดทำแหล่งเรียนรู้เคลื่อนที่ เพื่อให้เข้าถึงแหล่งเรียนรู้ของชุมชนอย่างแท้จริง และที่สำคัญได้พัฒนาให้มีการจัดทำคู่มือสำหรับการดำเนินงานทุกส่วนในระบบ เช่น คู่มือครู คู่มือการขอเปิดหน่วยงาน คู่มือการดำเนินงาน เป็นต้น

ระยะที่ 4 ระยะก้าวเข้าสู่ความรุ่งเรือง ได้มีการโอนภารกิจของวิทยาลัยการอาชีพ โททะเล เป็นวิทยาลัยชุมชนพิจิตร โดยมีการส่งมอบทรัพย์สิน ระหว่างเลขาธิการคณะกรรมการการอุดมศึกษา กับเลขาธิการคณะกรรมการการอาชีวศึกษา เพื่อพัฒนาการจัดการศึกษาของวิทยาลัยชุมชนอย่างแท้จริง โดยวิทยาลัยมีการกำหนดแผนปฏิบัติงานประจำปี 2549 เพื่อสร้างความพร้อมในการดำเนินงานวิทยาลัยชุมชน ในด้านความพร้อมการจัดการเรียนการสอน สำหรับผู้ที่สำเร็จการศึกษาแล้วและต้องการศึกษาเพิ่มเติม จะมีการพัฒนาอาชีพ (เดิม)

เสริมอาชีพ (รอง) มองเห็นทางก้าวหน้า (อนาคต) สำหรับนักศึกษาภาคปกติ มีการบูรณาการรายวิชาทุกด้าน ทั้งการฝึกปฏิบัติการสื่อสารทั้งภาษาอังกฤษ และภาษาไทย คอมพิวเตอร์ โครงการ การฝึกงาน และการใช้เครื่องมืออุปกรณ์ การประเมิน การกีฬา การวิจัยเชิงปฏิบัติการ และการรายงานนอกจากนี้ยังมีการพัฒนาทางวิชาการสำหรับนักศึกษาที่สถานภาพต่างกัน โดยผ่านกระบวนการ 6 ขั้นตอน ได้แก่ การประมวลประสบการณ์ วิเคราะห์ข้อมูลเป็นความรู้สังเคราะห์ความรู้เป็นคะแนน ประเมินค่าคะแนนเป็นเกรด สะสมเกรดเป็นผลสำเร็จการศึกษา สุดท้ายยกระดับนักศึกษา จัดให้มีการทดสอบมาตรฐานรายวิชา ด้านการบริหารทางวิชาการ จัดให้มีการบริการแหล่งเรียนรู้เคลื่อนที่ ด้านการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม มีการแข่งกีฬาสีภายใน ด้านการวิจัยสู่การประกันคุณภาพการศึกษา กำหนดให้มีการวิจัยรูปแบบการสอนแบบมีส่วนร่วมและการวิจัยเพื่อการศึกษาความต้องการของชุมชน เป็นต้น

ในระบะปัจจุบัน วิทยาลัยชุมชนพิจิตร ได้มีการเตรียมความพร้อมเพื่อช่วยเหลือชุมชน โดยการส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม และการให้บริการแก่ประชาชนทั่วไปด้านวิชาการและการฝึกอบรม นอกจากนี้ยังบริการครอบคลุมทั่วถึงทุกพื้นที่ด้วยเทคโนโลยีสารสนเทศ ดังแหล่งเรียนรู้เคลื่อนที่ (Mobile Resource Center) ด้านคอมพิวเตอร์ ด้านการค้นคว้าวิจัย และเทคโนโลยีไมโครเวฟ เพื่อให้การศึกษาเข้าไปทั่วถึงทุกพื้นที่ในจังหวัด วิทยาลัยชุมชนพิจิตร ได้รับความร่วมมือทั้งภาครัฐและภาคเอกชน โดยการขยายหน่วยจัดการศึกษาเพิ่มขึ้น 4 จุด ได้แก่ อำเภอทับคล้อ อำเภอบึงนาราง อำเภอโพธิ์ประทับช้าง อำเภอโพทะเล เป็นศูนย์การศึกษาที่รองรับประชาชนที่ขาดโอกาสทางการศึกษา ประการที่สองได้รับความร่วมมือจากสถาบันอุดมศึกษา ได้แก่ มหาวิทยาลัยนเรศวร สถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม สถาบันราชภัฏนครสวรรค์ และประการสุดท้ายได้รับความร่วมมือจากสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเขต 1 และเขต 2 องค์การบริหารส่วนตำบล วัด เทศบาล องค์การบริหารส่วนจังหวัดและต่างประเทศ จาก East – West Community College Partnership From U.S.A , Viet Nam Association of Community Colleges.

นอกจากความพร้อมด้านต่างๆ วิทยาลัยชุมชนพิจิตรมีการควบคุมคุณภาพโดยการกำกับ ติดตาม และประเมินผลเรื่องต่างๆ ดังกล่าว คือ มีเป้าหมายในการรับนักศึกษาอย่างชัดเจน จัดสรรงบประมาณอย่างเป็นระบบ มีคู่มือกำกับการทำงานทุกงาน และมีคณะกรรมการนิเทศติดตามเป็นระยะ มีการปรับปรุงการนิเทศ มีการประเมินทุกโครงการ และมีการรายงานผลต่อสาธารณชนทุกปี ในการดำเนินงานดังกล่าวทำให้วิทยาลัยชุมชนพิจิตร เป็นตัวอย่างที่มีความพร้อมในด้านต่างๆ อย่างครบถ้วนเป็นรูปธรรม และในอนาคตจะเป็นกำลังสำคัญที่ช่วยในการดำเนินงานด้านการศึกษารูปแบบวิทยาลัยชุมชนมีความเจริญก้าวหน้า และเข้าถึงทุกความต้องการของชุมชนได้อย่างแท้จริง

ภาพ 2 ตราประจำวิทยาลัยชุมชนพิจิตร

สีประจำวิทยาลัยชุมชนพิจิตร

- สีน้ำเงิน หมายถึง สีแห่งการเชื่อม แสดงออกซึ่งความรัก และความบริสุทธิ์
สีขาว หมายถึง สีที่เปี่ยมพลัง ความบริสุทธิ์สูงสุด ทำให้เกิดความรู้สึกที่ดี
สีแดง หมายถึง สีแห่งความเสียสละ อุสาหะ และความพยายาม

ต้นไม้ประจำวิทยาลัยชุมชน : ต้นโพธิ์ทะเล

วิสัยทัศน์ (Vision)

แหล่งเรียนรู้ของชุมชน เพื่อรองรับสภาวการณ์เปลี่ยนแปลง บนพื้นฐานการพัฒนาที่

ยั่งยืน

พันธกิจ (Mission)

1. จัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษาดำกว่าปริญญาทั้งสายวิชาการและวิชาชีพด้วยหลักสูตรที่หลากหลายทั้ง อนุปริญญา ,ปวส., ปวช. และหลักสูตรฝึกอบรม
2. จัดให้มีการสังเคราะห์องค์ความรู้เพื่อต่อยอดความต้องการพัฒนาของชุมชน
ครอบครัว ในรูปแบบการวิจัย การศึกษาเพื่อการพัฒนา ร่วมกับชุมชน

3. เป็นสถาบันหลักในระบบเครือข่ายวิทยาลัยชุมชนซึ่งดำเนินบทบาทสถานศึกษาของรัฐบาลร่วมโดยชุมชน
4. กำกับ ติดตาม ตรวจสอบและรายงานผลการปฏิบัติงานให้สาธารณชนทราบทุกปี
5. บริหารจัดการด้วยระบบเครือข่ายหน่วยจัดการศึกษา
6. ส่งเสริมให้มีการสร้างและพัฒนาอาชีพ คุณภาพชีวิตที่ดี เศรษฐกิจสังคม สิ่งแวดล้อม ศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่นของชุมชน

การจัดการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงวิทยาลัยชุมชนพิจิตร

1. วิสัยทัศน์ของวิทยาลัยชุมชนพิจิตร

วิทยาลัยชุมชนพิจิตรมุ่งมั่นจัดการศึกษาให้มีคุณภาพตามมาตรฐานการศึกษา โดยความร่วมมือของชุมชนและท้องถิ่น ยึดถือผู้เรียนเป็นหัวใจบรรยากาศสดใสร่มเย็น มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถคิด วิเคราะห์ คิดสร้างสรรค์ คิดไตร่ตรอง เป็นผู้ใฝ่รู้ใฝ่เรียน พัฒนาตนเองมีทักษะในการทำงาน มีจริยธรรม คุณธรรม สุขกายสบายใจ สามารถใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับบุคคลอื่นในสังคมอย่างมีความสุข

2. พันธกิจของวิทยาลัยชุมชนพิจิตร

2.1 มุ่งมั่นในการจัดการศึกษาให้มีคุณภาพตามมาตรฐานการจัดการศึกษา โดยให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา สนองตอบความต้องการของผู้เรียนและท้องถิ่นนำภูมิปัญญาท้องถิ่นผสมผสานกับการจัดหลักสูตร เพื่อให้เกิดความหลากหลายสอดคล้องกับความต้องการและได้รับการยอมรับจากสังคมทั่วไป

2.2 จัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นให้นักเรียนนักศึกษา มีวินัย มีความรับผิดชอบซื่อสัตย์ สุจริต มีกิริยาวาจาสุภาพเรียบร้อย ปราศจากสารเสพติด และปรับตัวให้เข้ากับสังคมได้

2.3 จัดกระบวนการเรียนการสอนโดยเน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลาง เพื่อฝึกทักษะที่มีฝีมือความคิดริเริ่มสร้างสรรค์สามารถประกอบอาชีพได้ด้วยตนเอง

2.4 จัดบรรยากาศและสิ่งแวดล้อมในการเรียนให้เกิดความเหมาะสมและสามารถอำนวยความสะดวกแก่นักเรียนนักศึกษาได้

3. หลักการ

3.1 เป็นหลักสูตรที่มุ่งผลิตและพัฒนาแรงงานระดับผู้ชำนาญการเฉพาะสาขาอาชีพตามความต้องการของตลาดแรงงานทั้งในระดับท้องถิ่นและระดับประเทศ

3.2 เป็นหลักสูตรที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนตามความถนัดความสามารถและความสนใจ สามารถถ่ายโอนผลการเรียนเทียบความรู้และประสบการณ์จากแหล่งวิทยาการ สถานประกอบการ และสถานประกอบอาชีพอิสระ

3.3 เป็นหลักสูตรที่เปิดโอกาสให้สถานศึกษาจัดวิธีเรียนวิธีสอนที่หลากหลาย สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนและท้องถิ่น

3.4 เป็นหลักสูตรที่เปิดโอกาสให้สถานศึกษาชุมชนท้องถิ่นทั้งภาครัฐและภาคเอกชน มีส่วนร่วมพัฒนาหลักสูตรและจัดการศึกษา เพื่อให้ตรงตามความต้องการสอดคล้องกับสภาพชุมชนและท้องถิ่นนั้น

4. จุดหมาย

4.1 เพื่อให้มีความรู้และทักษะในวิชาสามัญสำหรับเป็นพื้นฐานในการดำรงชีวิต การศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมหรือศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางด้าน วิทยาการและเทคโนโลยีต่างๆ ที่เกิดขึ้น

4.2 เพื่อให้มีทักษะในงานอาชีพระดับผู้ชำนาญการเฉพาะทาง สามารถนำไป ประกอบอาชีพ และพัฒนางานอาชีพให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน

4.3 เพื่อให้มีเจตคติที่ดีต่ออาชีพมีความมั่นใจและภาคภูมิใจในงานอาชีพรักงานรัก หน่วยงาน สามารถทำงานเป็นหมู่คณะได้ดี

4.4 เพื่อให้เป็นผู้มีปัญญา มีนิสัยใฝ่รู้ใฝ่เรียน มีความคิดสร้างสรรค์ มีความสามารถในการจัดการการตัดสินใจ และแก้ปัญหา รู้จักแสวงหาแนวทางใหม่ๆ มาพัฒนา ตนเองพัฒนางาน

4.5 เพื่อให้มีบุคลิกภาพที่ดี มีมนุษยสัมพันธ์ มีคุณธรรมจริยธรรม ชยัน ซื่อสัตย์ มีวินัย มีสุขภาพกายใจสมบูรณ์แข็งแรง

4.6 เพื่อให้เป็นผู้มีพฤติกรรมทางสังคมที่ดีงาม ทั้งในการทำงาน การอยู่ร่วมกัน มีความรับผิดชอบต่อครอบครัวหน่วยงานท้องถิ่นและประเทศชาติ อุทิศตน เพื่อสังคมเข้าใจและ เห็นคุณค่าของศิลปวัฒนธรรมไทยภูมิปัญญาท้องถิ่น ตระหนักในปัญหาและความสำคัญของ สิ่งแวดล้อม

4.7 เพื่อให้เห็นคุณค่าและดำรงไว้ ซึ่งสถาบันชาติศาสนาและพระมหากษัตริย์ ปฏิบัติตนในฐานะพลเมืองดีตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข

หลักเกณฑ์การใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงพุทธศักราช 2558

1. การเรียนการสอน

การเรียนการสอนตามหลักสูตรนี้ ผู้เรียนสามารถลงทะเบียนเรียนได้ทุกวิธีเรียนที่กำหนดและนำผลการเรียนแต่ละวิธีมาประเมินผลร่วมกันได้ สามารถโอนผลการเรียนและขอ เทียบความรู้และประสบการณ์ได้ด้วย

2. เวลาเรียน

2.1 ในปีการศึกษาหนึ่งๆ ให้แบ่งภาคเรียนออกเป็น 2 ภาคเรียนปกติ ภาคเรียนละ 18 สัปดาห์ และสถานศึกษาอาจเปิดสอนภาคฤดูร้อนได้อีกตามที่เห็นสมควร โดยมีเวลาเรียนและจำนวนหน่วยกิตตามที่กำหนด

2.2 ในกรณีการเรียนระบบชั้นเรียนให้สถานศึกษาเปิดทำการสอนสัปดาห์ละ 5 วัน วันละไม่เกิน 7 คาบ คาบละ 50 นาที

2.3 เวลาเรียนตามปกติสำหรับผู้สำเร็จการศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) หรือเทียบเท่าในประเภทวิชาและสาขาวิชาที่กำหนดประมาณ 2 ปี ส่วนผู้สำเร็จการศึกษาหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่าหรือหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) สาขาวิชาอื่นๆ จะใช้เวลาเรียนประมาณ 3 ปี ยกเว้นผู้ที่ได้เรียนรายวิชาปรับพื้นฐานวิชาชีพที่กำหนดไว้ในหลักสูตรมาก่อนแล้ว หรือผู้ที่ขอโอนผลการเรียน

3. หน่วยกิต

ให้มีจำนวนหน่วยกิตตลอดหลักสูตรไม่น้อยกว่า 80 หน่วยกิต และไม่เกิน 110 หน่วยกิต การคิดหน่วยกิตถือเกณฑ์ดังนี้

3.1 รายวิชาภาคทฤษฎี 1 คาบเรียนต่อสัปดาห์ตลอดภาคเรียนไม่น้อยกว่า 16 คาบเรียนรวมกับเวลาของการวัดผลไม่น้อยกว่า 18 คาบเรียน มีค่า 1 หน่วยกิต

3.2 รายวิชาภาคปฏิบัติ 2-3 คาบเรียนต่อสัปดาห์ตลอดภาคเรียนไม่น้อยกว่า 32-48 คาบเรียนรวมกับเวลาของการวัดผลไม่น้อยกว่า 36-54 คาบเรียน มีค่า 1 หน่วยกิต

3.3 การฝึกงานหรือการทำโครงการหรือการทำโครงการวิชาชีพให้เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตรมีค่า 4 หน่วยกิต

3.4 การฝึกอาชีพในระบบทวิภาคี ใช้เวลาฝึกไม่น้อยกว่า 72 ชั่วโมง มีค่า 1 หน่วยกิต

4. โครงสร้าง

โครงสร้างหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2540 แบ่งเป็น 3 หมวดวิชาดังนี้

4.1 หมวดวิชาพื้นฐาน

4.2 หมวดวิชาชีพแบ่งเป็น

4.3 วิชาชีพพื้นฐาน

4.4 วิชาชีพเฉพาะ

4.5 วิชาชีพเลือก

4.6 ฝึกงาน/โครงการ/โครงการวิชาชีพ

4.7 หมวดวิชาเลือกเสรี

จำนวนหน่วยกิตและรายวิชาของแต่ละหมวดวิชาตลอดหลักสูตรให้เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในโครงสร้างของแต่ละภาควิชาและสาขาวิชา

5. ฝึกงาน/โครงการ/โครงการวิชาชีพ

5.1 ผู้เรียนทุกคนต้องผ่านการฝึกงานในแหล่งวิทยาการสถานประกอบการหรือสถานประกอบอาชีพอิสระอย่างต่อเนื่องไม่น้อยกว่า 350 ชั่วโมงตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตรแต่ละประเภทวิชาและสาขาวิชาหรือทำโครงการหรือโครงการวิชาชีพกำหนดให้มีค่า 4 หน่วยกิต

5.2 สถานศึกษาจะจัดให้ผู้เรียนฝึกงานในช่วงระยะเวลาใดก็ได้ตามความเหมาะสม ตั้งแต่ประกาศผลสอบภาคเรียนที่ 2 ของผู้เรียนเป็นต้นไป ถ้าสถานศึกษาจัดให้ผู้เรียนฝึกงานในภาคเรียนปกติให้เพิ่มเวลาเรียนต่อสัปดาห์ของรายวิชาเป็น 2 เท่าของภาคเรียนปกติ

5.3 ให้สถานศึกษาดำเนินการให้ผู้เรียนที่ประสงค์จะทำโครงการหรือโครงการวิชาชีพทำในภาคเรียนที่ 4

5.4 การตัดสินผลการเรียนและการให้ระดับผลการเรียนให้ปฏิบัติเช่นเดียวกับรายวิชาอื่น

6. การเข้าเรียน

ผู้เข้าเรียนต้องมีพื้นฐานความรู้และคุณสมบัติดังนี้

พื้นฐานความรู้

สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) หรือเทียบเท่าหรือสำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า ผู้เข้าเรียนที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพในประเภทวิชาและสาขาวิชาที่กำหนด ต้องผ่านการเรียนรายวิชาปรับพื้นฐานวิชาชีพ ให้ครบตามที่ระบุไว้ในหลักสูตรแต่ละประเภทวิชาและสาขาวิชาก่อน

คุณสมบัติ

ให้เป็นไปตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการจัดการศึกษาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2540

7. การประเมินผลการเรียน

ให้เป็นไปตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2540

8. การสำเร็จการศึกษาตามหลักสูตร

8.1 สอบได้รายวิชาในหมวดวิชาพื้นฐานหมวดวิชาชีพและหมวดวิชาเลือกเสรีครบตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตรของแต่ละประเภทวิชาและสาขาวิชา

8.2 ได้จำนวนหน่วยกิตสะสมครบตามโครงสร้าง

8.3 ได้ค่าระดับคะแนนสะสมไม่ต่ำกว่า 2.00

8.4 สำหรับนักศึกษาในระบบทวิภาคีต้องสอบผ่านมาตรฐานฝีมือ

9. การแก้ไขเปลี่ยนแปลงหลักสูตร

9.1 ให้ปลัดกระทรวงศึกษาธิการเป็นผู้มีอำนาจในการเพิ่มเติมแก้ไขหรือยกเลิกสาขาวิชาประเภทวิชาหรือเปลี่ยนแปลงโครงสร้างหลักสูตร

9.2 ให้อธิบดีกรมอาชีวศึกษาเป็นผู้มีอำนาจในการแก้ไขเพิ่มเติมและเปลี่ยนแปลงหรือยกเลิก รายวิชาหรือคำอธิบายรายวิชาในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงพุทธศักราช 2540 เมื่อมีการแก้ไข เปลี่ยนแปลงหลักสูตรตามข้อ 9.2 แล้วให้นำเสนอกระทรวงศึกษาธิการทราบ

ทฤษฎีแรงจูงใจ

ทฤษฎีแรงจูงใจ เกี่ยวกับเรื่องความต้องการของมนุษย์ ได้มีผู้รู้หลายท่านได้อธิบายไว้ จึงมีทฤษฎีเกี่ยวกับแรงจูงใจมากมายหลายทฤษฎี ในที่นี้จะนำเสนอ 3 ทฤษฎี คือ

1. ทฤษฎี ERG

แอดเลอร์ (Adler, 1930 อ้างถึงใน ชนิษฐา วิเศษสาธิต และมุกดา ศรียงค์, 2537 : 212) กล่าวว่า ทฤษฎี ERG เป็นทฤษฎีการจูงใจอีกทฤษฎีหนึ่งที่ทำให้ความสำคัญกับความต้องการ แอดเลอร์ เป็นผู้ตั้งทฤษฎีนี้ขึ้น โดย E มาจาก Existence R มาจาก Relatedness และ G มาจาก Growth เขาแบ่งความต้องการของมนุษย์เป็น 3 ประเภท คือ

1. ความต้องการเกี่ยวกับการดำรงชีวิต (Existence Needs) เป็นความต้องการ ทางวัตถุและสามารถตอบสนองให้เพียงพอใจได้ โดยปัจจัยจากสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ เช่น อาหาร น้ำ เงินเดือน รายได้อื่น ๆ นอกเหนือจากค่าจ้างและสภาพการทำงาน
2. ความต้องการเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับบุคคลอื่น (Relatedness Needs) เป็นความต้องการมีสัมพันธ์ภาพกับบุคคลอื่น ๆ ที่สำคัญต่อตัวเขา ได้แก่ เพื่อนร่วมงานผู้บังคับบัญชา ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชา ครอบครัว และเพื่อนฝูง
3. ความต้องการพัฒนา (Growth Needs) ความต้องการนี้เกี่ยวข้องกับความปรารถนาที่จะพัฒนาความเป็นตัวของตัวเอง ความต้องการดังกล่าวจะเกิดขึ้นจากการพัฒนาความสามารถ ความเฉลียวฉลาด ความมีอำนาจที่จะกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งซึ่งมีความสำคัญต่อบุคคล

2. ทฤษฎีการจูงใจของมาสโลว์ (Maslow's General Theory of Human Motivation)

มาสโลว์ (Maslow, 1970 อ้างถึงใน สุรางค์ ไคว์ตระกูล, 2537 : 116-117) นักจิตวิทยาชาวอังกฤษเป็นคนแรกที่ได้ตั้งทฤษฎีทั่วไปเกี่ยวกับแรงจูงใจไว้และเป็นที่ยอมรับกันอย่างแพร่หลายสมมติฐานดังกล่าวมีสาระสำคัญ ดังนี้

2.1 มนุษย์มีความต้องการและเป็นความต้องการที่ไม่มีการสิ้นสุดขณะที่ความต้องการได้รับการตอบสนองแล้วความต้องการอย่างอื่นก็จะเข้ามาแทนที่ไม่มีวันสิ้นสุด

2.2 ความต้องการที่ได้รับการตอบสนองแล้วจะไม่เป็นสิ่งจูงใจของพฤติกรรมอีกต่อไป

2.3 ความต้องการของมนุษย์มีลำดับชั้นตามลำดับความสำคัญ (A Hierachy of Needs) คือเมื่อความต้องการในระดับต่ำได้รับการตอบสนองแล้วความต้องการระดับสูงก็จะเรียกร้องให้มีการตอบสนองทันที

ความต้องการของมนุษย์ตามทฤษฎีของมาสโลว์จะเรียงลำดับความสำคัญจากชั้นที่ 1 ไปถึงชั้นที่ 5 ดังนี้

1. ความต้องการทางสรีระ หมายถึง ความต้องการพื้นฐานของร่างกาย เช่น ความหิวความกระหาย ความต้องการทางเพศ และการพักผ่อน เป็นต้น ความต้องการเหล่านี้เป็นความต้องการที่จำเป็นสำหรับการมีชีวิตอยู่ มนุษย์ทุกคนมีความต้องการทางสรีระอยู่เสมอจะขาดเสียมิได้ ถ้าอยู่ในสภาพที่ขาดจะกระตุ้นให้คนมีกิจกรรมขนขวายที่จะสนองความต้องการ
2. ความต้องการความมั่นคงปลอดภัยหรือสวัสดิภาพ หมายถึง ความต้องการความมั่นคงปลอดภัยทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ เป็นอิสระจากความกลัวขู่เข็ญบังคับจากผู้อื่นและสิ่งแวดล้อม เป็นความต้องการที่จะได้รับการปกป้องคุ้มกัน ความต้องการประเภทนี้เริ่มตั้งแต่วัยทารกจนกระทั่งวัยชรา ความต้องการที่จะมีงานทำเป็นหลักแหล่ง ก็เป็นความต้องการเพื่อสวัสดิภาพของผู้ใหญ่อย่างหนึ่ง
3. ความต้องการความรักและเป็นส่วนหนึ่งของหมู่มนุษย์ทุกคนมีความปรารถนาจะได้เป็นที่รักของคนอื่นและต้องการมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นและเป็นส่วนหนึ่งของหมู่ทราบว่า ทุกคนยอมรับตนเป็นสมาชิกคนที่รู้สึกเหงาไม่มีเพื่อนมีชีวิตที่ไม่สมบูรณ์ เป็นผู้ที่มีความต้องการประเภทนี้ คนที่รู้สึกว่าตนเป็นที่รักและยอมรับของหมู่จะเป็นผู้ที่สมปรารถนาในความต้องการประเภทนี้
4. ความต้องการที่จะรู้สึกว่าตนเองมีค่า ความต้องการนี้ประกอบด้วย ความต้องการที่จะประสบความสำเร็จ มีความสามารถ ต้องการที่จะให้ผู้อื่นเห็นว่า ตนมีความสามารถและมีคุณค่า และมีเกียรติ ต้องการได้รับการยกย่องนับถือจากผู้อื่น ผู้ที่มีความสมปรารถนาในความต้องการนี้จะเป็นผู้ที่มีความมั่นใจในตนเอง เป็นคนมีประโยชน์และและมีค่า ตรงข้ามกับผู้ที่ขาดความต้องการประเภทนี้ จะรู้สึกว่าตนไม่มีความสามารถและมีปมด้อย มองโลกในแง่ร้าย
5. ความต้องการที่จะรู้จักตนเองอย่างแท้จริง และพัฒนาตนเองเต็มที่ตามศักยภาพของตน มาสโลว์อธิบายความต้องการที่เรียกว่า Self Actualization ว่าเป็นความต้องการที่จะรู้จักตนเองตามสภาพที่แท้จริงของตน กล่าวที่จะตัดสินใจในการเลือกทางเดินชีวิต รู้จักค่านิยมของตนเองมีความจริงใจต่อตนเอง ปรารถนาที่จะเป็นคนดีที่สุดเท่าที่จะมีความสามารถทำได้ ทั้งด้านสติปัญญา ทักษะ และอารมณ์ความรู้สึกยอมรับตนเองทั้งส่วนดีส่วนเสียของตน ที่สำคัญที่สุดก็

คือ การมีสติที่จะยอมรับว่าตนได้ใช้กลไกในการปรับตัว เพื่อเผชิญกับสิ่งแวดล้อมใหม่ ๆ ที่เป็นสิ่งท้าทาย นำตื่นเต้น และมีความหมาย กระบวนการที่จะพัฒนา ตนเองตามศักยภาพของตน เป็นกระบวนการที่ไม่มีจุดจบตลอดเวลาที่มีชีวิตอยู่ มนุษย์ทุกคนจะมีความต้องการที่จะพัฒนาตนเองเต็มที่ตามศักยภาพของตนเพราะมีน้อยคนที่ได้ถึงขั้น Self Actualization อย่างสมบูรณ์

ทฤษฎีความต้องการของมาสโลว์และแอตเลอร์ แตกต่างกันที่การจูงใจเพื่อตอบสนอง ความต้องการมาสโลว์ มีความเห็นว่า ถ้าความต้องการทางสังคมไม่ได้รับการตอบสนองเท่าไรก็ ยิ่งมีความปรารถนามากขึ้นเท่านั้น ส่วนแอตเลอร์กลับเห็นว่ายิ่งความต้องการเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์ กับบุคคลอื่น ไม่ได้รับการตอบสนองมากขึ้นเท่าไร บุคคลจะยิ่งหันกลับไปปรารถนาในความ ต้องการการดำรงชีวิตทางวัตถุมากขึ้น เช่นเดียวกับความต้องการการพัฒนา ถ้าไม่ได้รับการ ตอบสนองเพียงพอ ก็หันกลับไปปรารถนาในความต้องการเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กับบุคคลอื่นมาก ขึ้น นั่นก็คือ บุคคลจะปรารถนาในความต้องการที่เป็นรูปธรรมมากขึ้น ถ้าความต้องการที่เป็น นามธรรมไม่ได้รับการตอบสนองอย่างพอเพียง

3. ทฤษฎีความต้องการความสำเร็จของแมคเคลแลนด์ (The Need to Achieve Theory)

แมคเคลแลนด์ (McClelland, 1961 อ้างถึงใน ทองหล่อ นาคหอม, 2555 : 22) นักจิตวิทยาได้ทำการวิจัยในเรื่องความต้องการความสำเร็จ พบว่า ผู้ที่ประสบความสำเร็จสูง ทั้งหลายแตกต่างกับบุคคลอื่นโดยทั่วไป โดยจะมีลักษณะดังนี้

1. มีความรับผิดชอบสูง แสวงหาโอกาสเพื่อที่จะได้มีโอกาสในการรับผิดชอบแก้ไข ปัญหาที่มีอยู่พวกนี้จะมีความปรารถนาจะกระทำการต่าง ๆ ให้ดีขึ้นกว่าเดิมอยู่เสมอ
2. มีเป้าหมายระดับกลาง เพราะหากไม่ประสบความสำเร็จแล้วจะรู้สึกไม่สบายใจ ดังนั้นจึงไม่ตั้งเป้าหมายไว้สูงเกินไป เพื่อลดความเสี่ยงและให้ความเชื่อมั่นในความสำเร็จสูง
3. ต้องการได้รับข้อมูลกลับที่ทันการณ์เกี่ยวกับงานของตนว่าสำเร็จหรือล้มเหลว เพื่อการตัดสินใจของตนในงานครั้งต่อไป
4. ต้องทำงานร่วมกับผู้ที่มีความสามารถ เพื่อที่เขาจะได้พยายามปรับปรุง ความสามารถของเขาให้ทัดเทียมกับผู้ที่มีความสามารถ ความรู้สึกเช่นนี้จะเป็แรงจูงใจให้เกิด ความมานะที่จะประสบความสำเร็จที่สูงต่อไปนอกจากความต้องการความสำเร็จหรือสัมฤทธิ์ผล จะเป็นแรงจูงใจในการทำงานแล้วยังมีความต้องการอีก 2 อย่าง ที่มีส่วนทำให้เกิดแรงจูงใจ คือ ความต้องการความรัก ความเป็นพวกพ้อง ปรารถนาให้ผู้อื่นนิยมชมชอบและยอมรับนับถือผู้อื่น ด้วย และความต้องการมีอำนาจบารมี ปรารถนาที่จะควบคุมบังคับหรือมีอิทธิพลเหนือผู้อื่น ต้องการที่จะทำให้อื่นมีความประพฤดิหรือ มีพฤติกรรมตามที่ต้องการ ส่วนมากมักจะเป็นคนที่ พุดเก่ง ชอบการโต้แย้ง ชอบมีการติดต่อสัมพันธ์กับคนอื่น ๆ และมีการแสดงการใช้อำนาจ ผู้บริหารที่ดีมักจะเป็นคนที่มีแรงจูงใจทางด้านอำนาจบารมีสูงมากกว่าทางด้านความสำเร็จ และ มักจะเป็นอำนาจบารมีที่ใช้ในด้านสังคมเสียมากกว่า

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจของมนุษย์นั้นมีหลายทฤษฎี ดังที่ได้กล่าวมาแล้วแต่โดยสังเขปสำคัญของแต่ละทฤษฎีแล้วสามารถสรุปได้ว่า มนุษย์มีแรงจูงใจหรือความต้องการไม่สิ้นสุด โดยจะมีความต้องการในขั้นพื้นฐานมาก่อนคือ ความต้องการด้านปัจจัยสี่ ความต้องการด้านความมั่นคงทางเศรษฐกิจ หรือความมั่นคงในการปฏิบัติงาน และความต้องการความปลอดภัยทางด้านร่างกาย หลังจากที่ได้รับ การตอบสนองในขั้นพื้นฐานแล้ว ก็จะมีแรงจูงใจหรือความต้องการในขั้นต่อไป ซึ่งเป็นความต้องการในระดับสูงขึ้นไป คือ ต้องการความรัก ความเป็นเจ้าของ อยากมีเพื่อนพ้อง อยากมีชื่อเสียงเกียรติยศ ต้องการให้คนอื่นยกย่องนับถือ อยากมีอำนาจบารมีเหนือคนอื่น ๆ ต้องการความเจริญก้าวหน้า ความสำเร็จและต้องรักษาความมีชื่อเสียง เกียรติยศ ความเด่น รวมทั้งความสำเร็จให้มีอยู่ตลอดไป

ความหมายของแรงจูงใจ

แรงจูงใจ (Motivation) นับว่าเป็นปัจจัยที่สำคัญประการหนึ่งในการผลักดัน กระตุ้น ดึงดูดให้บุคคลสำเร็จ บรรลุเป้าหมายที่วางไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ อันเป็นผลจากการได้รับการตอบสนองต่อความต้องการของแต่ละบุคคล อย่างไรก็ตามแรงจูงใจได้มีนักวิชาการทางการศึกษาทั้งในและต่างประเทศได้ให้ความหมายไว้ ต่างกันดังนี้

กูต (Good, 1973 : 375) ได้ให้ความหมายว่า แรงจูงใจหมายถึงกระบวนการเร้าและสนับสนุนให้บุคคลกระทำกิจกรรมอย่างมีระบบ

บีช (Beach, 1970 : 379) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจว่า หมายถึงความเต็มใจที่จะใช้พลังให้ประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนดไว้หรือให้ได้รับรางวัล เป็นสิ่งที่สำคัญในการกระทำของมนุษย์และเป็นสิ่งยั่วยุคนให้ไปถึงวัตถุประสงค์ที่มีสัญญาเกี่ยวกับรางวัลที่ได้รับ

การริกสัน (Garrison, 1997 : 208) ได้ให้ความหมายแรงจูงใจว่าเป็นแรงขับภายในซึ่งมีอิทธิพลต่อการแสดงพฤติกรรมออกในระยะแรกเพื่อบรรลุตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ และแสดงพฤติกรรมต่อไปเรื่อย ๆ เมื่อประสบผลสำเร็จ

ชูลเลอร์ (Schuler, 1998 : 228) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจว่า เป็นกระบวนการของพลังงานที่กระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมในตัวบุคคล เพื่อจะให้ประสบความสำเร็จตามความต้องการและคุณค่าของตัวบุคคลนั้น

พลันเก็ตต์ (Plunkett, 1997 : 391) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจว่า คือผลของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างความต้องการภายในและอิทธิพลภายนอกของบุคคล ซึ่งทำให้ตัวบุคคลนั้นแสดงพฤติกรรมออกมา

ฮิลการ์ด (Hilgard, 1962 : 314) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจว่า หมายถึงปัจจัยหรือองค์ประกอบที่ไปกระตุ้นบุคคลให้เกิดพลังและนำไปสู่การกระทำ

คิตต์ (Kidd, 1973 อ้างถึงใน สุวัฒน์ วัฒนวงศ์, 2553 : 102) กล่าวว่า แรงจูงใจ (Motivation) มาจากคำกริยาในภาษาลาตินว่า "Movere" ตรงกับภาษาอังกฤษว่า "to move" มีความหมายว่า "เป็นสิ่งโน้มน้าวหรือมักจะชักนำให้บุคคลเกิดการกระทำหรือปฏิบัติการ"

โลเวล (Lovell, 1980 อ้างถึงใน สุวัฒน์ วัฒนวงศ์, 2553) กล่าวว่า แรงจูงใจเป็นกระบวนการที่ชักนำโน้มน้าวให้บุคคลเกิดความมานะพยายามเพื่อสนองตอบความต้องการบางประการให้บรรลุผลสำเร็จได้สำหรับในประเทศไทยแล้ว ได้มีผู้ให้ความหมายของแรงจูงใจในแง่มุมมองต่าง ๆ ดังนี้

กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์ (2558 : 227) ได้ให้ความหมายแรงจูงใจว่า หมายถึงการกระตุ้นหรือก่อให้เกิดพฤติกรรมการเรียนรู้โดยอาศัยสิ่งเร้าสิ่งใดสิ่งหนึ่ง แรงจูงใจประกอบด้วย 2 ส่วน คือ

1. แรงจูงใจ ได้แก่ ความต้องการ ความสนใจ ทศนคติ ลักษณะนิสัย สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นภายในร่างกาย

2. สิ่งจูงใจ ได้แก่ สิ่งเร้าต่าง ๆ ที่มีอยู่ในร่างกาย ซึ่งเป็นตัวในการกำหนดทิศทางของพฤติกรรมกล่าวโดยสรุปได้ว่าแรงจูงใจหมายถึงสิ่งที่โน้มน้าวจิตใจ สิ่งเร้า แรงผลักดันหรือแรงกระตุ้นให้บุคคลแสดง พฤติกรรมและตัดสินใจกระทำสิ่งที่ตนปรารถนาและสนใจ

กันตยา เพิ่มผล (2551 : 46) ได้ให้ความหมายแรงจูงใจในแง่ของผู้บริหารว่า เป็นวิธีการที่ผู้บริหารใช้เพื่อให้ผู้ใต้บังคับบัญชาเกิดแรงจูงใจในการทำงาน เพื่อให้บรรลุตามเป้าหมายที่ผู้บริหารหรือที่องค์การพึงประสงค์อย่างมีประสิทธิภาพ

ชม ภูมิภาค (2556 : 54) กล่าวว่า แรงจูงใจเป็นสภาวะที่เกิดขึ้นในบุคคลเพื่อควบคุมพฤติกรรมที่มุ่งไปสู่เป้าประสงค์

ชูชีพ อ่อนโคกสูง (2552 : 39) ได้ให้ความหมายแรงจูงใจว่า เป็นองค์ประกอบที่ทำให้อินทรีย์เกิดพลังที่มีทิศทางซึ่งหมายถึงการกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมที่มีทิศทาง เพื่อนำไปสู่จุดมุ่งหมายอันใดอันหนึ่ง

ถวิล เกื้อกุลวงศ์ (2558 : 53) ได้กล่าวว่า แรงจูงใจ หมายถึง ความต้องการ ความจำเป็นแรงขับ หรือแรงกระตุ้นที่อยู่ภายในตัวบุคคล แรงจูงใจจะถูกนำมุ่งหน้าไปสู่เป้าหมายซึ่งอาจเป็นลักษณะของจิตสำนึกหรือจิตใต้สำนึกก็ได้

เทพนม เมืองแมน และสวิง สุวรรณ (2559 : 20) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจว่า หมายถึงแรงกระตุ้นเป็นภาวะภายในอันหนึ่งที่เป็นพลัง สิ่งกระตุ้น สิ่งนำ การกระทำของมนุษย์ไปในทิศทางที่ทำให้บรรลุถึงเป้าหมายที่ต้องการ

ธงชัย สันติวงษ์ (2555 : 111) ได้ให้ความหมายแรงจูงใจว่า หมายถึงความกระตือรือร้นในการทำงานนั่นเอง ผู้บริหารส่วนมากมักจะมีความเข้าใจถึงความสามารถของบุคคลว่าทำอะไรได้บ้าง แต่การที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งจะทำงานเป็นผลสำเร็จออกมาได้ หรืออย่างน้อยเพียงใดนั้นย่อมขึ้นอยู่กับแรงจูงใจเป็นสิ่งสำคัญ

ปฐม นิคมานนท์ (2554 : 27) กล่าวว่า แรงจูงใจเป็นสภาวะหรือสภาพของอารมณ์ของบุคคลที่พร้อมจะแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง และมุ่งไปสู่เป้าหมายอย่างใดอย่างหนึ่ง

ประสาท อิศรปริดา (2552 : 15) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจว่า หมายถึงภาวะที่อินทรีย์ถูกกระตุ้นให้แสดงพฤติกรรม เป็นพฤติกรรมที่มีแนวทางอันแน่นอน มีทิศทางและมีความต่อเนื่องสัมพันธ์กันไม่ขาดตอนเพื่อจะมุ่งสู่เป้าประสงค์ (Goal) ที่ตนปรารถนา

วารินทร์ สายโอบเอื้อ และ สุณีย์ ชีรดากร (2552 : 65) แรงจูงใจหมายถึงสภาพการณ์ที่กระตุ้นให้อินทรีย์แสดงพฤติกรรมตามความต้องการหรือตามจุดหมายปลายทางที่ได้วางไว้

สมบูรณ์ พรธนาภพ และชัยโรจน์ ชัยอินคำ (2558 : 409) ได้สรุปความหมายของแรงจูงใจว่า คือสภาวะใด ๆ ที่เป็นแรงกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมออกมาโดยพฤติกรรมนั้น ๆ จะมีส่วนสัมพันธ์โดยตรงกับสภาวะที่ทำให้เกิดแรงจูงใจนั้น.

สงวน สุทธิเลิศอรุณ (2559 : 112) ได้สรุปความหมายของแรงจูงใจไว้ว่า หมายถึงสิ่งจูงใจที่ทำให้เกิดการใช้พลังงานที่มีอยู่ในตัวบุคคล กระทำกิจกรรมเพื่อให้ประสบความสำเร็จตามเป้าหมาย หรือแรงจูงใจเป็นสิ่งที่หนึ่งที่จะช่วยให้บุคคลแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามที่ตนเองต้องการ

สำอองศ์ งามวิชา (2559 : 94-95) ได้กล่าวถึงแรงจูงใจว่า บุคคลทุกคนมีความต้องการ (Need) มากมายหลายอย่างบางอย่างก็เป็นความต้องการทางร่างกาย เช่น อาหาร น้ำความปลอดภัยโปร่งสบายกาย บางอย่างก็เป็นความต้องการทางจิตใจ เช่น การเป็นที่ยอมรับความเด่น มีหน้ามีตา การมีสิทธิมีเสียง หรือได้เป็นส่วนหนึ่งของสังคม ความต้องการใดที่ยังอยู่ในระดับอ่อนหรือไม่รุนแรง ก็ยังไม่ผลักดันให้บุคคลแสดงพฤติกรรมออกมา แต่ถ้าเมื่อใดอยู่ในระดับที่รุนแรงแล้วก็จะกลายเป็นแรงจูงใจ (Motive) ที่ผลักดันให้บุคคลแสดงพฤติกรรมได้ เมื่อความต้องการได้รับการตอบสนองแล้วความรู้สึกตั้งเครียดของบุคคลก็จะผ่อนคลายลง

สุวัฒน์ วัฒนวงศ์ (2554 : 39) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจว่า เป็นสิ่งที่โน้มน้าวหรือมักจะชักนำให้บุคคลเกิดการกระทำหรือปฏิบัติการ

เอกชัย กี่สุขพันธ์ (2550 : 50) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจว่า หมายถึงการกระทำทุกวิถีทางที่จะให้พนักงานหรือผู้ปฏิบัติงานเกิดพฤติกรรมในทางที่ต้องการ แรงจูงใจจึงเป็นเสมือนแรงขับภายใน (Internal Drive) ที่จะทำให้ตัวบุคคลเกิดพฤติกรรมการทำงานในทางที่ถูกต้องและเป็นไปตามที่องค์การคาดหวังไว้ดังนั้นพื้นฐานที่สำคัญที่สุดของแรงจูงใจก็คือการสร้างให้เกิดความต้องการ (Needs) ขึ้นก่อน เมื่อคนเกิดความต้องการแล้วก็จะเกิดแรงขับ (Drives) หรือความอยากที่จะกระทำขึ้น จนผลสุดท้ายก็จะเกิดการกระทำหรือพฤติกรรม (Behavior) ตามเป้าหมายที่ต้องการ

อารี พันธุ์มณี (2558 : 179) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจไว้ว่าหมายถึง ภาวะใด ๆ ก็ตามที่กระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมออกมา

จากความหมายที่กล่าวมาสรุปได้ว่า แรงจูงใจหมายถึงแรงกระตุ้นที่ทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมอย่างหนึ่งอย่างใดออกมา เพื่อบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ตนเองต้องการ

ดังนั้น แรงจูงใจของแต่ละบุคคลจะมีลักษณะไม่เหมือนกัน ทำให้ความต้องการ ความพึงพอใจ ความจำเป็น แรงขับ สิ่งเร้าและแรงกระตุ้นแตกต่างกันไปด้วย บุคคลใดที่มีความต้องการสูงที่จะเรียนรู้สิ่งใดสิ่งหนึ่งย่อมทำให้เกิดแรงจูงใจสูงในการเรียนรู้นั้นและบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการ ดังนั้นแรงจูงใจในการเลือกศึกษาต่อในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของนักศึกษาอาจเกิดมาจากตัวนักศึกษาเองที่ต้องการพัฒนาตนเองให้มีความรู้ มีความสามารถเท่าทันกับโลกปัจจุบันหรือเกิดจากสิ่งแวดล้อมภายนอกของนักศึกษา เช่น ต้องการมีความรู้ความสามารถในการเรียนต่อในระดับที่สูงขึ้น เพื่อความมั่นคงและก้าวหน้าในการประกอบอาชีพ และต้องการความมีเกียรติและชื่อเสียงในสังคม

ประเภทของแรงจูงใจ

การ์ริกสัน (Garrison, 1997 : 211-212) ได้แบ่งแรงจูงใจออกเป็น 2 ประเภทคือ

1. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) หมายถึง แรงขับภายในที่เกิดจากภายในตัวบุคคล เช่น ความต้องการ ความพึงพอใจ ความรู้สึกที่ตนเองมีค่ามากขึ้น การลดความเครียดความอยากรู้อยากเห็นการบรรเทาจากการบังคับ ผลสัมฤทธิ์ เป็นต้น
2. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) หมายถึงแรงขับที่เกิดจากภายนอกตัวบุคคล เช่น อาหาร ความอบอุ่น การสรรเสริญ ความรู้ การสัมผัส เงิน สถานภาพ เป็นต้น

ชูลเลอร์ (Schuler, 1998 : 229) ได้แบ่งแรงจูงใจออกเป็น 2 ประเภทคือ

1. แรงจูงใจภายใน (Intrinsically Motivated) หมายถึง รางวัลภายในซึ่งองค์กรไม่สามารถให้ได้ เพราะเกิดจากแหล่งภายในตัวบุคคล เช่น ความรู้สึกว่าคุณมีความสำคัญ มีความรับผิดชอบ มีอำนาจและมีความพึงพอใจต่อผลสำเร็จที่ได้รับ
2. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsically Motivated) หมายถึง รางวัลภายนอกให้โดยองค์กรเช่น การจ่ายเงินเดือน การส่งเสริม การสรรเสริญ การดำรงตำแหน่ง สถานภาพ เป็นต้น

ฮิลการ์ด (Hilgard, 1962 : 321-322) แบ่งแรงจูงใจออกเป็น 3 ประเภท คือ

1. แรงจูงใจเพื่อการอยู่รอด (The Survival Motive) หมายถึง ความต้องการทางกาย (Physiological Needs) ซึ่งเป็นสิ่งที่ขาดเสียมิได้ เช่น ความต้องการอาหาร ความต้องการน้ำความต้องการอุณหภูมิพอเหมาะ ความต้องการในการขับถ่ายของเสีย ความต้องการพักผ่อนและความต้องการทำกิจกรรม
2. แรงจูงใจทางสังคม (The Social Motive) หมายถึง แรงจูงใจอันเกิดจากความต้องการทางสังคม (Social Needs) ของมนุษย์ที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ได้แก่ ความต้องการความรัก (Need for Affection) ความต้องการตำแหน่งในสังคม (Need for Social

Status) ความต้องการทางเพศ (Sexual Needs) ความต้องการเหล่านี้กระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจ (Motives) ให้คนเรากระทำพฤติกรรมทางสังคม (Social Behavior)

3. แรงจูงใจในทางอวดตน (Ego-Integrative Motives) หมายถึง แรงจูงใจอันเกิดจากความต้องการความสำเร็จ (Need for Success Fullness) ความต้องการปรัชญาชีวิตที่น่าพอใจ ความต้องการชื่อเสียงเกียรติยศ ความต้องการในการสร้างและประดิษฐ์เพื่อให้เกิดความรู้สึกนับถือตนเอง (Self-Respect) ซึ่งจะเป็นทางให้บุคคลสามารถหลีกเลี่ยงจากการมีปมด้อย (Inferiority Complex) และความรู้สึกว่าตนเองไม่มีค่า (Self-Depreciation) หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่าตนจะได้มีความรู้สึกว่าจะตนมีความสามารถ (Sense of Attainment) ส่วนแรงจูงใจที่เกิดจากความต้องการปรัชญาชีวิตที่น่าพอใจ (Satisfying Philosophies of Life) นั้นก็เพื่อบุคคลจะได้เป็นที่น่านิยมยกย่องของคนอื่นในสังคมด้วย

กมลรัตน์ หล้าสุวรรณ (2558 : 227) ได้แบ่งแรงจูงใจออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. แรงจูงใจทางด้านร่างกาย (Physical Motivation) เป็นแรงจูงใจที่ติดตัวมาแต่เกิดมีความจำเป็นในการดำเนินชีวิต ซึ่งเกิดจากความต้องการทางร่างกาย ได้แก่ ความต้องการอาหารน้ำ การพักผ่อน การได้รับความคุ้มครอง ความปลอดภัย การได้รับความเพลิดเพลิน การลดความเคร่งเครียด ความต้องการทางเพศ ความกระหายน้ำ เป็นต้น

2. แรงจูงใจทางด้านสังคม (Social Motivation) เป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นหลังจากการเรียนรู้ในสังคม ได้แก่ ความต้องการความรัก ความอบอุ่น การเป็นที่ยอมรับในสังคมความมีเกียรติยศ ได้รับความยกย่องชมเชย เป็นต้น

กันตยา เพิ่มผล (2551 : 58) ได้แบ่งแรงจูงใจทางด้านจิตวิทยาออกเป็น 3 ประเภทคือ

1. แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ (Affiliative Motivation) คือความต้องการของบุคคลที่จะมีความสัมพันธ์อันดีกับคนอื่น เพื่อนร่วมงาน คำนี้ถึงการยอมรับจากเพื่อนร่วมงานและรักษาหน้าซึ่งกันและกันมากกว่าการคำนึงถึงการทำงานโดยตรง บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์นี้จะประสบความสำเร็จในการทำงานได้ก็ต้องได้รับการสนับสนุนจากพวกพ้อง

2. แรงจูงใจใฝ่อำนาจ (Power Motivation) บุคคลที่มีแรงจูงใจประเภทนี้จะใช้อำนาจเผด็จการต่อคนอื่น มีความต้องการอย่างรุนแรงที่จะมีอำนาจเหนือและต้องการใช้อำนาจในการควบคุม

3. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motivation) บุคคลที่มีแรงจูงใจประเภทนี้จะเป็นคนที่มีเหตุผล มีภาวะในการเสี่ยงในระดับที่เป็นไปได้ รู้จักใช้วิจารณ์อย่างรอบคอบและทำงานเพื่อผลงานจริง

วีระ บุญยะกาญจน (2552 : 32-34) ได้แบ่งแรงจูงใจออกเป็น 2 ประเภทคือ

1. แรงจูงใจทางร่างกาย หมายถึง แรงจูงใจเบื้องต้นเกิดมาจากความต้องการของร่างกายหรือบางแห่งเรียกว่า ความต้องการมูลฐาน (Basic Needs) เป็นความต้องการอัน

เกิดจากสภาวะภายในร่างกายมีการเปลี่ยนแปลง เช่น ความหิว ความกระหาย ความเจ็บปวด ความหนาว ความร้อน เป็นต้น

2. แรงจูงใจทางสังคม เป็นสิ่งที่เรียนรู้ในสังคม มีสิ่งที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมอยู่ 2 ประการคือ

2.1 แรงจูงใจทางสังคม เป็นสิ่งคอยปรุงแต่งขัดเกลาพฤติกรรมอันเกิดจากความต้องการของร่างกายให้เป็นไปในทางที่สังคมยอมรับ เช่น สังคมที่เจริญไม่ยอมรับการขโมยอาหารเวลาหิว ไม่ยอมรับการข่มขืนเมื่อมีความต้องการทางเพศ เป็นต้น

2.2 แรงจูงใจทางสังคม เกิดจากการผลักดันของสังคมทำให้เกิดมีพฤติกรรมขึ้นเช่น ความต้องการความสำเร็จ ความต้องการมีชื่อเสียง ความต้องการความรักและความอบอุ่น เป็นต้น

วารินทร์ สายโอบเอื้อ และสุณีย์ ชีรดากร (2552 : 66) ได้แบ่งแรงจูงใจออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. แรงจูงใจทางร่างกาย (Physiological Motive) เป็นแรงจูงใจที่ติดมาตั้งแต่กำเนิดและจำเป็นสำหรับการดำเนินชีวิตซึ่งเกิดมาจากความต้องการทางร่างกาย ได้แก่ ความหิว ความกระหาย การหลีกเลี่ยงความเจ็บปวด ความต้องการทางเพศ ตลอดจนแรงขับของการเป็นแม่ (Maternal Drive) เป็นต้น

2. แรงจูงใจทางสังคม (Social Motive) เป็นแรงจูงใจที่เกิดจากการเรียนรู้ จากการศึกษาที่บุคคลที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมซึ่งได้แก่ตัวบุคคล สถาบันต่างๆ ค่านิยม ขนบธรรมเนียม ประเพณี ตลอดจนศาสนาและการเมือง เป็นต้น แรงจูงใจทางสังคมที่สำคัญ ได้แก่

2.1 ต้องการความรัก ความอบอุ่น (Affectional Love)

2.2 ต้องการได้รับผลสำเร็จ (Achievement Need)

2.3 ต้องการให้สังคมยอมรับ (Approval Need)

2.4 ต้องการมีไมตรีกับคนอื่น (Affiliative Need)

2.5 ต้องการตำแหน่งและฐานะทางสังคม (Social Status)

2.6 ความก้าวร้าว (Aggression)

วจิณีย์ ศรีธรรมยศ (2559 : 43-45) ได้แบ่งแรงจูงใจออกเป็น 2 ประเภท คือ แรงจูงใจปฐมภูมิ (Primary Motives) และแรงจูงใจทุติยภูมิ (Secondary Motives)

1. แรงจูงใจปฐมภูมิ (Primary Motives) เป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นในตัวเอง และเกิดพร้อมกับบุคลิกภาวะของบุคคลโดยไม่จำเป็นต้องมีการเรียนรู้ เป็นแรงจูงใจซึ่งมาจากอวัยวะต่าง ๆ ภายในร่างกายไปกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมตามที่ร่างกายต้องการและเป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยในการปรับตัวของบุคคล แรงขับปฐมภูมิแบ่งเป็น 2 ประเภทย่อย ๆ คือ

1.1 แรงจูงใจทางด้านสรีรวิทยา เป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นเพื่อสนองความต้องการของร่างกายในการดำรงชีวิตตามธรรมชาติ เช่น ความหิว ความกระหาย ความรู้สึกทางเพศ ความต้องการพักผ่อน ความต้องการอุณหภูมิ เป็นต้น

ความหิว มนุษย์มีความต้องการอาหาร เพื่อการเจริญเติบโต ซ่อมแซมส่วนที่สึกหรอเสริมสร้างเนื้อเยื่อ และเก็บสะสมไว้เป็นพลังงานในการทำงานของระบบต่าง ๆ ภายในร่างกาย

ความกระหาย เป็นแรงจูงใจที่มีความสำคัญมากต่อการอยู่รอดของมนุษย์ เพราะร่างกายสูญเสียน้ำตลอดเวลาในลักษณะของเหงื่อ น้ำลาย ปัสสาวะ ดังนั้น ร่างกายจึงต้องการน้ำเพื่อรักษาความสมดุลของร่างกาย

ความรู้สึกทางเพศ แม้แรงจูงใจทางด้านนี้จะมีความจำเป็นน้อยกว่าอาหาร และน้ำแต่ก็มีความสำคัญต่อการดำรงเผ่าพันธุ์มนุษย์ และเป็นรากฐานของการแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ตามแนวคิดของ Freud บิดาสกุลจิตวิเคราะห์

ความต้องการพักผ่อน มนุษย์ทุกคนต้องการการพักผ่อนเพื่อให้ร่างกายได้ผ่อนคลายความเหน็ดเหนื่อยและความเมื่อยล้า พร้อมทั้งจะทำกิจกรรมต่าง ๆ ต่อไป

ความต้องการอุณหภูมิ หมายถึงอุณหภูมิที่เหมาะสมกับความต้องการของร่างกายของบุคคลนั้น ๆ

1.2 แรงจูงใจทางจิตวิทยา เป็นแรงจูงใจที่มีความสำคัญและจำเป็นน้อยกว่าแรงจูงใจทางสรีรวิทยา แต่มีส่วนสำคัญต่อสุขภาพจิต เช่น ความอยากรู้อยากเห็น ความกลัวและความรัก เป็นต้น

ความอยากรู้อยากเห็น ความสนใจในสิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ เป็นตัวเร้าให้เกิดพฤติกรรมความอยากรู้อยากเห็น และเมื่อรู้และเห็นแล้วความต้องการสิ่งเหล่านั้นก็จะหมดไป

ความกลัว โดยทั่วไปจะเป็นแรงจูงใจทางการเรียนรู้แต่บางสิ่งบางอย่างที่มนุษย์นี้กลัวโดยไม่ทราบเหตุผล โดยเฉพาะเด็กเล็ก ๆ จะกลัวเสียงดัง ๆ วัตถุแปลก ๆ ที่ไม่เคยพบเห็นมาก่อนความกลัวจึงเป็นแรงจูงใจทางจิตวิทยาด้วย

ความรัก เป็นความปรารถนาของทุกคนและมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคลเป็นอย่างมาก ความรักมิได้เกิดจากความต้องการทางสรีรวิทยา แต่จะเกิดจากวุฒิภาวะหรือ การเรียนรู้มีความสำคัญต่อความรู้สึกทางจิตใจ

2. แรงจูงใจทุติยภูมิ (Secondary Motives) เป็นแรงจูงใจที่เกิดจากการเรียนรู้เมื่อบุคคลอยู่ในสังคมเป้าหมายของแรงจูงใจชนิดนี้เกี่ยวข้องกับการแสดงปฏิกิริยาของบุคคลอื่นที่มีต่อตน ได้แก่ความต้องการผูกพันกับบุคคลอื่น ความต้องการมีฐานะทางสังคม ความต้องการเป็นที่ยอมรับของสังคม ความต้องการสัมฤทธิ์ผลและความต้องการมั่นคงปลอดภัย เป็นต้น

ความต้องการผูกพันกับบุคคลอื่น การดำเนินชีวิตประจำวันของมนุษย์ จะต้องอยู่รวมและดำเนินกิจกรรมกับบุคคลอื่น เช่น พ่อแม่ พี่น้อง เพื่อน เป็นต้น ทำให้เกิดความผูกพัน

ความพึงพอใจ ความอบอุ่น และความสบายใจ นอกจากนี้ มนุษย์ทุกคนต้องการมีเพื่อนจึงแสวงหาโดยการแต่งงาน การเข้าร่วมชมรม สโมสร และสมาคมต่าง ๆ

ความต้องการฐานะทางสังคม มนุษย์พยายามที่จะสร้างฐานะของตนเอง เพื่อให้ทัดเทียมหรือดีกว่าบุคคลอื่น ๆ ในสังคม เพื่อการมีตำแหน่งหน้าที่หรืออำนาจเหนือบุคคลอื่น ซึ่งการจะบรรลุจุดมุ่งหมายได้หรือไม่มากเพียงใด ขึ้นอยู่กับสภาพสังคมนั้น ๆ เช่น บางสังคม ยกย่องคนมีเงิน บางสังคมยกย่องคนกล้าหาญ หรือบางสังคมยกย่องคนมีเกียรติ เหล่านี้เป็นต้น

ความต้องการเป็นที่ยอมรับของสังคม เป็นแรงจูงใจที่ปรารถนาให้สังคมยอมรับในสิ่งที่ตนเองกระทำ และพยายามหลีกเลี่ยงการกระทำในสิ่งที่สังคมไม่ยอมรับ การเรียนรู้เหล่านี้จะได้รับการอบรมสั่งสมมาตั้งแต่เด็กโดยเริ่มจากครอบครัว สถาบันการศึกษา เพื่อนสื่อมวลชน ประเพณี ศาสนา และอื่น ๆ ดังนั้น ความต้องการด้านนี้จึงมีความจำเป็นทางสังคมสำหรับมนุษย์เป็นอย่างมาก หากไม่ได้รับการสนองตอบจะทำให้ขาดความเชื่อมั่นในตนเองและแยกตนเองออกจากสังคม

ความต้องการสัมฤทธิ์ผล เป็นแรงจูงใจที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคลเป็นอย่างมากในสังคมที่มีการแข่งขันค่อนข้างสูง ซึ่งแต่ละคนจะมีแรงจูงใจด้านนี้มากน้อยต่างกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับกรอบเลี้ยงดูและสภาพแวดล้อมที่ได้รับ เด็กที่ได้รับการเลี้ยงดูโดยการให้ช่วยเหลือตัวเองตั้งแต่เล็ก ๆ และเมื่อทำได้ก็จะได้รับรางวัลเป็นสิ่งตอบแทน เด็กประเภทนี้จะมีแรงจูงใจด้านผลสัมฤทธิ์ค่อนข้างสูงกว่าเด็กที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบทะนุถนอม

ความต้องการมั่นคงปลอดภัย ภาวะสังคมปัจจุบันทำให้คนเรามีความสับสนวุ่นวายในการดำเนินชีวิตทั้งส่วนตัวและการทำงาน คนเราจึงต้องแสวงหาความมั่นคงและปลอดภัย ตลอดจนหลีกเลี่ยงสิ่งที่จะเป็นอันตรายแก่ชีวิต ซึ่งสำหรับบางคนแล้วเห็นว่าความมั่นคงปลอดภัย มีคุณค่ามากกว่าฐานะ ทางสังคม ค่าจ้างหรือเงินเดือนหลายเท่า

สมพงษ์ เกษมสิน (2553 : 320-321) ได้แบ่งประเภทของสิ่งจูงใจออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ สิ่งจูงใจที่เป็นเงิน และสิ่งจูงใจที่ไม่ใช่เงิน

1. สิ่งจูงใจที่เป็นเงิน (Financial Incentive) สิ่งจูงใจประเภทนี้เห็นได้ง่ายและมีอิทธิพลโดยตรงต่อการปฏิบัติงานซึ่งสิ่งจูงใจเป็นเงินนี้ยังจำแนกออกเป็น 2 ชนิดคือ

1.1 สิ่งจูงใจทางตรง (Direct Incentive) เป็นสิ่งจูงใจที่มีผลโดยตรงต่อการปฏิบัติงาน เช่น การจ่ายค่าจ้างให้สูงขึ้นในกรณีที่มีผลการปฏิบัติงานได้สูงกว่าระดับมาตรฐานที่กำหนดไว้อันเป็นวิธีการจูงใจตามแนวคิดที่ว่า เงินดีงานดี

1.2 สิ่งจูงใจทางอ้อม (Indirect Incentive) เป็นสิ่งจูงใจที่มีผลในทางสนับสนุนหรือส่งเสริมให้พนักงานและเจ้าหน้าที่ในหน่วยงานปฏิบัติงานดีขึ้น มีกำลังใจ รักงานมากขึ้นเช่น การจ่ายบำเหน็จบำนาญและค่ารักษาพยาบาลเมื่อเจ็บป่วย เป็นต้น

2. สิ่งจูงใจที่ไม่ใช่เงิน (Non-Financial Incentive) สิ่งจูงใจประเภทนี้ส่วนมากมักเป็นเรื่องที่สามารถตอบสนองต่อความต้องการทางจิตใจ เช่น การยกย่องชมเชย การยอมรับบุคคลนั้นเป็นส่วนหนึ่งของหมู่คณะ โอกาสก้าวหน้าในการปฏิบัติงานและมีความมั่นคงในงาน

สุวัฒน์ วัฒนวงศ์ (2554 : 39) ได้แบ่งแรงจูงใจออกเป็น 2 ประเภทคือ

1. แรงจูงใจทางด้านร่างกาย (Physical Motivation) นั้นเป็นความต้องการทางด้านร่างกายเกี่ยวกับอาหาร น้ำ การพักผ่อน การได้รับความคุ้มครอง ความปลอดภัย การได้รับความเพลิดเพลิน การลดความเคร่งเครียด แรงจูงใจทางด้านนี้จะมีสูงมากในวัยเด็กตอนต้น และวัยผู้ใหญ่ตอนปลาย เนื่องจากได้เกิดความเสื่อมถอยทางด้านร่างกาย

2. แรงจูงใจทางด้านสังคม (Social Motivation) เริ่มต้นตั้งแต่เกิดของมนุษย์เราถือได้ว่าแรงจูงใจด้านนี้สลับซับซ้อนมาก เป็นความต้องการที่มีผลเนื่องมาจากด้านชีววิทยาของมนุษย์ ในความต้องการอยู่ร่วมกันกับครอบครัว เพื่อนฝูงในโรงเรียน เพื่อนร่วมงาน เป็นความต้องการส่วนบุคคลที่ได้รับอิทธิพลมาจากสิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรม ซึ่งในบางวัฒนธรรมหรือบางสังคมจะมีอิทธิพลที่เข้มแข็งและเหนียวแน่นมาก

เอนกกุล กริแสง (2557 : 28-32) ได้แบ่งแรงจูงใจออกเป็น 3 ประเภทคือ

1. แรงจูงใจทางด้านร่างกาย (Physiological Motive) เป็นแรงจูงใจที่เกิดจากความต้องการทางร่างกาย เช่น ความหิว ความกระหาย การพักผ่อน การขับถ่ายและความต้องการทางเพศ เป็นต้น

2. แรงจูงใจทางด้านสังคม (Social Motive) เป็นแรงจูงใจที่เกิดภายหลังเป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้

3. แรงจูงใจส่วนบุคคล (Personal Motives) หมายถึงแรงจูงใจที่พัฒนาขึ้นในตัวคนซึ่งจะแตกต่างกันไปไม่เหมือนกัน แรงจูงใจส่วนบุคคลมีรากฐานเกิดมาจากความต้องการทางร่างกายและความต้องการทางสังคมประกอบกัน แต่ความรุนแรงจะมากน้อยต่างกัน เช่นในเรื่องของความต้องการสะสมสิ่งของต่าง ๆ เป็นต้น

สมชัย เจนจตุรงค์ (2552 : 14-18) ได้แบ่งแรงจูงใจตามเหตุผลเบื้องหลังในการแสดงออกของพฤติกรรมเป็น 2 ประเภท

1. แรงจูงใจภายใน ((Intrinsic Motivation) หมายถึง การที่บุคคลมองเห็นคุณค่าที่จะกระทำด้วยความเต็มใจ หรือสภาวะของบุคคลที่มีความต้องการและอยากแสดงพฤติกรรมบางสิ่งบางอย่างด้วยเหตุผลและความชอบของตัวเอง เช่น ความพอใจ ความสำเร็จ ความผิิดหวัง นักจิตวิทยาเชื่อว่าแรงจูงใจภายในมีความสำคัญกว่าแรงจูงใจภายนอก เพราะแรงจูงใจที่เกิดขึ้นในตัวบุคคล ทำให้บุคคลประสบความสำเร็จได้มากกว่า เช่น ความพอใจ ความสำเร็จ เป็นต้น

แรงจูงใจภายในแบ่งออกได้เป็น ดังนี้

1.1 ความต้องการ (Need) กมลรัตน์ หล้าสูงรังษ์ (2558 : 221) ได้ให้ความหมายไว้ว่าความต้องการเป็นสิ่งที่จำเป็นจะต้องได้รับเพื่อการดำรงชีวิตของอินทรีย์ เมอร์เรย์(Murray, 1938 อ้างถึงใน หฤทัย อติชาติพงศ์, 2552 : 224) กล่าวว่า ความต้องการของมนุษย์ ไม่ว่าจะเกิดขึ้นจากภายในร่างกายหรือเกิดขึ้นจากสังคม จะมีความเท่าเทียมกัน หากเกิดขึ้นพร้อม ๆ กันจะไม่มีความต้องการใดความต้องการหนึ่งที่มีความสำคัญกว่าความต้องการอื่น ดังนั้นการเลือกแสดงพฤติกรรมตอบสนองความต้องการจึงไม่แน่นอนไม่สามารถระบุได้ว่าอินทรีย์จะเลือกตอบสนองต่อความต้องการใดก่อน แรธส์และเบอเรลล์ (Rath and Burrell, 1973) กล่าวถึงความต้องการความสำเร็จ มักจะเกิดขึ้นกับสิ่งแวดล้อมทางสังคมสิ่งหนึ่งที่เขาพบก็คือ บุคคล ต้องการความสำเร็จในสิ่งที่เขาตั้งใจไว้ เช่นเดียวกับเมอร์เรย์ กล่าวถึง ความต้องการทางจิตวิทยาของคนเราที่ต้องการเอาชนะสิ่งกีดขวางทั้งปวงความต้องการพ้นจากความยากลำบาก ต้องการที่จะเอาชนะความล้มเหลว (Counteraction) ต้องการยอมรับนับถือ (Deference) ความต้องการสร้างความประทับใจให้กับผู้อื่น ต้องการที่จะให้ผู้อื่นรับรู้เรื่องเกี่ยวกับตนเอง (Exhibition) ต้องการให้ผู้อื่นสนใจ (Succorance) ทางด้านมาสโลว์ กล่าวถึง ความต้องการของมนุษย์ มีลำดับชั้นของความต้องการ (Hierachy of Needs) ความต้องการของมนุษย์จะเป็นไปในลักษณะเรียงลำดับจากความจำเป็นมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด โดยมีความต้องการของร่างกายเป็นพื้นฐานขั้นแรกสำหรับความต้องการขั้นต่อ ๆ ไป เช่น ความต้องการทางด้านร่างกาย (Physiological Need) ได้แก่ ความหิวความกระหาย เป็นต้น จะมีความสำคัญกว่าความต้องการความปลอดภัย (Safety Need) ได้แก่ ความมั่นคง ความอบอุ่น เป็นต้น มีความสำคัญมากกว่าความต้องการความรักและความเป็นเจ้าของ (Love and Belonging Need) ได้แก่ ความรักแบบพี่น้อง ความรักเคารพบิดามารดาความรักระหว่างเพศ ความต้องการการเป็นส่วนหนึ่งของหมู่คณะ เป็นต้น จะมีความสำคัญมากกว่าความต้องการเกียรติยศชื่อเสียง (Esteem Need) ได้แก่ การได้รับการยกย่องสรรเสริญจากสังคม เป็นต้น จะเป็นความต้องการที่มีความสำคัญมากกว่าความต้องการการยอมรับความสามารถของตนเอง (Self-Actualization) ได้แก่ ความอยากแสดงความสามารถที่มีอยู่สูงสุดของตนเองให้แก่ผู้อื่นในสังคม ความต้องการความเข้าใจ รวมทั้งความอยากรู้อยากเห็น เป็นต้น

สรุปว่า ความต้องการ ไม่ว่าจะเกิดขึ้นภายในร่างกายหรือเกิดจากสังคม ไม่มีความต้องการใดความต้องการหนึ่งที่มีความสำคัญกว่าความต้องการในอีกสิ่งหนึ่ง ความต้องการแต่ละสิ่งจะมีลักษณะเท่าเทียมกันเสมอแต่จะมีลักษณะที่เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ เมื่อได้รับความต้องการสิ่งหนึ่งแล้วจะมีความต้องการอีกสิ่งหนึ่งมาแทนความต้องการซึ่งไม่เคยได้รับความต้องการจากสิ่งนั้นมาก่อน

1.2 ความสนใจ (Interest) ทวี ท่อแก้ว (2557 : 60) ความสนใจเป็นความรู้สึกอย่างหนึ่งที่เกิดขึ้นภายในตัวบุคคล เมื่อมีสิ่งหนึ่งมาเร้าความรู้สึกอันนี้ อาจคงอยู่ต่อไปทั้ง ๆ ที่

สิ่งเร้านั้นไม่ปรากฏในขณะนั้นแล้ว ความสนใจจึงเป็นลักษณะของความรู้สึกที่เกิดขึ้นภายในตัวบุคคลเป็นเรื่องเฉพาะบุคคล เป็นความสนใจต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งมีโอกาสเปลี่ยนแปลงได้ตามสถานการณ์ และมีความมุ่งมั่นที่จะทำให้เกิดผลสำเร็จ

2. ประเภทของความสนใจ

2.1 ความสนใจภายใน ความสนใจชนิดนี้เกิดขึ้นกับบุคคลตามธรรมชาติ คล้ายสัญชาตญาณ รู้สึกพอใจและสนใจอยากคิดอยากทำ เพราะการกระทำในสิ่งนั้นไปช่วยสนองความต้องการที่บุคคลรู้สึกว่าจำเป็นจะต้องทำให้สำเร็จลุล่วงไป

2.2 ความสนใจภายนอก ความสนใจนี้เกิดขึ้นภายหลัง หรือเป็นสิ่งที่หามาได้โดยปฏิภิกิริยาชอบใช้และคิดว่าเป็นชนิดที่ได้ผลดี สาเหตุเกิดขึ้นมาจากหลายสถานการณ์ เช่น ความหวังว่าจะได้รับรางวัล ได้รับเกียรติยศ หรือได้รับสิทธิพิเศษ

สาเหตุของความสนใจของนักศึกษา (ประยูรศรี มณีสร, 2552 : 270)

1. เนื่องจากมองเห็นคุณค่าของสิ่งเหล่านั้น
2. มีความถนัดและมีประสบการณ์ต่อสิ่งนั้น
3. สิ่งนั้นมีความหมายต่อตนเองและสัมพันธ์กับชีวิตจริง
4. เกิดแรงจูงใจของสิ่งเร้า
5. สิ่งเหล่านั้นเป็นของแปลกใหม่ น่าตื่นเต้น

ความสนใจในการเลือกอาชีพของนักศึกษา ได้รับอิทธิพลมาจากการได้เห็น ได้ใกล้ชิดการทำงานของสมาชิกในบ้าน หรือจากเพื่อนวัยสูงกว่าซึ่งได้รับความสำเร็จในงานอาชีพ และอีกส่วนหนึ่งก็ได้รับอิทธิพลจากทัศนคติจากกลุ่มเพื่อนที่มีอาชีพต่าง ๆ และพบว่าในบางรายความสนใจในอาชีพของบิดามารดากับลูกไม่สอดคล้องกัน และจากการศึกษาของ สดรอง (Strong, 1951) ในการศึกษาระยะยาวเกี่ยวกับความสนใจในอาชีพ มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเลือกอาชีพที่เหมาะสมโดยพบว่า

1. คนทำงานในอาชีพใดอาชีพหนึ่ง จะได้คะแนนสูงในแบบทดสอบเกี่ยวกับอาชีพนั้นมากกว่าอาชีพอื่น
2. คนที่อยู่ในอาชีพใดอาชีพหนึ่งจะได้คะแนนสูงในอาชีพนั้นมากกว่าที่จะได้จากคนที่สนใจในอาชีพนั้นเท่านั้น
3. คนที่อยู่ในอาชีพใดอาชีพหนึ่ง จะได้คะแนนสูงในอาชีพนั้นมากกว่าคนที่คิดจะเปลี่ยนอาชีพนั้นไปยังอาชีพอื่น
3. คนที่อยู่ในอาชีพใดอาชีพหนึ่ง ต้องการเปลี่ยนไปยังอาชีพอื่นจะได้คะแนนในอาชีพอื่นมากกว่าคนที่อยู่ในอาชีพอื่น รวมทั้งอาชีพเดิมด้วย

สรุปว่า ความสนใจ เป็นลักษณะของความรู้สึกที่ดีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งซึ่งอาจเกิดขึ้นภายในของบุคคล โดยธรรมชาติเป็นลักษณะคล้ายสัญชาตญาณ และที่เกิดจากภายนอก เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นภายหลังจากได้รับปฏิภิกิริยาจากสิ่งใดสิ่งหนึ่งมากระทบ อันเนื่องมาจากการมองเห็น

คุณค่าของสิ่งนั้นหรือมีความถนัด สิ่งนั้นมีความหมายต่อตนเองเป็นของแปลกใหม่ น่าตื่นเต้นและเกิดจากแรงจูงใจของสิ่งเร้าต่าง ๆ ที่ผ่านเข้ามาในชีวิต เป็นต้น

1. ความถนัด (Aptitude) ชวาล แพร์ตกุล (2553 : 56) ความถนัด หมายถึงสมรรถวิสัยและทิศทางแห่งความเจริญงอกงามของสมอง หรือเป็นขีดระดับความสามารถขั้นสูงสุดของบุคคลที่เขาอาจมีได้ต่อการเรียนรู้ และฝึกฝนในวิทยาการและทักษะต่าง ๆ ถ้าหากเขาได้รับการฝึกสอนและประสบการณ์ที่เหมาะสม กมลรัตน์ หล้าสูงษ์ (2558 : 48) ให้ความหมายของคำว่า ความถนัด เป็นความแตกต่างที่เกี่ยวกับการแสดงความสามารถในการกระทำ กิจกรรมต่าง ๆ ให้สำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพของแต่ละบุคคลในการประกอบอาชีพหรือการเลือกกิจกรรมใด ๆ ก็ตาม ฮาล์น และแมคสัน (Hain and Maclean, 1955) ความถนัดเป็น ศักยภาพที่แฝงอยู่ในตัวบุคคลหรือสมรรถวิสัยที่ยังไม่ได้พัฒนาออกงามแต่เป็นรากฐานที่ทำให้ตัวบุคคลเกิดความสามารถและทักษะตลอดจนความสัมฤทธิ์ผลต่าง ๆ ได้ความถนัดจึงเป็นความสามารถที่มีมาตั้งแต่กำเนิด และแฝงอยู่ในตัวบุคคลนั้นในการปฏิบัติหน้าที่การงาน หรือการทำกิจกรรมต่าง ๆ อาจจะเป็นด้านใดด้านหนึ่งหรือหลาย ๆ ด้านก็ได้ หากบุคคลนั้นได้รับการฝึกฝน หรือได้รับประสบการณ์จากสิ่งนั้นในช่วงเวลาที่เหมาะสมทำให้เขาสามารถที่จะทำงานเหล่านั้นได้ สัมฤทธิ์ผลหรืออย่างมีประสิทธิภาพ

2. ความสามารถ (Capability) ความสามารถของแต่ละบุคคลในการเรียนรู้จะมีความแตกต่างกันออกไป ความสามารถเป็นสิ่งที่ช่วยพัฒนาให้คนเราเป็นที่ยอมรับของสังคม และชีวิตครอบครัว กมลรัตน์ หล้าสูงษ์ (2558 : 187) แสดงความเห็นว่าคุณสามารถเป็นความรู้และทักษะที่บุคคลมีในปัจจุบันเป็นความสามารถที่นำมาใช้ได้รวมถึงศักยภาพของบุคคลในการเรียนรู้และต้องมีการพัฒนาที่เพิ่มขึ้นตลอดเวลา

จรรยา ทองถาวร (2550 : 291-301) การพัฒนาความสามารถของวัยรุ่นเกี่ยวกับงานการยอมรับของสังคมหรือชีวิตครอบครัวมีดังนี้

1. ความสามารถทางร่างกาย เป็นช่วงปรับตัวและการแก้ปัญหาที่ยุ่ยากต่าง ๆ เป็นความสามารถทางร่างกาย
2. ความสามารถทางความว่องไว เป็นช่วงที่กระฉับกระเฉงว่องไวในการเรียน ทักษะการเคลื่อนไหว สามารถที่จะคำนวณความสามารถของตนเองที่จะทำงานที่ได้รับการมอบหมายให้สำเร็จได้
3. ความสามารถทางสมองที่จะเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ การหาเหตุผลและความคิดสร้างสรรค์
4. การชักจูง การยอมรับของกลุ่มสังคมเป็นสิ่งเร้าให้มีการพัฒนาความสามารถได้เร็วขึ้น
5. แบบบทบาท หลังจากจบการศึกษา บทบาทผู้ใหญ่เป็นสิ่งที่เลียนแบบบทบาทจากผู้อื่นไม่ว่าจะเป็นบิดามารดา เพื่อนร่วมงาน หรือผู้บริหาร เป็นต้น

สรุปว่า อุปสรรคที่มีต่อการพัฒนาความสามารถของบุคคล ก็คือการวางรากฐานที่ยังไม่เพียงพอ งานอาชีพที่ยังฝึกฝนไม่ดีและไม่มีความเข้าใจ ซึ่งทำให้บุคคลวัยนี้ต้องใช้เวลา และความสามารถในการปรับตัวให้เข้ากับสภาวะแวดล้อม อุปสรรคทางด้านสุขภาพร่างกายที่ไม่แข็งแรงสมบูรณ์ การปฏิบัติไม่สัมพันธ์กับสิ่งที่เคยเรียนมา การฝึกฝนที่ได้รับจากบ้านหรือโรงเรียนไม่สัมพันธ์กับภาคปฏิบัติ และอิทธิพลของกลุ่มมากเกินไป การปรับตัวเข้ากับอาชีพพบว่าบางคนปรับตัวให้เข้ากับความหมัดหวังและความโกรธเคืองกับอาชีพที่ไม่เปิดโอกาสให้เขาได้แสดงความสามารถ การเลือกอาชีพของคนหนุ่มสาวส่วนใหญ่จะได้รับการฝึกฝนสำหรับการทำงานหลังจากจบการศึกษาตามหลักสูตร หวังที่จะได้ทำงานอย่างที่ต้องการแต่งานที่ต้องการนั้นไม่มีให้เลือก หรือมีงานที่ตนเองขาดคุณสมบัติไม่ได้รับการฝึกฝนทางด้านนั้นมาก่อน

5. ประสบการณ์เดิมหรือความรู้เดิม (Early Experience) กมลรัตน์ หล้าสงษ์ (2528 : 233) ประสบการณ์เดิม ก็คือ ภูมิหลังของบุคคลนั่นเองที่มีอยู่เดิมไม่ว่าจะเป็น ด้านความรู้ ความเข้าใจที่เป็นพื้นฐานต่อสิ่งที่กำลังจะกระทำอยู่ว่ามีลักษณะการกระทำสิ่งนั้นมาก่อนมีจำนวนบ่อยครั้งเพียงใดในการฝึกฝนทั้งในด้านทักษะและความชำนาญ

จำเนียร ชวงโชติ (2559 : 85) กล่าวว่าความรู้เดิมหรือประสบการณ์เดิมก็คือ การนำความคิด ความรู้ และการกระทำที่ได้เคยปรากฏแก่ผู้นั้นมาแล้วในอดีต ซึ่งมีความสำคัญมากในการช่วยตีความหรือแปลความหมายของอาการสัมผัสได้โดยแจ่มชัดจะมีลักษณะที่เป็นความรู้ที่แน่นอนถูกต้องชัดเจนและมีปริมาณมาก รู้หลายอย่างจึงจะช่วยแปลความหมายต่าง ๆ ได้สะดวกและถูกต้องดี ส่วนทางด้านของ ทวี ท่อแก้ว (2557 : 32) กล่าวว่า การที่นักศึกษาจะเรียนรู้เรื่องหนึ่งเรื่องใดได้ดีนั้นจะต้องมีความรู้เป็นทุนอันจำเป็นต่อการเรียนรู้เรื่องนั้นอย่างเพียงพอ จึงจะสามารถเรียนรู้ได้ดีตั้งนั้นหากบุคคลใดที่มีประสบการณ์เดิมหรือความรู้เดิมมากเท่าใดย่อมทำให้บุคคลนั้นมีแนวโน้มที่จะเรียนรู้ได้ดีกว่าผู้ที่มีประสบการณ์น้อยเพราะประสบการณ์เดิมจะช่วยส่งเสริมให้บุคคลนั้นได้เปรียบในการเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็วและสัมฤทธิ์ผล

2. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) หมายถึง สภาวะของบุคคลที่ได้รับการกระตุ้นจากภายนอก ทำให้มองเห็นจุดหมาย และนำไปสู่การแสดงพฤติกรรมของบุคคลโดยทั่วไป พฤติกรรมของบุคคลมักจะได้รับแรงจูงใจจากภายนอก เช่น การให้รางวัล การแข่งขันการลงโทษ การตำหนิ การยกย่องชมเชย เป็นต้น

จากการศึกษา ค้นคว้าเอกสารที่เกี่ยวข้องกับประเภทของแรงจูงใจ สรุปได้ว่า แรงจูงใจสามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ แรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอก แรงจูงใจภายใน เป็นแรงจูงใจที่เกิดจากภายในตัวบุคคล เช่น ความต้องการ ความพึงพอใจ ความรู้สึกว่าคุณค่าความสำเร็จที่มีผลต่อการกระตุ้นหรือสิ่งเร้าที่ชักนำให้นักศึกษาดัดสันใจเลือกศึกษาต่อในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง เพื่อบรรลุตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ ส่วนแรงจูงใจภายนอกนั้นเป็นแรงจูงใจที่เกิดจากภายนอกตัวบุคคล เช่น สิ่งแวดล้อม หรือสถานภาพทางสังคม การตำรา

ตำแหน่ง การยอมรับของคนในสังคม การมีงานทำที่มั่นคง โอกาสในการเลือกงานทำได้ง่ายขึ้น การมีรายได้ที่สูงกว่า การมีเกียรติและชื่อเสียงในสังคมและโอกาสได้ช่วยเหลือสังคม เป็นต้น

แนวความคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อ

แรงจูงใจที่ส่งผลหรืออิทธิพลโดยตรงต่อการศึกษา คือแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motivation) ซึ่งเป็นแรงจูงใจที่มีอยู่ในมนุษย์ทุกคน เป็นความต้องการทางจิตใจของมนุษย์ที่จะเอาชนะอุปสรรคฝ่าฟันกระทำการที่ยาก ๆ ให้ประสบผลสำเร็จเป็นความปรารถนาที่จะกระทำการใด ๆ ให้สำเร็จโดยเร็วที่สุด และได้ผลดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่สูงจะบรรลุผลสำเร็จในการศึกษาและมีความมานะพยายามที่จะศึกษาในระดับที่สูงขึ้นไป (ประหยัด ทองมาก, 2559 : 48)

ทิพย์พรรณ นพวงศ์ ณ อุทยาน (2556 : 32) ได้กล่าวถึงแรงจูงใจในการศึกษาว่า แรงจูงใจในการศึกษาของบุคคลในแต่ละระดับ จะแตกต่างกันออกไปตามวัย ฐานะ และโอกาส ความคิดเกี่ยวกับการเรียน อาจจะเริ่มมีแนวหันเหเข้าสู่ผลได้ทางเศรษฐกิจ เช่น จะเรียนในสาขาที่หางานทำได้ง่าย มีรายได้ดี ไม่ต้องทำงานหนัก และที่สำคัญคือ ต้องเป็นงานประเภทที่ตนมีใจรัก และชอบที่จะทำด้วย เป็นต้น

พจน์ สะเพียรชัย (2556 : 8) ได้กล่าวถึงแรงจูงใจในการศึกษาระดับต่าง ๆ โดยเฉพาะในระดับอุดมศึกษาว่า นับวันจะมีแนวโน้มสูงขึ้นตามลำดับ ส่วนหนึ่งเนื่องมาจากความต้องการของผู้เรียน ส่วนหนึ่งมาจากค่านิยมในปริญญา และอีกส่วนหนึ่งเนื่องมาจากการมีและไม่มีงานทำซึ่งจากการพิจารณาการศึกษาที่ผ่าน ๆ มาปรากฏชัดอย่างหนึ่งคือ การศึกษาได้รับการยอมรับให้เป็นปัจจัยพื้นฐานอีกประการหนึ่งที่จะทำให้ชีวิตเป็นชีวิตที่สมบูรณ์ เช่นเดียวกับปัจจัยด้านอาหาร ยารักษาโรค เครื่องนุ่งห่ม เมื่อทุกคนเห็นคุณค่าและความสำคัญของการศึกษาเช่นนี้ ทุกคนจึงต้องการไฝหา

ปฐม นิคมานนท์ (2558 : 321) กล่าวว่าเหตุจูงใจให้ผู้ใหญ่เข้ามาเรียนเหตุหนึ่งคือเหตุจูงใจด้านอาชีพ (Vocational Motives) เป็นเหตุผลที่สำคัญและชัดเจนที่สุดโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ใหญ่วัยต้นหรือคนหนุ่มสาวเข้าเรียน เพราะต้องการพัฒนาตนเองทั้งด้านอาชีพ และด้านความรู้เพื่อจะได้หางานง่ายขึ้นประกอบอาชีพได้ดีขึ้น ได้รับการเลื่อนขั้น เลื่อนตำแหน่ง หรือเพื่อให้มีรายได้เพิ่มขึ้น

เจือจันทร์ จงสถิตอยู่ (2555 : 19-20) ได้กล่าวถึงเหตุจูงใจในการศึกษาว่า ขึ้นอยู่กับปัจจัยต่าง ๆ ดังนี้

1. สภาพฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมที่แตกต่างกัน
2. ทุนทรัพย์ที่ใช้ในการศึกษามากหรือน้อยกว่ากัน
3. คุณภาพของการจัดการศึกษาที่แตกต่างกัน
4. ภูมิลำเนาของสถานศึกษาที่อยู่ในส่วนกลางหรือภูมิภาค

5. ความมีชื่อเสียงของสถานศึกษาที่แตกต่างกัน

ปัจจัยทั้ง 5 ประการดังกล่าว เป็นผลให้บุคคลมีเหตุจูงใจในการเลือกเข้าศึกษาต่อต่างกัน

สว่างจิตร์ พัชรเมธีปกรณ์ (2551 : 3) กล่าวว่า การที่นักศึกษาสนใจเลือกเรียนสาขาวิชาชีพเพิ่มมากขึ้นทุกปีนั้น เป็นเหตุผลมาจากนักเรียนและผู้ปกครองมีความเข้าใจในเรื่องงานอาชีพมากขึ้น โดยเมื่อเรียนสำเร็จทางอาชีวศึกษาแล้ว จะสามารถหางานทำและเลี้ยงตนเองได้อีกทั้งผู้ที่มีความสามารถปานกลางสามารถที่จะออกไปประกอบอาชีพได้

ดาเกนวัลด์ (Darkenwald, 1982 อ้างถึงใน สุนทร โคตรบรรเทา, 2550 : 149) ได้กล่าวถึงเหตุผลในการเรียนของผู้ใหญ่ว่า เพื่อปรับปรุงการทำงานหรือความก้าวหน้าในอาชีพ และเพื่อส่งเสริมสมรรถภาพ หรือความพึงพอใจในบทบาทของพ่อแม่หรือสามี ภรรยา

ทฤษฎีการเลือกอาชีพและพัฒนาด้านอาชีพ

ไทด์แมน และโอ ฮารา (Tolbert, 1974 : 40-41 and Hara, 1963 อ้างถึงใน สมชัย เจนจตุรงค์, 2552 : 21) มีแนวคิดว่าการตัดสินใจเลือกอาชีพและการปรับตัวในอาชีพเป็นกระบวนการคิดอย่างมีเหตุผล และได้มีการพัฒนามาเป็นระยะเวลายาวนานแบ่งเป็นชั้น ๆ ดังนี้

1. ชั้นการคาดคะเน ประกอบด้วย

- 1.1 ชั้นสำรวจ (Exploration) บุคคลจะสำรวจตนเองในด้านต่าง ๆ เช่น ความถนัด ความสามารถ ความสนใจ ความต้องการ และสำรวจลักษณะด้านวิชาและลักษณะอาชีพ
- 1.2 ชั้นก่อตัวของความคิด (Crystallization) หลังจากประเมินตนเองและอาชีพแล้วจะสรุปเป็นแนวคิดเพื่อตัดสินใจเลือกอาชีพ
- 1.3 ชั้นลองเลือกอาชีพ (Choice) บุคคลจะลองตัดสินใจเลือกอาชีพหรือสาขาวิชาชีพ
- 1.4 ชั้นพิจารณารายละเอียดเพื่อความกระจ่างชัดเจนในการที่จะตัดสินใจ (Clarification) บุคคลจะหารายละเอียดเพิ่มเติม เพื่อช่วยในการตัดสินใจที่แน่นอน

2. ชั้นประกอบอาชีพและปรับตัวในอาชีพ แบ่งเป็น

- 2.1 ชั้นนำตนเองเข้าสู่การศึกษาหรืออาชีพ (Induction) บุคคลจะเข้าศึกษาหรือมีอาชีพตามที่ตนเลือกแล้ว
- 2.2 ชั้นเปลี่ยนแปลงและปรับปรุง (Reformation) ถ้าบุคคลไม่ประสบผลสำเร็จหรือมีปัญหา บุคคลจะปรับปรุงหรือสำรวจตนเองและอาชีพใหม่ เพื่อนำไปสู่การตัดสินใจที่เหมาะสมต่อไป
- 2.3 ชั้นความมั่นคงในการประกอบอาชีพ (Integration) ถ้าบุคคลจะประสบผลสำเร็จจะเป็นกำลังใจให้เขาเจริญก้าวหน้าต่อไป

พาสัน (Parson, 1969 : 299) กล่าวถึงหลักการเลือกอาชีพไว้ ดังต่อไปนี้

1. วิเคราะห์ตนเอง โดยบุคคลจะวิเคราะห์คุณสมบัติต่าง ๆ และองค์ประกอบของตนเอง เช่น ความสามารถ ความสนใจ ความถนัด บุคลิกภาพ ฐานะทางเศรษฐกิจ สภาพการณ์ต่าง ๆ ในครอบครัว
2. การวิเคราะห์อาชีพ โดยบุคคลจะแสวงหาความรู้ต่าง ๆ เกี่ยวกับอาชีพ เช่น ความรู้เกี่ยวกับลักษณะอาชีพ ความต้องการของตลาดแรงงานเกี่ยวกับอาชีพต่าง ๆ รายได้ ความมั่นคง และโอกาสก้าวหน้าทางด้านอาชีพต่าง ๆ
3. การใช้วิจารณญาณในการตัดสินใจเลือกอาชีพ โดยอาศัยหลักเกณฑ์วิเคราะห์ตนเอง และวิเคราะห์อาชีพประกอบกัน

จากแนวความคิดของบุคคลต่าง ๆ สรุปได้ว่า การที่บุคคลแต่ละคนก่อนที่จะตัดสินใจเลือกอาชีพใดอาชีพหนึ่งนั้น จะต้องพิจารณาดูเองว่ามีความเหมาะสมกับอาชีพนั้นหรือไม่ เช่น ความถนัด ความรู้ ความสามารถที่มีอยู่ของตนเองนั้นเหมาะสมกับอาชีพนั้นหรือไม่ หากพบว่ายังขาดความพร้อมทางด้านคุณวุฒิ และคุณสมบัติดังกล่าว บุคคลนั้นจะแสวงหาสิ่งที่ขาดหรือสิ่งที่ไม่พร้อมเหล่านั้น จะได้นำมาปรับปรุงตนเองเพื่อนำตนก้าวไปสู่สิ่งที่คาดหวัง และก่อให้เกิดสัมฤทธิ์ผลตามที่ได้ตั้งใจไว้

การเลือกและการเตรียมตัวเพื่องานอาชีพ

พลาโต (Plato, 1950 อ้างถึงใน วิจิตพาศน์ วัฒนสินธุ์และคนอื่น ๆ, 2559 : 139) กล่าวในหนังสือ Republic เกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างบุคคลในการเลือกของแต่ละบุคคล เพื่อประกอบอาชีพต่าง ๆ เริ่มจากการที่แต่ละบุคคลได้รับการเรียนชั้นพื้นฐานของแต่ละบุคคลมาก่อน เพื่อที่จะแสดงให้เห็นว่าบุคคลนั้นมีสติปัญญาที่ดี ในการที่จะได้รับเลือกให้เรียนชั้นสูงต่อไป

วิลเลียมส์ (William, 1956 อ้างถึงใน วิจิตพาศน์ วัฒนสินธุ์และคนอื่น ๆ, 2559 : 10) ได้ทำการทดลองและจัดความแตกต่างระหว่างบุคคลในแต่ละวัยพบว่า แต่ละบุคคลจะมีความรู้ไม่เท่ากัน คนทุกคนจะต่างกันในเรื่องความถนัด ความสามารถพิเศษ ความสนใจ ทักษะติดต่อดจนบุคลิกภาพในปัจจุบัน การเลือกอาชีพเป็นเรื่องยากที่สุดสำหรับคนหนุ่มสาว องค์ประกอบที่ทำให้การเลือกอาชีพหล้ายากมากขึ้นสำหรับคนหนุ่มสาว คือ

1. จำนวนงานที่เพิ่มมากขึ้นดีกว่าที่เคยเลือกไว้
2. ทักษะของงานแต่ละอย่างเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว เพราะเหตุของเครื่องมือและเทคโนโลยีที่ทันสมัย
3. ไม่มีการยืดหยุ่นตารางเวลาทำงาน
4. เป็นไปไม่ได้ที่จะเปลี่ยนงาน เพราะเตรียมตัวสำหรับอาชีพนั้นมานาน
5. การแยกอาชีพออกเป็นเพศชายและเพศหญิง
6. ต้องการงานที่เป็นตัวของตัวเอง

7. งานที่ทำไม่มีสวัสดิการ
8. ขาดประสบการณ์และความสามารถในการทำงาน
9. การศึกษาต่ำกว่างานที่มีอยู่

การเลือกอาชีพและการเตรียมตัวเพื่ออาชีพสรุปได้ว่า การเลือกอาชีพของแต่ละบุคคลมีความสำคัญยิ่งเนื่องจากอาชีพที่มีความหลากหลาย การพัฒนาเครื่องมือเครื่องใช้ที่มีความทันสมัยการนำเทคโนโลยีใหม่เข้ามาใช้มากขึ้น มีการแบ่งงานตามเพศ การขาดประสบการณ์และความสามารถของแรงงาน สิ่งเหล่านี้มีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพและการเตรียมตัวเพื่ออาชีพ ซึ่งมีผลทำให้คนหนุ่มสาวในยุคนี้ต้องการเพิ่มพูนความรู้ ต้องการเสริมสร้างประสบการณ์ ความรู้ความสามารถ และบุคลิกภาพเพื่อที่จะนำสิ่งเหล่านี้ไปใช้ในหน้าที่การงาน สร้างความมั่นคงและความก้าวหน้าให้กับตนเอง

บทบาทและหน้าที่ของงาน

บทบาทและหน้าที่ของงานมีส่วนในการตัดสินใจเลือกอาชีพของบุคคลนั้น ที่สำคัญประกอบไปด้วย

1. คุณลักษณะที่สำคัญของงาน

1.1 การสนองความมั่นคงทางเศรษฐกิจ หน้าที่พื้นฐานของงานคือ สนองบทบาทที่สำคัญประการหนึ่งของบุคคล ได้แก่ความสามารถในการเลี้ยงชีพยังชีพได้ด้วยตนเอง และสามารถเลี้ยงครอบครัวได้

1.2 การเสริมสร้างการรู้จักตนเอง

1.3 การสนองความรู้สึกมีคุณค่า มีเกียรติมีศักดิ์ศรี ผลงานของบุคคลเป็นเครื่องยืนยันความสามารถของบุคคลในการควบคุมตนเองและสิ่งแวดล้อม นอกจากนี้รวมถึงผลงานที่ทรงคุณค่า เป็นประโยชน์ต่อสังคม ทำให้รู้สึกว่าคุณค่ามีคุณประโยชน์ และเป็นที่ยอมรับนับถือยกย่อง

1.4 การสนองความต้องการทางสังคม อาชีพของบุคคลมีบทบาทที่สำคัญยิ่งในการกำหนดฐานะทางเศรษฐกิจ และสังคมของบุคคลทั่วไป สถานะทางสังคมของบุคคลขึ้นอยู่กับอาชีพของหัวหน้าครอบครัวเป็นสำคัญ

2. อิทธิพลของอาชีพต่อการดำรงชีวิตอาชีพที่บุคคลเลือก เป็นตัวกำหนดการดำเนินชีวิตของบุคคลและสังคมที่สำคัญ 3 ประการ ได้แก่ (Hoppock, 1997)

1.1 ความมั่นคงในงาน อาชีพที่บุคคลเลือกจะเป็นตัวกำหนดได้พอสมควรว่าบุคคลจะมี แนวโน้มที่จะตกงานและว่างงานได้ง่าย หรือโอกาสว่างงานมีน้อย อาชีพบางอาชีพเป็นที่ต้องการ เป็นความจำเป็นในสังคมชุมชน ผู้ที่ยึดอาชีพเหล่านี้ย่อมมีโอกาสก้าวหน้าอย่างมั่นคงได้มาก และมีโอกาสว่างงานหรือตกงานได้น้อย ฉะนั้นอาชีพที่บุคคลเลือกจึงมีผลต่อสภาวะการครองชีพ ฐานะและความมั่นคงในชีวิตของบุคคลซึ่งมีผลกระทบต่อการดำรงชีวิต

ทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นการปรับตัวด้านอารมณ์ส่วนตัวและสังคม ไม่ว่าจะเป็นการปรับตัวในชีวิตสมรสและชีวิตครอบครัว

1.2 ความสำเร็จหรือความล้มเหลวในงาน ที่สำคัญคือความสามารถในการทำงานที่ได้รับมอบหมายนั้นอย่างมีประสิทธิภาพ ฉะนั้นองค์ประกอบที่สำคัญของความสำเร็จในงานก็คือการเลือกอาชีพที่ใช้ความสามารถ และความถนัดของบุคคลให้มากที่สุดโดยใช้ข้อบกพร่องของคนให้น้อยที่สุด

1.3 ความพึงพอใจในงาน อาชีพที่บุคคลเลือกขึ้นอยู่กับขอบเขตของงานว่าจะสนองความต้องการของบุคคลได้ในขณะนี้ หรือมีแนวโน้มที่จะสนองความต้องการในอนาคตซึ่งขึ้นอยู่กับสัดส่วนระหว่างสิ่งที่ได้รับ และความต้องการที่จะได้รับจากอาชีพนั้น ๆ สิ่งเหล่านี้อาจทำให้พบกับความพึงพอใจ ความสนุกสนานหรือความเบื่อหน่ายท้อแท้ในงาน ฉะนั้นการตัดสินใจเลือกอาชีพได้อย่างชาญฉลาดย่อมหมายถึง การเลือกอาชีพที่ทำให้บุคคลพบความพึงพอใจในการดำเนินชีวิตเป็นส่วนใหญ่ และงานที่จะช่วยให้บุคคลมีความสุขมีความพึงพอใจในชีวิตได้นั้น มิใช่งานที่เพียงแต่สอดคล้องกับความถนัดและความสามารถของบุคคลเท่านั้น ยังต้องสนองตอบความต้องการทางใจ สอดคล้องกับความสนใจ และบุคลิกภาพเฉพาะตัวที่แตกต่างกันด้วย บางคนอาจมีความต้องการระดับสูงในด้านเศรษฐกิจ บางคนในด้านเกียรติยศชื่อเสียงบางคนในด้านความเป็นอิสระ เป็นตัวของตัวเอง บางคนชอบพบปะติดต่อกับผู้คน และบางคนอาจชอบทำงานตามลำพัง

สรุปได้ว่า บทบาทและหน้าที่ของงานเป็นสิ่งที่ช่วยให้บุคคลนั้น สามารถสนองความมั่นคงทางเศรษฐกิจเสริมสร้างคุณค่า ความมีเกียรติมีศักดิ์ศรีให้บุคคลนั้นมีความมั่นคงในหน้าที่การงาน ได้รับความพึงพอใจ ความสุข และความสำเร็จในหน้าที่การงาน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อมีผู้ศึกษาดังนี้

สุวิมล ดีสัน (2551 : 45) ได้ทำการวิจัยองค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจในการเลือกแผนการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ในสังกัดโรงเรียนรัฐบาลจังหวัดอุบลราชธานี พบว่าองค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจในด้านเหตุผลส่วนตัวที่มีอิทธิพลมากที่สุดในการเลือกแผนการเรียนของนักเรียน คือ ต้องการประกอบอาชีพที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศ รองลงมาคือต้องการประกอบอาชีพที่อาศัยความรู้และวิทยาการใหม่ ๆ ต้องการแผนการเรียนที่ง่ายกว่าแผนการเรียนที่อื่น ๆ องค์ประกอบทางด้านบุคคลมีอิทธิพลต่อการเลือกแผนการเรียนของนักเรียนมากที่สุดได้แก่ บิดามารดา หรือผู้อุปการะคุณด้านการเงินมีฐานะดีพอที่จะอุดหนุนให้เรียนต่อจนสำเร็จการศึกษา ชั้นสูงเท่าที่ต้องการได้ รองลงมาคือ ครู อาจารย์แนะแนว และตามพี่ ๆ น้อง ๆ หรือญาติสนิทตามลำดับ

ณรงค์ เทียนสง (2556 : 24) ได้ศึกษาเหตุผลที่ทำให้ผู้ใหญ่เข้ามาเรียนต่อในสถานศึกษา พบว่า ผู้ใหญ่มีเหตุผลที่แตกต่างกัน เช่น เพื่อสร้างอนาคต เพื่อแยกสถานภาพชีวิตของตนให้สูงขึ้น เพื่อเพิ่มทักษะในการประกอบอาชีพ เพื่อเพิ่มความก้าวหน้า และเพื่อใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ต้องการเป็นคนฉลาดเหมือนคนอื่น และต้องการเรียนให้สูงขึ้น

เสริมศิริ อัมพพิพันธ์ (2551 : 180) เกี่ยวกับเรื่องเป้าประสงค์ของนักศึกษาปริญญาตรี คณะศึกษาศาสตร์วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา พบว่าบุคคลที่มีอิทธิพลต่อการกำหนดเป้าประสงค์แห่งชีวิตมากที่สุดคือ ตัวนักศึกษาเอง รองลงมาคือ บิดามารดา ผู้ปกครอง ครูอาจารย์ เพื่อนและคนรักตามลำดับ

ณัฐภูมิ ธรรมกุลมงคล (2554 : 129-130) ที่ศึกษาองค์ประกอบด้านแรงจูงใจในการเข้าเรียนของนักศึกษาในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนประเภทการศึกษานอกระบบ ในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่าระดับแรงจูงใจในการเข้าเรียนด้านการเรียนเพื่อรู้มากที่สุด คือมาเรียนเพราะต้องการความรู้ใหม่ ๆ รู้ถึงคุณค่าของการศึกษา ปวารณาที่จะเรียนในสิ่งที่ตนเรียนได้มีความสนใจในวิชาที่เรียน

สุพจน์ นฤมล (2554 : 623) ได้ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเลือกเรียนต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 : กรณีศึกษาจังหวัดยโสธร และจังหวัดระยอง แสดงให้เห็นว่าผู้ปกครองที่มีอาชีพต่างกันที่อยู่ในจังหวัดพื้นที่เขตอุตสาหกรรมมีความคิดเห็นในการตัดสินใจเลือกสายในการเรียนต่อของนักเรียนต่างกัน

เพ็ญศรี จินดาศักดิ์ (2555 : 82) ทำการวิจัยเกี่ยวกับ การศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเลือกอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดชลบุรี ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าอาชีพของผู้ปกครองไม่มีความสัมพันธ์กับการเลือกอาชีพของนักเรียน

ทรงวุฒิ วัฒนขจร (2555 : 13) กล่าวว่า แรงจูงใจที่ทำให้ผู้ใหญ่สนใจเข้าเรียนหรือเข้าร่วมกิจกรรม นับว่าเป็นข้อมูลที่สำคัญที่นำมาใช้ประกอบการพิจารณาเพื่อวางแผนจัดทำหลักสูตรตลอดจนจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในการศึกษาผู้ใหญ่ การพยายามหาความรู้หรือการคาดคะเนเกี่ยวกับเหตุจูงใจดังกล่าว จึงเป็นสิ่งจำเป็นที่ครูหรือนักศึกษาผู้ใหญ่พึงกระทำ เพราะจะช่วยให้สามารถจัดการเรียนการสอนได้ตรงกับความประสงค์ของผู้เรียน และส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ได้ตรงทิศทางยิ่งขึ้น

สุวิมล ไชยเพชร (2553 : 79) ทำการวิจัยแรงจูงใจในการเข้าเรียนสาขาวิชาคอมพิวเตอร์คอมพิวเตอร์ในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนประเภทการศึกษานอกระบบในกรุงเทพมหานคร พบว่าความต้องการความก้าวหน้าในอาชีพเป็นสิ่งสำคัญที่สุด

นวลฉวี วิศาลศิริกุล (2558 : 85) ได้ศึกษาแรงจูงใจในการมาเรียนของนักศึกษาโรงเรียนฝึกอชีพกรุงเทพมหานคร พบว่า แรงจูงใจ 6 ด้าน คือ ด้านการติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่น ด้านการทำตามความคาดหวังของผู้อื่น ด้านการประกอบอาชีพ ด้านการหลีกเลี่ยงจากสภาพที่เป็นอยู่ ด้านการนำความรู้ไปช่วยเหลือชุมชน และด้านการเรียนเพื่อรู้ เป็นแรงจูงใจในระดับปาน

กลาง นักศึกษาที่มีเพศต่างกันเลือกเรียนหมวดวิชาต่างกันมีแรงจูงใจต่างกัน นักศึกษาที่มีอายุต่างกัน สถานภาพสมรสต่างกัน วุฒิการศึกษาต่างกัน รอบการเรียนต่างกัน และมีอาชีพและรายได้ต่างกัน มีแรงจูงใจในการมาเรียนไม่แตกต่างกัน

ชัยวัฒน์ ยืนยาว (2553 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาแรงจูงใจในการเข้าเรียนของนักเรียนหลักสูตรการศึกษานอกโรงเรียนสายสามัญระดับประถมศึกษาวิธีทางไกลจังหวัดสมุทรปราการ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีแรงจูงใจในการเข้าเรียนโดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า แรงจูงใจในระดับมาก 3 ด้านคือ ด้านการพัฒนาตนเอง ด้านอาชีพและด้านสังคม แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้ว นักศึกษามีแรงจูงใจในการเข้าเรียนระดับมากได้แก่ต้องการพัฒนาตนเองให้มีความรู้ที่สูงขึ้น ต้องการนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน ต้องการเพื่อเป็นบันไดไปสู่ความก้าวหน้าในอาชีพ เรียนเพื่อเป็นพื้นฐานในการเรียนต่อในระดับที่สูงขึ้นและต้องการได้ประกาศนียบัตร

อุไรวรรณ โพธิเวชเทวัญ (2559 : 75) ได้ศึกษาสิ่งจูงใจในการเลือกเรียนหลักสูตรธุรกิจศึกษาของนิสิตระดับปริญญาตรี ในสถาบันอุดมศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร พบว่า สิ่งจูงใจในการเลือกเรียนหลักสูตรธุรกิจศึกษาของนิสิต รวม 5 ด้านอยู่ในระดับปานกลาง คือด้านความสนใจและความถนัด ด้านความคิดเห็นส่วนตัว ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคมและด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง นิสิตที่มีเพศต่างกันและผู้ปกครองมีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวต่างกันมีสิ่งจูงใจในการเลือกเรียนไม่แตกต่างกัน ส่วนนิสิตที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพต่างกันมีสิ่งจูงใจในการเลือกเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อพิจารณาสิ่งจูงใจเป็นรายข้อแล้วพบว่ามีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง 10 ข้อ เรียงตามลำดับจากมากไปหาน้อยดังนี้

1. สนใจประกอบอาชีพทางธุรกิจ
2. มีความศรัทธาในชื่อเสียงของสถาบันที่เปิดสอน
3. สามารถไปประกอบอาชีพอื่น
4. ชอบเรียนวิชาเกี่ยวกับธุรกิจ
5. ต้องการประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว
6. เห็นความก้าวหน้าของผู้ทำงานด้านธุรกิจ
7. โอกาสในการสอบเข้าเรียนมีสูง
8. เห็นความสำเร็จของบุคคลที่มีชื่อเสียงในวงการธุรกิจ
9. สร้างทางเลือกในการเลือกอาชีพ
10. ขยายโลกทัศน์ของตนเองทางธุรกิจ

ส่วนสิ่งจูงใจที่มีระดับต่ำ มี 2 ข้อ คือ

1. คนส่วนมากเลือกเรียน
2. ชอบเรียนวิชาครูจบไปแล้วจะได้เป็นครูธุรกิจ

สมพงษ์ จิตจรัสอำพัน (2553 : 78) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจในการเลือกศึกษาต่อ สายวิชาบริหารธุรกิจของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า องค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจ ทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านคุณลักษณะส่วนตัว ด้านลักษณะของงานที่เกี่ยวข้องกับงานที่ต้องการ และด้านคุณลักษณะของสถาบันเป็นองค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจในระดับมาก นักศึกษาที่เลือกสาขาวิชาต่างกัน มีองค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจด้านคุณลักษณะส่วนตัวและด้านลักษณะของงานที่เกี่ยวข้องกับงานที่ต้องการแตกต่างกัน นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีองค์ประกอบที่เป็น แรงจูงใจทั้ง 4 ด้านแตกต่างกัน

อัญชลี พวงสมบัติ (2550 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาแรงจูงใจในการเข้าเรียนของนักศึกษาหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น คณะวิชาคหกรรมในวิทยาลัยสารพัดช่างสมุทรปราการ ผลการวิจัยพบว่า ค่าเฉลี่ยของแรงจูงใจในการเข้าเรียนของนักศึกษาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านการประกอบอาชีพมีแรงจูงใจสูงเป็นอันดับ 1 ด้านการหลีกเลี่ยงจากสภาพ ที่เป็นอยู่มีแรงจูงใจต่ำที่สุด

ณัฐนันท์ ธรรมธิรา (2551 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่องแรงจูงใจการเข้าเรียนวิชาทหารรักษาดินแดนของนักศึกษาหญิงในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาวิชาทหารหญิงมีแรงจูงใจรวมทุกด้านอยู่ในระดับมากและเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าแรงจูงใจด้านการเรียนเพื่อรู้อยู่ในระดับมาก เป็นอันดับที่ 1 ด้านช่วยเหลือสังคม ด้านการพัฒนาตนเอง และหลีกเลี่ยงความเบื่อหน่าย ด้านการประกอบอาชีพ ด้านการติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่นอยู่ในระดับมากและด้านทำตามความคาดหวังของผู้อื่นอยู่ในระดับปานกลาง

ปรีดา บุญยพุทธิ (2551 : 48) ได้ศึกษาแรงจูงใจในการเข้าเรียนต่อในหลักสูตรการศึกษานอกโรงเรียน สายสามัญ วิธีเรียนทางไกลระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของนักเรียนที่จบการศึกษาภาคบังคับในจังหวัดนนทบุรี พบว่า ระดับแรงจูงใจโดยรวม 6 ด้านอยู่ในระดับสูง คือ ด้านการติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่น ด้านการทำตามความคาดหวังของผู้อื่น ด้านการประกอบอาชีพ ด้านการหนีจากสภาพที่เป็นอยู่ ด้านการนำความรู้ไปช่วยเหลือชุมชนและด้านการเรียนเพื่อรู้ นักเรียนที่มีเพศ อายุ สถานภาพการสมรส ระดับการศึกษา ระดับรายได้ อาชีพต่างกัน มีระดับแรงจูงใจไม่แตกต่างกัน

สว่างจิตร์ พัชรมณีปกรณ์ (2551 : 48) ได้ศึกษาเหตุจูงใจในการเลือกเรียนวิชาเอกคอมพิวเตอร์ธุรกิจของนักศึกษา สถาบันเทคโนโลยีราชมงคลในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า ระดับเหตุจูงใจด้านความมั่นคงและก้าวหน้าในวิชาชีพ ด้านการยอมรับในสังคม และด้านความถนัด ความสนใจในวิชาชีพเป็นเหตุจูงใจระดับมาก โดยมีด้านบุคคลที่เกี่ยวข้องเป็นเหตุจูงใจน้อย นักศึกษาที่จบจากสถาบันต่างกัน มีประสบการณ์เดิมด้านคอมพิวเตอร์ต่างกัน อาชีพของบิดามารดาต่างกัน ภูมิลำเนาต่างกันมีเหตุจูงใจในการเลือกเรียนไม่แตกต่างกัน

กึ่งแก้ว เอี่ยมแจ่ม (2552 : 65) ได้ศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนของคณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตบพิตรพิมุข มหาเมฆ ตามทัศนะของนักศึกษา พบว่า นักศึกษามีทัศนะเกี่ยวกับสภาพการจัดการสอนโดยรวม มีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านครูผู้สอนมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ส่วนด้านหลักสูตร ด้านวิธีการสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านสื่อการเรียนการสอน และด้านการวัดผลและประเมินผล มีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง นักศึกษาที่ศึกษาในชั้นปีต่างกันและสาขาวิชาต่างกัน มีทัศนะโดยรวมและรายด้านทุกด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ยนต์ ชุ่มยิ้ม (2555) ได้ทำการวิจัยเรื่อง องค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจให้เลือกเรียนครูของนักศึกษาในกลุ่มวิทยาลัยครูภาคตะวันออก 4 แห่ง คือ วิทยาลัยครูเพชรบุรี วิทยาลัยครูหมู่บ้านจอมบึงราชบุรี วิทยาลัยครูนครปฐมและวิทยาลัยครูกาญจนบุรี จำนวน 800 คน ผลการวิจัยพบว่าองค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจในระดับสูงคือ องค์ประกอบที่เกี่ยวกับลักษณะของงานและองค์ประกอบที่เกี่ยวกับตัวนักศึกษา ส่วนองค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจในระดับต่ำ คือ องค์ประกอบที่เกี่ยวกับครู อาจารย์สถานที่เรียน สังคม และองค์ประกอบที่เกิดจากบิดา มารดา หรือญาติ นอกจากนี้ ผลการวิจัยเปรียบเทียบแรงจูงใจของนักศึกษา พบว่า นักศึกษาชายหญิง และนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเข้าเรียนแตกต่างกัน มีลักษณะแรงจูงใจในการเลือกเรียนครูไม่แตกต่างกันแต่มีแนวโน้มว่านักศึกษาหญิงจะมีลักษณะแรงจูงใจในการเลือกเรียนครูสูงกว่านักศึกษาชาย

สมชัย เจนจตุรงค์ (2552 : 64) ได้ศึกษาแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของนักศึกษาในวิทยาลัยพณิชยการ สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร พบว่า แรงจูงใจในการศึกษาต่อ 4 ด้าน ด้านเหตุผลส่วนตัว ด้านการสนับสนุนของผู้อื่น ด้านการประกอบอาชีพและด้านการเรียนเพื่อรู้ เป็นแรงจูงใจในระดับมาก นักศึกษาที่เรียนแผนกวิชาต่างกันมีแรงจูงใจต่างกัน นักศึกษาที่มีเพศต่างกันและอาชีพของผู้ปกครองต่างกันมีแรงจูงใจไม่แตกต่างกัน

วิภา อร่ามรุ่งโรจน์ชัย (2554 : 58) ได้ศึกษาแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาตรีของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตบพิตรพิมุข มหาเมฆ พบว่านักศึกษามีแรงจูงใจโดยรวมทุกด้านอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านปัจจัยทางเศรษฐกิจ มีแรงจูงใจมากที่สุด รองลงมาด้านเหตุผลส่วนตัว ด้านปัจจัยทางสังคม และด้านลักษณะของสถาบัน ส่วนด้านบุคคลที่เกี่ยวข้องมีแรงจูงใจในระดับน้อยงานวิจัยในต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อ มีดังนี้

ฮูล (Houle, 2008 : 15-16 อ้างถึงใน วิภา อร่ามรุ่งโรจน์ชัย, 2554 : 25) ได้ศึกษาแรงจูงใจในการเข้าเรียนของผู้ใหญ่ในสหรัฐอเมริกา พบว่าผู้ใหญ่เข้ามาเรียนด้วยแรงจูงใจที่ต่างกัน โดยแบ่งเป็น 3 ประเภท คือ

1. มาเรียนอย่างมีเป้าหมาย (Goal Oriented) หมายถึง มาเรียนเพราะต้องการเพิ่มพูนความรู้และทักษะด้านวิชาชีพ

2. มาเรียนเพื่อต้องการเข้าร่วมกิจกรรม (Activity Oriented) หมายถึง มาเรียนเพราะชอบบรรยากาศของการศึกษา ชอบเข้าสังคม ต้องการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นหรือต้องการมีเพื่อนหรือเพื่อขจัดความเหงา

3. มาเรียนเพราะต้องการที่จะรู้หรือเพื่อหาความรู้ (Learning Oriented) หมายถึง เรียนเพราะมีใจรักเรียน ต้องการใช้ความสามารถในการเรียนที่มีอยู่ให้มากที่สุดโบเชียร์

วิภา อร่ามรุ่งโรจน์ชัย (2554 : 25) ได้ทำการศึกษาแรงจูงใจในการเรียนต่อของผู้ใหญ่ในประเทศแคนาดา นิวซีแลนด์ และสหรัฐอเมริกา โดยสร้างเครื่องมือหรือแบบจัดการเข้าเรียนต่อ (Education Participation Scale หรือ EPS) และนำไปทำการศึกษเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเข้าเรียนของผู้ใหญ่ในประเทศดังกล่าว โดยแบ่งแรงจูงใจเป็น 14 ด้าน คือ

1. แรงจูงใจด้านความต้องการช่วยเหลือสังคม
2. แรงจูงใจด้านการติดต่อทางสังคม
3. แรงจูงใจด้านการเพิ่มพูนความรู้ตามการชี้แนะของผู้อื่น
4. แรงจูงใจด้านประเทืองปัญญา
5. แรงจูงใจด้านเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาชีพตามการชี้แนะของตนเอง
6. แรงจูงใจด้านการทำตามระเบียบสังคม
7. แรงจูงใจด้านการเตรียมตัวเพื่อการศึกษา
8. แรงจูงใจด้านความอยากรู้อยากเห็นทางวิชาการ
9. แรงจูงใจด้านการทดแทนด้านสังคม
10. แรงจูงใจด้านการอยากมีส่วนร่วมในสังคม
11. แรงจูงใจด้านการหลบเลี่ยงรายการโทรทัศน์
12. แรงจูงใจด้านการพัฒนาตนเองและหลีกเลี่ยงความเบื่อหน่าย
13. แรงจูงใจด้านการฝึกปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น
14. แรงจูงใจด้านการเสริมความรู้ในส่วนที่ขาดอยู่

มอร์สเดนและสมาร์ท (Morstain and Smart, 2009 : 83-89 อ้างถึงใน รุ่งทิวา ประสพสันต์, 2553 : 22) ได้ศึกษาสาเหตุการเข้าเรียนต่อของผู้ใหญ่โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 626 คน ผู้เรียนแต่ละคนเรียนสำเร็จ หลักสูตร (Educational Participation) และให้เรียงลำดับเหตุผลการเข้าร่วมประชุมกิจกรรมทางการศึกษาที่เป็นไปได้ 48 ข้อ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่าเกินกว่าครึ่งของกลุ่มตัวอย่างที่ตอบว่าเขาไม่ได้คิดจุดประสงค์ 9% ตอบว่าเพื่อให้รู้จักสร้างหรือปรับปรุงความสัมพันธ์ระหว่างสังคม และความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล อีก 9% มาเรียนเพื่อที่จะหนีกิจกรรมประจำวันอีก 6% หนีความน่าเบื่อจากชีวิตประจำวัน

ดาเคนวัลด์ และเมอร์เรียม (Darkenwald and Merriam, 2008 : 128-130 อ้างถึงใน รุ่งทิวา ประสพสันต์, 2553 : 22) ได้ศึกษาเหตุผลการเข้าเรียนต่อของผู้ใหญ่ ทั้งที่กำลังจะเข้าเรียนและที่กำลังเรียนอยู่ โดยได้แบ่งเหตุผลในการเข้าเรียนต่อของผู้ใหญ่ออกเป็น 9 ด้าน คือ

1. ด้านความรู้ (Knowledge Goal)
2. ด้านส่วนตัว (Personal Goal)
3. ด้านชุมชน (Community Goal)
4. ด้านศาสนา (Religious Goal)
5. ด้านสังคม (Social Goal)
6. ด้านการหนีความจำเจ (Escape Goal)
7. ด้านการทำตามกฎระเบียบ
8. ด้านเพื่อทำหน้าที่ให้ดีขึ้น
9. ด้านเพื่อความรู้ในเชิงวัฒนธรรม (Cultural Knowledge Goal)

เครนซาซซ์ (Kranzusch, 2006 อ้างถึงใน ทองวรรณ ศิริวรรณ, 2553 : 21) ได้ทำการศึกษารางวัลภายในและภายนอกเป็นผลของแรงจูงใจในการทำงานของพนักงาน ได้ทำการสำรวจความสัมพันธ์ในการทำงานของพนักงานโดยการให้รางวัลเป็นสิ่งจูงใจตัวแปรที่ได้ศึกษาคือ ด้านความต้องการความรัก ความอบอุ่น ด้านความต้องการในการยกย่องและนับถือ และด้านความต้องการที่จะประสบผลสำเร็จสูงสุดในชีวิต ได้มีการสัมภาษณ์พนักงานในบริษัท จำนวน 1,025 คน ผลการวิจัยพบว่า พนักงานส่วนมากที่ประสบความสำเร็จในการทำงานนั้นก็เพราะว่าพวกเขาได้มีสิทธิในการออกเสียง มีอำนาจในการตัดสินใจและได้รับมอบหมายให้มีความรับผิดชอบในงานที่พวกเขาทำอยู่ ส่วนเงินเดือนและตำแหน่งในงานไม่ใช่เหตุผลแรงจูงใจที่สำคัญ พวกเขามีความพึงพอใจในงานที่ทำอยู่ เพราะว่าพวกเขามีความต้องการความรักความอบอุ่น มีความต้องการยกย่องและนับถือและด้านความต้องการที่จะประสบผลสำเร็จสูงสุดในชีวิตจากการศึกษางานวิจัยที่กล่าวมาพบว่า แรงจูงใจในการเลือกศึกษาต่อของนักศึกษามีดังนี้

1. แรงจูงใจด้านเหตุผลส่วนตัว หมายถึง ความต้องการ ความสนใจ ความถนัด ความสามารถ ประสบการณ์ ความรู้เดิม วุฒิทางการศึกษา บุคลิกภาพ ความภาคภูมิใจของนักศึกษาที่มีส่วนต่อการเลือกศึกษาต่อในสถานศึกษา

2. แรงจูงใจด้านลักษณะของสถาบัน หมายถึง สิ่งที่นักศึกษาเห็นว่าแตกต่างจากสถาบันอื่น ๆ เช่น ชื่อเสียง หลักสูตร ครู-อาจารย์ การเรียนการสอน เทคโนโลยีทางการศึกษา วัสดุ-อุปกรณ์ ค่าใช้จ่าย สถานที่ตั้ง สภาพแวดล้อม การยอมรับของสังคม เป็นต้น

3. แรงจูงใจด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง หมายถึง การมาเรียนเพราะได้แรงกดดันแรงกระตุ้น ได้รับการสนับสนุนและคำแนะนำจากบุคคลต่อการเลือกศึกษาต่อ ได้แก่ บิดามารดาญาติพี่น้อง เพื่อน ครู ผู้ประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน

4. แรงจูงใจด้านการประกอบอาชีพ หมายถึง ความต้องการของนักศึกษาที่จะมีอาชีพที่ก้าวหน้า มั่นคง อาชีพที่สุจริต อาชีพที่มีเกียรติ การหางานได้ง่าย การมีรายได้สูงโอกาสในการเลือกงานที่เหมาะสมกับตนเอง เป็นที่ต้องการของตลาดแรงงาน การประกอบอาชีพอิสระ การได้ทำงานในหน่วยงานภาครัฐ หรือภาคเอกชน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของวิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตรผู้วิจัยได้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยดำเนินการดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การจัดกระทำข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ชั้นปีที่ 1 และ 2 ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2559 ของวิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตรที่เรียนรอบเช้าและรอบบ่าย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ชั้นปีที่ 1 และ 2 ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2559 ของวิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตรที่ได้มาโดยการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของวิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตรที่ผู้วิจัยได้ทำการสร้างขึ้นแบ่งเป็น 2 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ ระดับชั้นปี สาขาวิชา วุฒิการศึกษาเดิม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรอบการเรียน อาชีพของผู้ปกครองรายได้ของผู้ปกครองต่อเดือน ภูมิสำเนาเดิมของนักศึกษา

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของวิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร ลักษณะของแบบสอบถามตอนนี้เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) โดยแบ่งออกเป็น 4 ด้านคือ ด้านเหตุผลส่วนตัว ด้านลักษณะของสถาบัน ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง และด้านการประกอบอาชีพ โดยคำถามแต่ละข้อมีคำตอบให้เลือก 5 ระดับ ได้กำหนดคะแนนไว้ ดังนี้

แรงจูงใจมากที่สุด	มีค่าคะแนนเท่ากับ 5 คะแนน
แรงจูงใจมาก	มีค่าคะแนนเท่ากับ 4 คะแนน
แรงจูงใจปานกลาง	มีค่าคะแนนเท่ากับ 3 คะแนน
แรงจูงใจน้อย	มีค่าคะแนนเท่ากับ 2 คะแนน
แรงจูงใจน้อยที่สุด	มีค่าคะแนนเท่ากับ 1 คะแนน

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงที่ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างตามขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาวิธีการสร้างแบบสอบถามของสว่างจิตร์ พัชรเมธีปกรณ์ (2551) สมชัย เจนจตุรงค์ (2552) ทองวรรณ ศิริวรรณ (2553) และวิภา อร่ามรุ่งโรจน์ชัย (2554) เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม
2. สร้างกรอบแนวความคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โดยผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อ แล้วแบ่งแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงออกเป็น 4 ด้านคือ
 - 2.1 ด้านเหตุผลส่วนตัว
 - 2.2 ด้านลักษณะของสถาบัน
 - 2.3 ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง
 - 2.4 ด้านการประกอบอาชีพ
3. สร้างนิยามศัพท์เฉพาะเกี่ยวกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง
4. เขียนข้อคำถามตามนิยามศัพท์เฉพาะเกี่ยวกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงใน 4 ด้าน

5. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเสนออาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์เพื่อตรวจแก้ไขข้อบกพร่องในด้านภาษา ความถูกต้องในเนื้อหาและความครอบคลุมเป้าหมายตามความมุ่งหมายของการวิจัย
6. นำแบบสอบถามที่ได้รับการตรวจสอบแก้ไขแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา และความชัดเจนของภาษา
7. ปรับปรุงแบบสอบถามตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ จากนั้นนำเสนออาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ตรวจสอบอีกครั้ง ก่อนนำไปทดลองใช้ (Try-out)
8. นำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับนักศึกษาวิทยาลัยสารพัดช่างพิจิตร ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 30 คนซึ่งได้ครบตามจำนวน และนำผลไปวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามโดยการทดสอบค่า t - test โดยแบ่งกลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ กลุ่มละ 25% แล้วคัดเลือกข้อที่มีค่าอำนาจจำแนก t มากกว่า 1.75 ขึ้นไป
9. นำแบบสอบถามที่ผ่านการคัดเลือกไปทดลองหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามโดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient) ตามวิธีของคอนบราค
10. จัดทำแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ แล้วนำไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยดำเนินการตามขั้นตอนตามลำดับดังนี้

1. ขออนุญาตรับรองจากมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงครามเพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้อำนวยการของวิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร นำไปขอความร่วมมือการตอบแบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่าง
2. นำแบบสอบถามพร้อมหนังสือขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามไปยังกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในวิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตรโดยผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยกระทำการประมวลผลข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปจากคอมพิวเตอร์

1. วิเคราะห์ข้อมูลที่เป็นข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามโดยการหาค่าร้อยละ
2. วิเคราะห์ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของวิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตรวิเคราะห์โดยหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และแปลความหมายของค่าเฉลี่ยดังนี้

- ค่าเฉลี่ย 3.51 - 4.00 หมายถึง เป็นแรงจูงใจมากที่สุด
 ค่าเฉลี่ย 3.01 - 3.50 หมายถึง เป็นแรงจูงใจมาก
 ค่าเฉลี่ย 2.51 - 3.00 หมายถึง เป็นแรงจูงใจปานกลาง
 ค่าเฉลี่ย 2.01 - 2.50 หมายถึง เป็นแรงจูงใจน้อย
 ค่าเฉลี่ย 1.50 - 2.00 หมายถึง เป็นแรงจูงใจน้อยที่สุด

3. เปรียบเทียบระดับแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของวิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตรจำแนกตามตัวแปรระดับชั้นปีวุฒิการศึกษาเดิมรอบการเรียนของนักศึกษาและรายได้ของผู้ปกครองต่อเดือนวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ t-test (t-test for independent) สาขาวิชาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาอาชีพของผู้ปกครองและภูมิสำเนาเดิมของนักศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติความแปรปรวนทางเดียว (One-Way Analysis of Variance) ในกรณีที่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติจะใช้การเปรียบเทียบพหุคูณโดยวิธีการของ LSD (Least Significant Difference)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน

ค่าร้อยละ

หาค่าเฉลี่ย

$$\bar{X} = \frac{\sum x}{N}$$

เมื่อ	\bar{X}	แทน	คะแนนเฉลี่ย
	$\sum x$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

หาค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$$S.D. = \sqrt{\frac{N\sum x^2 - (\sum x)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ	S.D.	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	$\sum x^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
	$(\sum x)^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง
	N	แทน	จำนวนของกลุ่มตัวอย่าง

2. สถิติสำหรับวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ

หาค่าดัชนีความสอดคล้อง

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ	IOC	แทน	ดัชนีความสอดคล้อง
	$\sum R$	แทน	ผลรวมของความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบสอบถามโดยวิธีการแจกแจงที (t-distribution)

$$t = \frac{\bar{X}_H - \bar{X}_L}{\sqrt{\frac{S_H^2}{N_H} + \frac{S_L^2}{N_L}}}$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถาม
	\bar{X}_H, \bar{X}_L	แทน	ค่าเฉลี่ยของกลุ่มที่ได้คะแนนสูงและต่ำตามลำดับ
	S_H^2, S_L^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของคะแนนในกลุ่มผู้ที่ได้คะแนนสูงและต่ำตามลำดับ
	N_H, N_L	แทน	จำนวนของกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มผู้ที่ได้คะแนนสูงและต่ำตามลำดับ

หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่าโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา

$$\alpha = \frac{N}{N-1} \left\{ 1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2} \right\}$$

เมื่อ	α	แทน	ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม
	N	แทน	จำนวนข้อของแบบสอบถาม
	$\sum s_i^2$	แทน	ผลรวมของค่าความแปรปรวนของคะแนนเป็นรายข้อ
	s_t^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของคะแนนของแบบสอบถามทั้งฉบับ

3. สถิติสำหรับทดสอบสมมติฐาน

เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มโดยใช้ t-test (t-test for independent samples) เพื่อทดสอบความแปรปรวนของประชากรกลุ่มที่ 1 (σ_1^2) และกลุ่มที่ 2 (σ_2^2) พบว่า $\sigma_1^2 = \sigma_2^2$ ใช้ t-test

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{(n_1 - 1)S_1^2 + (n_2 - 1)S_2^2}{n_1 + n_2 - 2} \left\{ \frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right\}}}$$

$$df = n_1 + n_2 - 2$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณา t-distribution
	\bar{X}_1, \bar{X}_2	แทน	ค่าเฉลี่ยของกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ตามลำดับ
	S_1^2, S_2^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของคะแนนกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ตามลำดับ
	n_1, n_2	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ตามลำดับ

ถ้าพบว่า $\sigma_1^2 \neq \sigma_2^2$ ใช้สูตร

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{S_1^2}{n_1} + \frac{S_2^2}{n_2}}}$$

$$df = \frac{(S_1^2/n_1 + S_2^2/n_2)^2}{\frac{(S_1^2/n_1)^2}{n_1 - 1} + \frac{(S_2^2/n_2)^2}{n_2 - 1}}$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณา t-distribution
	\bar{X}_1, \bar{X}_2	แทน	ค่าเฉลี่ยของกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ตามลำดับ
	S_1^2, S_2^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของคะแนนกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ตามลำดับ
	n_1, n_2	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ตามลำดับ

เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่มากกว่า 2 กลุ่ม
ใช้สถิติวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One – Way Analysis of Variance)

			$F = \frac{MS_b}{MS_w}$
เมื่อ	F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณา F-distribution
	MS_b	แทน	ค่าความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม
	MS_w	แทน	ค่าความแปรปรวนภายในกลุ่ม

ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยระหว่างสองกลุ่มกรณีที่ค่า F มี
นัยสำคัญทางสถิติทำการเปรียบเทียบพหุคูณ โดยวิธีการของ LSD (Least Significant
Difference)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง แรงจูงใจของนักศึกษาในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของวิทยาลัย ชุมชนในจังหวัดพิจิตร ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ ข้อมูลและการแปลผลตามลำดับ ดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

N = ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

\bar{X} = ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean)

S.D. = ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

t = ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t-distribution

F = ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน F-distribution

df = ระดับขั้นของความเป็นอิสระ (Degree of Freedom)

SS = ผลรวมของคะแนนเบี่ยงเบนมาตรฐานยกกำลังสอง (Sum of Square)

MS = ค่าเฉลี่ยผลรวมของคะแนนเบี่ยงเบนมาตรฐานยกกำลังสอง (Mean Square)

* = มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** = มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลนำเสนอในรูปแบบของตารางประกอบคำอธิบายโดยเรียงลำดับหัวข้อเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับแรงจูงใจของนักศึกษาในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของวิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร ในด้านเหตุผลส่วนตัว ด้านลักษณะของสถาบัน ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านการประกอบอาชีพ เป็นต้น

ตอนที่ 3 เปรียบเทียบระดับแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของวิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร ในด้านเหตุผลส่วนตัว ด้านลักษณะของสถาบัน ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านการประกอบอาชีพ และรวมทุกด้านจำแนกตามระดับชั้นปี สาขาวิชา วุฒิการศึกษาเดิม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รอบการเรียน อาชีพของผู้ปกครอง รายได้ของผู้ปกครองต่อเดือน และภูมิฐานะเดิมของนักศึกษา

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับชั้นปี สาขาวิชา วุฒิการศึกษาเดิมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รอบการเรียน อาชีพของผู้ปกครอง รายได้ของผู้ปกครองต่อเดือนและภูมิลำเนาเดิมของนักศึกษา วิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร วิเคราะห์โดยหาค่าร้อยละ ดังแสดงในตารางที่ 2

ตาราง 2 จำนวนและค่าร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับชั้นปี สาขาวิชา วุฒิการศึกษาเดิม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รอบการเรียน อาชีพของผู้ปกครอง รายได้ของผู้ปกครองต่อเดือน และภูมิลำเนาเดิมของนักศึกษา

ข้อมูล	จำนวน(คน)	ค่าร้อยละ
1. ระดับชั้นปี		
1.1 ปวส. ชั้นปีที่ 1	24	80.0
1.2 ปวส. ชั้นปีที่ 2	6	20.0
รวม	30	100.00
2. สาขาวิชา		
2.1 สาขาวิชาการบัญชี	16	53.30
2.2 สาขาวิชาการเลขานุการ	0	0.0
2.3 สาขาวิชาการตลาด	0	0.0
2.4 สาขาวิชาช่างเทคนิค	14	46.7
รวม	30	100.00
3. วุฒิการศึกษาเดิม		
3.1 ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)	23	76.7
3.2 มัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.6)	7	23.3
รวม	30	100.00
4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน		
4.1 ต่ำ (ต่ำกว่า 2.51)	1	3.3
4.2 ปานกลาง (2.51 – 3.50)	26	86.7
4.3 สูง (3.51 ขึ้นไป)	3	10.0
รวม	30	100.00

ตาราง 2 (ต่อ)

ข้อมูล	จำนวน(คน)	ค่าร้อยละ
5. รอบการเรียน		
5.1 รอบเช้า (8.00-16.00 น.)	29	96.7
5.2 รอบบ่าย (12.00 – 20.00 น.)	1	3.3
รวม	30	100.0
6. อาชีพของผู้ปกครอง		
6.1 เกษตรกร	18	60.0
6.2 ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	9	30.0
6.3 ผู้ประกอบการส่วนตัว	3	10.0
รวม	30	100.0
7. รายได้ของผู้ปกครองต่อเดือน		
7.1 ไม่เกิน 10,000 บาท	3	10.0
7.2 10,001 บาทขึ้นไป	25	83.3
7.3 มากกว่า 20,000 บาท	2	6.7
รวม	30	100.0
8. ภูมิลำเนาเดิมของนักศึกษา		
8.1 อำเภอเมืองในเขตจังหวัดพิจิตร	11	36.70
8.2 อำเภออื่นๆในเขตจังหวัดพิจิตร	19	63.30
8.3 อื่นๆ	0	0.00
รวม	30	100.00

จากตาราง 2 พบว่า นักศึกษาวิทยาลัยชุมชนพิจิตร ส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีที่ 1 กำลังศึกษาอยู่ในสาขาวิชาการบัญชี มีวุฒิการศึกษาเดิมระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับ ปานกลาง (2.51-3.50) รอบเช้า (8.00-16.00 น.) อาชีพของผู้ปกครองส่วนใหญ่เป็นเกษตรกร ผู้ปกครองมีรายได้ 10,001 บาทต่อเดือนขึ้นไป และนักศึกษามีภูมิลำเนาเดิมอยู่ในอำเภออื่นๆในเขตจังหวัดพิจิตร

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของวิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร ในด้านเหตุผลส่วนตัว ด้านลักษณะของสถาบัน ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านการประกอบอาชีพ

ตาราง 3 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ของวิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร โดยรวมและรายด้าน

แรงจูงใจในการศึกษาต่อ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง	\bar{X}	S.D.	ระดับ แรงจูงใจ
1. ด้านเหตุผลส่วนตัว	3.17	0.33	มาก
2. ด้านลักษณะของสถาบัน	3.00	0.34	มาก
3. ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง	2.58	0.45	มาก
4. ด้านการประกอบอาชีพ	3.47	0.38	มาก
รวม	3.06	0.37	มาก

จากตาราง 3 พบว่า นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของวิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตรมีแรงจูงใจในการศึกษาต่อ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก

ตาราง 4 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของวิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร ด้านเหตุผลส่วนตัว โดยรวมและรายข้อ

แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง	\bar{X}	S.D.	ระดับแรงจูงใจ
ด้านเหตุผลส่วนตัว			
1. มีความต้องการในวิชาชีพ	4.37	0.49	มากที่สุด
2. มีความสนใจในวิชาชีพ	4.37	0.55	มาก
3. มีความถนัดในวิชาชีพ	4.33	0.54	มาก
4. ต้องการมีความรู้ ความสามารถเพิ่มขึ้น	4.30	0.53	มากที่สุด
5. ประสบการณ์ที่มีอยู่เดิมตรงกับสาขาวิชาชีพที่เปิดสอน	4.33	0.60	มาก
6. ความรู้ที่มีอยู่เดิมตรงกับสาขาวิชาชีพที่เปิดสอน	4.47	0.57	มาก
7. ต้องการมีความรู้พื้นฐานในการเรียนขั้นสูงต่อไป	4.50	0.50	มากที่สุด
8. ต้องการมีวุฒิทางการศึกษาเพิ่มขึ้น	4.30	0.46	มากที่สุด
9. มีความคุ้นเคยกับครู-อาจารย์	4.37	0.49	มาก
10. บุคลิกภาพเหมาะสมกับวิชาชีพ	4.30	0.59	มาก
11. การเข้าศึกษาต่อในสถาบันแห่งนี้ทำให้เกิดความภาคภูมิใจ	4.47	0.57	มาก
12. ชื่นชมผู้ที่สำเร็จจากสถาบันแห่งนี้	4.43	0.62	มาก
รวม	4.37	0.54	มาก

จากตาราง 4 พบว่า นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ของวิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อวิชาชีพชั้นสูง ในด้านเหตุผลส่วนตัวโดยรวมและรายข้ออยู่ในระดับมาก ยกเว้นข้อที่ต้องการมีวุฒิทางการศึกษาเพิ่มขึ้น ต้องการมีความรู้พื้นฐานในการเรียนขั้นสูงต่อไป ต้องการมีความรู้ ความสามารถเพิ่มขึ้น และ มีความต้องการในวิชาชีพมีเป็นแรงจูงใจอยู่ในระดับมากที่สุด

ตาราง 5 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับ
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของนักศึกษา ของวิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร
ด้านลักษณะของสถาบันโดยรวมและรายข้อ

แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง	\bar{X}	S.D	ระดับ แรงจูงใจ
ด้านลักษณะของสถาบัน			
1. วิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร เป็นวิทยาลัยที่มีชื่อเสียง	4.67	0.60	มาก
2. วิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร เปิดสอนหลักสูตรตรงกับความต้องการของ	4.30	0.53	มาก
3. วิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร มีครู-อาจารย์ที่มีศักยภาพสูง	4.53	0.50	มาก
4. วิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร มีเทคโนโลยีทางการศึกษาที่ทันสมัย	4.53	0.57	มาก
5. วิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร มีวัสดุ - อุปกรณ์เพียงพอกับจำนวนนักศึกษา	4.27	0.45	น้อย
6. วิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร มีค่าใช้จ่ายในการศึกษาไม่สูงมาก	4.57	0.56	มาก
7. วิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร มีที่ตั้งสะดวกต่อการเดินทางมาเรียน	4.37	0.49	มาก
8. วิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร มีสภาพแวดล้อมที่ดี	4.47	0.57	มาก
9. วิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร ผลิตผู้สำเร็จการศึกษาได้เป็นที่ยอมรับในสังคม	4.37	0.49	มาก
รวม	4.45	0.52	มาก

จากตาราง 5 พบว่า นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของวิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อในระดับวิชาชีพชั้นสูง ด้านลักษณะของสถาบันโดยรวมและรายข้อ อยู่ในระดับมาก ยกเว้นข้อ วิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร มีวัสดุ-อุปกรณ์ เพียงพอ กับจำนวนนักศึกษา ที่เป็นแรงจูงใจในระดับน้อย

ตาราง 6 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของวิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้องโดยรวมและรายข้อ

แรงจูงใจในการศึกษาต่อ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง	\bar{X}	S.D.	ระดับ แรงจูงใจ
ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง			
1. บิดา มารดา หรือผู้ปกครอง ญาติพี่น้องเป็นผู้สนับสนุนให้เรียน	4.80	0.40	มาก
2. เพื่อนแนะนำให้เรียน	4.03	0.55	น้อย
3. รุ่นพี่แนะนำให้เรียน	3.83	0.79	น้อย
4. อาจารย์แนะแนวของสถานศึกษาเดิมแนะนำให้เรียน	4.03	0.76	น้อย
5. อาจารย์ประจำชั้นของสถานศึกษาเดิมแนะนำให้เรียน	3.97	0.71	น้อย
6. คนรู้จักแนะนำให้เรียน	3.93	0.74	น้อย
7. อาจารย์ฝ่ายประชาสัมพันธ์ของวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิจิตร แนะนำให้เรียน	4.13	0.62	น้อย
8. เลือกตามแบบอย่างนักธุรกิจที่ประสบผลสำเร็จหรือบุคคล เป็นที่ยกย่องและมีชื่อเสียงทางด้านธุรกิจ	4.00	0.91	น้อย
9. ผู้เรียนตัดสินใจเรียนเอง	4.67	0.47	มาก
รวม	4.15	0.66	มาก

จากตาราง 6 พบว่า นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของวิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อวิชาชีพชั้นสูงด้านบุคคลที่เกี่ยวข้องโดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ส่วนใหญ่เป็นแรงจูงใจในระดับน้อย ยกเว้นข้อ ผู้เรียนตัดสินใจเรียนเอง และ บิดา มารดาหรือผู้ปกครอง ญาติพี่น้องเป็นผู้สนับสนุนให้เรียน ที่เป็นแรงจูงใจในระดับมาก

ตาราง 7 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของระดับแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับ
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของนักศึกษาวิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร
ด้านการประกอบอาชีพ โดยรวมและรายข้อ

แรงจูงใจในการศึกษาต่อ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง	\bar{X}	S.D.	ระดับ แรงจูงใจ
ด้านการประกอบอาชีพ			
1. เพื่อความก้าวหน้าในวิชาชีพ	4.40	0.49	มาก
2. เพื่อความมั่นคงในวิชาชีพ	4.67	0.47	มาก
3. ต้องการมีอาชีพที่สุจริต	4.33	0.47	มากที่สุด
4. ต้องการมีอาชีพที่มีเกียรติ	4.50	0.50	มาก
5. ต้องการหางานได้ง่ายขึ้น	4.50	0.50	มากที่สุด
6. ต้องการมีรายได้สูง	4.47	0.50	มากที่สุด
7. ต้องการมีโอกาสเลือกงานที่เหมาะสมกับตนเอง	4.43	0.50	มากที่สุด
8. ต้องการนำความรู้ไปพัฒนาอาชีพของครอบครัว	4.40	0.49	มาก
9. หลักสูตรที่เรียนเป็นที่ต้องการของตลาดแรงงาน	4.37	0.49	มาก
10. ต้องการประกอบอาชีพอิสระได้	4.53	0.50	มาก
11. ต้องการทำงานในหน่วยงานภาครัฐ	4.47	0.50	มาก
12. ต้องการทำงานในหน่วยงานภาคเอกชน	4.43	0.50	มาก
รวม	4.45	0.45	มาก

จากตาราง 7 พบว่า นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของวิทยาลัยชุมชนใน
จังหวัดพิจิตร มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อ ด้านการประกอบอาชีพโดยรวม และรายข้ออยู่ในระดับ
มาก ยกเว้นข้อที่ต้องการหางานได้ง่ายขึ้น ต้องการมีอาชีพสุจริต ต้องการมีรายได้สูง และ
ต้องการมีโอกาสเลือกงานที่เหมาะสมกับตนเอง เป็นแรงจูงใจอยู่ในระดับมากที่สุด

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ของวิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร ในด้านเหตุผลส่วนตัว ด้านลักษณะของสถาบัน ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านการประกอบอาชีพและรวมทุกด้านจำแนก ตามระดับชั้นปี สาขาวิชา วุฒิการศึกษาเดิม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รอบการเรียน อาชีพของผู้ปกครอง รายได้ของผู้ปกครองต่อเดือน และภูมิฐานะเดิมของนักศึกษา

ตาราง 8 นักศึกษาที่เรียนระดับชั้นปีต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงโดยรวม และรายด้านแตกต่างกัน

แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	T	P
1. ด้านเหตุผลส่วนตัว	ระหว่างกลุ่ม	10.800	1	10.800	44.177	.151
	ภายในกลุ่ม	138.667	28	4.952		
	รวม	149.467	29			
2. ด้านลักษณะของสถาบัน	ระหว่างกลุ่ม	6.075	1	6.075	46.105	.215
	ภายในกลุ่ม	105.792	28	3.778		
	รวม	111.867	29			
3. ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง	ระหว่างกลุ่ม	114.075	1	114.07	30.656	.003**
	ภายในกลุ่ม	291.125	28	10.397		
	รวม	405.200	29			
4. ด้านการประกอบอาชีพ	ระหว่างกลุ่ม	4.408	1	4.408	48.966	.121
	ภายในกลุ่ม	48.292	28	1.725		
	รวม	52.700	29			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	343.408	1	343.41	42.476	.011*
	ภายในกลุ่ม	1305.292	28	46.612		
	รวม	1648.700	29			

จากตาราง 8 แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาที่เรียนระดับชั้นปีต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้องแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่

ระดับ.01) ส่วนด้านเหตุผลส่วนตัว ด้านลักษณะของสถาบัน ด้านการประกอบอาชีพ ไม่มีความแตกต่างกัน

ตาราง 9 นักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงโดยรวม และรายด้านแตกต่างกัน

แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
1. ด้านเหตุผลส่วนตัว	ระหว่างกลุ่ม	56.101	1	56.101	16.824	.000**
	ภายในกลุ่ม	93.366	28	3.335		
	รวม	149.467	29			
2. ด้านลักษณะของสถาบัน	ระหว่างกลุ่ม	243.048	1	34.001	12.226	.002**
	ภายในกลุ่ม	162.152	28	2.781		
	รวม	405.200	29			
3. ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง	ระหว่างกลุ่ม	243.048	1	243.048	41.969	.000**
	ภายในกลุ่ม	162.152	28	5.791		
	รวม	405.200	29			
4. ด้านการประกอบอาชีพ	ระหว่างกลุ่ม	14.486	1	14.486	10.614	.003**
	ภายในกลุ่ม	38.214	28	1.365		
	รวม	52.700	29			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	1070.41	1	1070.40	51.827	.000**
	ภายในกลุ่ม	578.295	28	20.653		
	รวม	1648.70	29			

จากตาราง 9 พบว่านักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงโดยรวม และรายด้านทุกด้านมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 10 นักศึกษาที่วุฒิการศึกษาเดิมต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงโดยรวม และรายด้านแตกต่างกัน

แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	T	p
1. ด้านเหตุผลส่วนตัว	ระหว่างกลุ่ม	17.65	1	17.65	44.177	.063
	ภายในกลุ่ม	131.81	28	4.708		
	รวม	149.46	29			
2. ด้านลักษณะของสถาบัน	ระหว่างกลุ่ม	16.699	1	16.69	46.105	.035*
	ภายในกลุ่ม	95.16	28	3.399		
	รวม	111.86	29			
3. ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง	ระหว่างกลุ่ม	165.47	1	165.47	36.947	.000**
	ภายในกลุ่ม	239.72	28	8.562		
	รวม	405.20	29			
4. ด้านการประกอบอาชีพ	ระหว่างกลุ่ม	11.048	1	11.04	48.966	.011*
	ภายในกลุ่ม	41.65	28	1.488		
	รวม	52.70	29			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	599.04	1	599.048	44.048	.000**
	ภายในกลุ่ม	1049.65	28	37.488		
	รวม	1648.70	29			

จากตาราง 10 พบว่า นักศึกษาที่วุฒิการศึกษาเดิมต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงโดยรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านลักษณะของสถาบัน ด้านการประกอบอาชีพ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนด้านเหตุผลส่วนตัว ไม่มีความแตกต่างกัน

ตาราง 11 นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงโดยรวม และรายด้านแตกต่างกัน

แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	T	p
1. ด้านเหตุผลส่วนตัว	ระหว่างกลุ่ม	29.415	2	14.708	3.308	.052
	ภายในกลุ่ม	120.051	27	4.446		
	รวม	149.467	29			
2. ด้านลักษณะของสถาบัน	ระหว่างกลุ่ม	7.213	2	3.606	.930	.407
	ภายในกลุ่ม	104.654	27	3.876		
	รวม	111.867	29			
3. ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง	ระหว่างกลุ่ม	61.149	2	30.574	2.399	.110
	ภายในกลุ่ม	344.051	27	12.743		
	รวม	405.200	29			
4. ด้านการประกอบอาชีพ	ระหว่างกลุ่ม	5.072	2	2.536	1.438	.255
	ภายในกลุ่ม	47.628	27	1.764		
	รวม	52.700	29			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	306.64	2	153.324	3.085	.062
	ภายในกลุ่ม	1342.05	27	49.706		
	รวม	1648.70	29			

จากตาราง 11 พบว่า นักศึกษาที่นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงโดยรวม และรายด้านทุกด้านมีความแตกต่างกัน

ตาราง 12 นักศึกษาที่มีรอบการเรียนต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงโดยรวม และรายด้านแตกต่างกัน

แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	T	p
1. ด้านเหตุผลส่วนตัว	ระหว่างกลุ่ม	31.674	1	31.674	40.944	.010**
	ภายในกลุ่ม	117.793	28	4.207		
	รวม	149.467	29			
2. ด้านลักษณะของสถาบัน	ระหว่างกลุ่ม	4.418	1	4.418	46.105	.292
	ภายในกลุ่ม	107.448	28	3.837		
	รวม	111.867	29			
3. ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง	ระหว่างกลุ่ม	5.959	1	5.959	36.947	.523
	ภายในกลุ่ม	399.241	28	14.259		
	รวม	405.200	29			
4. ด้านการประกอบอาชีพ	ระหว่างกลุ่ม	1.252	1	1.252	48.966	.416
	ภายในกลุ่ม	51.448	28	1.837		
	รวม	52.700	29			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	127.459	1	127.459	43.240	.137
	ภายในกลุ่ม	1521.24	28	54.330		
	รวม	1648.70	29			

จากตาราง 12 พบว่า นักศึกษาที่มีรอบการเรียนต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงโดยรวม ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านเหตุผลส่วนตัว แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วน ส่วนในด้านลักษณะของสถาบัน ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านการประกอบอาชีพ ไม่มีความแตกต่างกัน

ตาราง 13 นักศึกษาที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงโดยรวม และรายด้านแตกต่างกัน

แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
1. ด้านเหตุผลส่วนตัว	ระหว่างกลุ่ม	15.244	2	7.622	1.533	.234
	ภายในกลุ่ม	134.222	27	4.971		
	รวม	149.467	29			
2. ด้านลักษณะของสถาบัน	ระหว่างกลุ่ม	4.756	2	2.378	.599	.556
	ภายในกลุ่ม	107.111	27	3.967		
	รวม	111.867	29			
3. ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง	ระหว่างกลุ่ม	28.756	2	14.378	1.031	.370
	ภายในกลุ่ม	376.444	27	13.942		
	รวม	405.200	29			
4. ด้านการประกอบอาชีพ	ระหว่างกลุ่ม	2.700	2	1.350	.729	.492
	ภายในกลุ่ม	50.000	27	1.852		
	รวม	52.700	29			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	159.367	2	79.683	1.445	.234
	ภายในกลุ่ม	1489.33	27	55.160		
	รวม	164870	29			

จากตาราง 13 พบว่า นักศึกษาที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงโดยรวม และรายด้านทุกด้านไม่มีความแตกต่าง

ตาราง 14 นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีรายได้ต่อเดือนต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงโดยรวม และรายด้านแตกต่างกัน

แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	T	p
1. ด้านเหตุผลส่วนตัว	ระหว่างกลุ่ม	10.86	2	5.430	44.177	.361
	ภายในกลุ่ม	138.60	27	5.134		
	รวม	149.46	29			
2. ด้านลักษณะของสถาบัน	ระหว่างกลุ่ม	41.20	2	20.600	46.105	.002**
	ภายในกลุ่ม	70.66	27	2.617		
	รวม	111.86	29			
3. ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง	ระหว่างกลุ่ม	78.59	2	39.297	36.947	.054
	ภายในกลุ่ม	326.60	27	12.097		
	รวม	405.20	29			
4. ด้านการประกอบอาชีพ	ระหว่างกลุ่ม	5.53	2	2.767	48.966	.224
	ภายในกลุ่ม	47.16	27	1.747		
	รวม	52.70	29			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	341.53	2	170.767	44.048	.044*
	ภายในกลุ่ม	1307.16	27	48.414		
	รวม	1648.70	29			

จากตาราง 14 พบว่า นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีรายได้ต่อเดือนต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงโดยรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านลักษณะของสถาบัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านเหตุผลส่วนตัว ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านการประกอบอาชีพไม่มีความแตกต่างกัน

ตาราง 15 นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาเดิมต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตร
วิชาชีพชั้นสูงโดยรวม และรายด้านแตกต่างกัน

แรงจูงใจในการศึกษาต่อ ระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพชั้นสูง	แหล่งความ แปรปรวน	SS	df	MS	F	p
1. ด้านเหตุผลส่วนตัว	ระหว่างกลุ่ม	47.199	1	47.199	12.92	.001**
	ภายในกลุ่ม	102.268	28	3.652		
	รวม	149.467	29			
2. ด้านลักษณะของสถาบัน	ระหว่างกลุ่ม	7.580	1	7.580	2.035	.165
	ภายในกลุ่ม	104.287	28	3.725		
	รวม	111.867	29			
3. ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง	ระหว่างกลุ่ม	134.406	1	134.406	13.89	.001**
	ภายในกลุ่ม	270.794	28	9.671		
	รวม	405.200	29			
4. ด้านการประกอบอาชีพ	ระหว่างกลุ่ม	20.327	1	20.327	17.58	.000**
	ภายในกลุ่ม	32.373	28	1.156		
	รวม	52.700	29			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	661.781	1	661.781	18.77	.000**
	ภายในกลุ่ม	986.919	28	35.247		
	รวม	1648.700	29			

จากตาราง 15 พบว่า นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาเดิมต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงโดยรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านเหตุผลส่วนตัว ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านการประกอบอาชีพ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนด้านลักษณะของสถาบันไม่มีความแตกต่างกัน

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุป

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง นักศึกษาของวิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร สรุปได้ดังนี้ นักศึกษาวิทยาลัยชุมชนพิจิตรส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีที่ 1 กำลังศึกษาอยู่ในสาขาวิชาการบัญชี มีวุฒิการศึกษาเดิมระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง (2.51-3.50) โดยเป็นรอบการเรียน ในรอบเช้า (8.00-16.00 น.) อาชีพของผู้ปกครองส่วนใหญ่เป็นเกษตรกร ผู้ปกครองมีรายได้ 10,001 บาทต่อเดือนขึ้นไป และนักศึกษามีภูมิลำเนาเดิมอยู่ในอำเภออื่นๆในเขตจังหวัดพิจิตร เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านการประกอบอาชีพเป็นแรงจูงใจสูงสุด รองลงมาคือ ด้านเหตุผลส่วนตัว ด้านลักษณะของสถาบันและด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ในปัจจุบันการศึกษาเป็นหนทางนำไปสู่การประกอบอาชีพ คนทุกคนมีความต้องการงานทำให้ง่ายขึ้นโดยทำงานให้ตรงกับสายวิชาชีพที่ตนเองเรียน เพื่อจะได้ใช้วิชาความรู้ความสามารถที่เรียนมาได้เต็มความสามารถ

ผลการเปรียบเทียบแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ของนักศึกษาคณะวิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร สามารถสรุปผลได้ดังนี้ 1. นักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับ ปวส. ชั้นปีที่ 1 และ 2 มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ 2. นักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โดยรวม ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้องและด้านการประกอบอาชีพแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ส่วนด้านเหตุผลส่วนตัวและด้านลักษณะของสถาบัน นักศึกษามีแรงจูงใจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ .01 ตามลำดับ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ 3. นักศึกษาที่วุฒิการศึกษาเดิมระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และมีมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.6) มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงโดยรวมและด้านบุคคลที่เกี่ยวข้องแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ด้านเหตุผลส่วนตัว แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ส่วนด้านลักษณะของสถาบันและด้านการประกอบอาชีพแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ 4. นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โดยรวม ด้านลักษณะของสถาบัน ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้องและ

ด้านการประกอบอาชีพ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ 5. นักศึกษาที่เรียนรอบเช้าและรอบบ่ายมีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ 6. นักศึกษาที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ 7. นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีรายได้ต่อเดือนต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน 8. นักศึกษาที่มีภูมิสำเนาเดิมต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โดยรวมและด้านบุคคลที่เกี่ยวข้องแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ส่วนด้านเหตุผลส่วนตัว ด้านลักษณะของสถาบันและด้านการประกอบอาชีพแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

อภิปรายผล

จากการวิเคราะห์ข้อมูลในบทที่ 4 สามารถอภิปรายผลได้ ดังนี้

1. ผลการวิจัยเกี่ยวกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ของนักศึกษา คณะนักศึกษาของวิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก ซึ่งพบว่าด้านการประกอบอาชีพเป็นแรงจูงใจสูงสุด รองลงมาคือ ด้านเหตุผลส่วนตัว ด้านลักษณะของสถาบันและด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ในปัจจุบันการศึกษาเป็นหนทางนำไปสู่การประกอบอาชีพ คนทุกคนมีความต้องการหางานทำให้ง่ายขึ้น โดยทำงานให้ตรงกับสายวิชาชีพที่ตนเองเรียน เพื่อจะได้ใช้วิชาความรู้ความสามารถที่เรียนมาได้เต็มความสามารถ แต่ในปัจจุบันมีนักศึกษาที่จบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยของรัฐบาล มหาวิทยาลัยเอกชน สถาบันราชภัฏ และอื่น ๆ อีกเป็นจำนวนมากที่หลังไหลสู่ตลาดแรงงาน จึงเกิดการแข่งขันกันขึ้น และนอกจากนี้คนทุกคนยังต้องการทำงานที่เป็นอาชีพสุจริต มีรายได้สูง เป็นเงื่อนไขอีกด้วย ดังคำกล่าวของมาสโลว์ (สურงค์ ไคว์ตระกูล, 2557 : 116-117 อ้างอิงจาก Maslow, 1970) กล่าวว่า มนุษย์มีความต้องการที่ไม่มีวันสิ้นสุดถึงแม้ว่าจะได้รับการตอบสนองแล้ว ส่วนทฤษฎี ERG ของแอตเลอร์ (ชินษฐา วิเศษสาทร และมุกดา ศรียงค์, 2557 : 212 อ้างอิงจาก Adler, 1930) กล่าวถึงความต้องการของมนุษย์เกี่ยวกับการดำรงชีวิต (Existence Needs) ว่าเป็นความต้องการทางวัตถุและสามารถตอบสนองได้ โดยปัจจัยจากสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ เช่น อาหาร น้ำ เงินเดือน รายได้อื่น ๆ นอกเหนือจากค่าจ้างและสภาพการทำงาน สมพงษ์ เกษมสิน (2532 : 320-321) กล่าวว่า สิ่งจูงใจที่เป็นเงินเป็นสิ่งจูงใจทางตรงต่อการปฏิบัติงาน นอกเหนือจากกำลังใจในการทำงาน ทิพย์พรรณ นพวงศ์ ณ ออยุธยา (2526 : 32) กล่าวถึงแรงจูงใจ ในการศึกษาต่อของแต่ละบุคคลในแต่ละระดับแตกต่างกันไปตามวัย อายุ

โอกาส โดยเริ่มมีแนวโน้มเข้าสู่ผลได้ทางเศรษฐกิจ เช่น จะเข้าเรียนในสาขาที่หางานได้ง่าย มีรายได้ดี ไม่ต้องทำงานหนัก และที่สำคัญต้องเป็นงานประเภทที่ตนมีใจรักและชอบที่จะทำด้วย

ปจุม นิคมานนท์ (2558 : 321) กล่าวว่า เหตุจูงใจด้านอาชีพ (Vocational Motives) เป็นเหตุผลที่สำคัญและ ชัดเจนที่สุดโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ใหญ่วัยรุ่นหรือคนหนุ่มสาวเข้าเรียนเพราะต้องการพัฒนา ตนเองทั้งด้านอาชีพและความรู้เพื่อจะได้หางานง่ายขึ้น ประกอบอาชีพได้ดีขึ้น ได้รับการเลื่อนขั้น เลื่อนตำแหน่ง หรือเพื่อมีรายได้เพิ่มขึ้น ดาเคนวัลด์ (สุนทร โคตรบรรเทา, 2550 : 149 อ้างอิงจาก Darkenwald, 1982) ได้กล่าวถึงเหตุผลในการเรียนของผู้ใหญ่ว่า เพื่อปรับปรุงการทำงานหรือความก้าวหน้าในอาชีพ สอดคล้องกับคำกล่าวของวิลเลียม (วิจิตพาณี วัฒนสินธุ์ และคนอื่น ๆ, 2519 : 10 อ้างอิงจาก William ,1956) กล่าวถึง อิทธิพลของอาชีพต่อการดำรงชีวิตว่าเป็นตัวกำหนดการดำเนินชีวิตของบุคคลและสังคม โดยบุคคลต้องการความมั่นคงในงาน สามารถเลือกอาชีพที่ใช้ความสามารถและความถนัด ของบุคคลให้มากที่สุดต้องการความพึงพอใจในงานว่าจะสนองความต้องการในอนาคตได้ สอดคล้องกับงานวิจัยของสุวิมล ไชยเพชร (2556 : 79) พบว่า ความต้องการความก้าวหน้า ในอาชีพเป็นสิ่งสำคัญที่สุดที่เป็นแรงจูงใจในการเข้าเรียนต่อ ชัยวัฒน์ ยืนยาว (2559 : บทคัดย่อ) พบว่าแรงจูงใจด้านอาชีพและสังคม เป็นแรงจูงใจในการเข้าเรียนอยู่ในระดับมาก อุไรวรรณ โพธิเวชเทวัญ (2559 : 75) พบว่า ความสนใจประกอบอาชีพตามความถนัด เป็นสิ่งจูงใจในการเลือกเรียนของนิสิต สอดคล้องกับงานวิจัยของอัญชลี พ่วงสมบัติ (2550 : บทคัดย่อ) พบว่าแรงจูงใจด้านการประกอบอาชีพเป็นแรงจูงใจอันดับ 1 ในการเข้าเรียน สุวิมล ตีลัน (2551 : 45) พบว่า ความต้องการประกอบอาชีพเป็นองค์ประกอบในการเลือก แผนการเรียนของนักเรียน ญัฐนันท์ ธรรมาธิราช (2551 : บทคัดย่อ) พบว่า แรงจูงใจด้านการประกอบอาชีพเป็นแรงจูงใจอยู่ในระดับมากในการเข้าเรียน ปรีดา บุญยพุทธิ (2551 : 48) พบว่า แรงจูงใจด้านการประกอบอาชีพเป็นแรงจูงใจในระดับสูงในการเข้าเรียนต่อ สว่างจิตร พัชรณิปกรณ์ (2551 : 48) พบว่า ด้านความมั่นคงและก้าวหน้าเป็นแรงจูงใจ ในระดับมากในการเลือกเรียนต่อ พันโทเปรมชัย สโรบล (2552 : 68) พบว่า ด้านการประกอบอาชีพเป็นแรงจูงใจในระดับมากในการศึกษาต่อ สมชัย เจนจตุรงค์ (2552 : 64) พบว่า ด้านการประกอบอาชีพเป็นแรงจูงใจในระดับมากในการศึกษาต่อ

2. ผลการเปรียบเทียบแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ของนักศึกษาคณะวิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

2.1 นักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับ ปวส. ชั้นปีที่ 1 และ 2 มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า นักศึกษาที่เข้าเรียนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) มีความมุ่งมั่นในการประกอบอาชีพต้องการมีงานทำ โดยการหางานได้ง่ายขึ้น และมีรายได้เป็นของตนเองโดยการช่วยเหลือตนเองเหมือน ๆ กัน รวมทั้งนักศึกษาในวัยนี้มีความคิดเห็นเป็นของตนเอง มีความเป็นตัวของตัวเองสามารถ

มองเห็นถึงอนาคต และรวมทั้งมีอายุที่ใกล้เคียงกัน จึงพบว่าแรงจูงใจในการศึกษาต่อไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของปรีดา บุญยพุทธิ (2551 : 48) พบว่า นักศึกษาที่ระดับการศึกษาต่างกันมีแรงจูงใจในการศึกษาต่อแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของกิ่งแก้ว เอี่ยมแจ่ม (2552 : 65) พบว่า นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีต่างกัน มีทัศนคติในการศึกษาต่อโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 และไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของโรเซล (ทองวรรณ ศิริวรรณ, 2553 : 21;อ้างอิงมาจาก Roces, 1997 : บทคัดย่อ) พบว่า ระดับชั้นเรียนต่างกัน มีแรงจูงใจในการเข้าเรียนต่อแตกต่างกัน

2.2 นักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โดยรวม ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้องและด้านการประกอบอาชีพแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ส่วนด้านเหตุผลส่วนตัวและด้านลักษณะของสถาบัน นักศึกษามีแรงจูงใจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ .01 ตามลำดับ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยพบว่า นักศึกษาสาขาวิชาการเลขานุการและการตลาด มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อ ด้านเหตุผลส่วนตัว มากกว่านักศึกษาสาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาการบัญชีมีแรงจูงใจในการศึกษาต่อ ด้านลักษณะของสถาบัน มากกว่านักศึกษาสาขาวิชาการเลขานุการและคอมพิวเตอร์ธุรกิจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ .01 ตามลำดับทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักศึกษาส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาที่ได้รับการศึกษาพื้นฐานทางสาขาวิชาชีพตรงสาขาที่เรียนมาตั้งแต่ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ในขณะที่นักศึกษาสาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจได้รับการศึกษาพื้นฐานมาจากหลายสาขาวิชา เช่น มาจากสาขาการบัญชี การตลาด การเลขานุการ และจากระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.6) จึงทำให้ระดับความรู้ พื้นฐานที่แตกต่างกันทำให้มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อต่างไปจากสาขาวิชาการบัญชี นอกจากนี้ นักศึกษาสาขาการบัญชียังมีบุคลิกภาพเฉพาะตัวที่มีความกระตือรือร้น ตั้งตัวอยู่ตลอดเวลาทำให้สามารถนำความรู้ ความสามารถ ความถนัด ความสนใจและประสบการณ์เดิมที่เคยเรียนนำมา ใช้ได้เต็มที่ ทำให้นักศึกษามีความมั่นใจและตัดสินใจเลือกเรียนต่อตามสาขาวิชาที่ตนต้องการ ดังคำกล่าวของกมลรัตน์ หล้าสูงษ์ (2558 : 48) กล่าวว่า ความถนัดเป็นความแตกต่างที่ เกี่ยวกับการแสดงความสามารถในการปฏิบัติหน้าที่การทำงานหรือการทำกิจกรรมต่าง ๆ อาจจะเป็นด้านใดด้านหนึ่งหรือหลาย ๆ ด้าน หากบุคคลได้รับการฝึกฝนหรือได้รับประสบการณ์จาก สิ่งนั้นในช่วงเวลาที่เหมาะสม ทำให้สามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพนอกจากนี้ กมลรัตน์ หล้าสูงษ์ (2558 : 33) ได้กล่าวถึงประสบการณ์ว่าเป็นภูมิหลังของบุคคลที่มีอยู่เดิม ไม่ว่าจะในด้านความรู้ ความเข้าใจที่เป็นพื้นฐานต่อสิ่งที่กำลังจะกระทำอยู่ หากมีการกระทำบ่อย เพียงใดจะเป็นการฝึกฝนทั้งในด้านทักษะและความชำนาญ สอดคล้องกับงานวิจัยของสมพงศ์ จิตจรส์อำพัน (2550 : 78) พบว่า นักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาต่างกัน มีองค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจในการศึกษาต่อแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สมชัย เจนจตุรงค์ (2552 : 64) พบว่า นักศึกษาที่เรียนแผนกวิชาต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อกัน และสอดคล้องกับงานวิจัยของรังรอง สีทองดี (2555 : 253)พบว่า นิสิตที่เรียนวิชาเอกต่างกัน มีแรงจูงใจในการเรียนต่อ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2.3 นักศึกษาที่วุฒิการศึกษาเดิมระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และมีมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.6) มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงโดยรวมและด้านบุคคลที่เกี่ยวข้องแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ด้านเหตุผลส่วนตัว แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ส่วนด้านลักษณะของสถาบันและด้านการประกอบอาชีพแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักศึกษาที่เข้าเรียนต่อในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของวิทยาลัยชุมชนพิจิตร เห็นว่าวิทยาลัยฯ ได้เปิดสอนในสายวิชาชีพที่จะนำไปสู่การมีอาชีพตามความต้องการของตนเอง ที่มีความต้องการในการนำความรู้ไปประกอบอาชีพเหมือน ๆ กัน คนทุกคนมีความต้องการหางานทำให้ง่ายขึ้น โดยทำงานให้ตรงกับสายวิชาชีพที่ตนเองเรียน เพื่อจะได้ใช้วิชาความรู้ความสามารถที่เรียนมาได้เต็มความสามารถ นอกจากนี้คนทุกคนยังต้องการการทำงานที่เป็นอาชีพสุจริตและมีรายได้เป็นของตัวเองเหมือน ๆ กัน สอดคล้องกับทฤษฎี ERG ของแอดเลอร์ (ชินษฐา วิเศษสาธิต และมุกดา ศรีรงค์. 2557: 212; อ้างอิงมาจาก Adler. 1930)กล่าวถึงความต้องการของมนุษย์เกี่ยวกับการดำรงชีวิต (Existence Needs) ว่าเป็นความต้องการทางวัตถุและสามารถตอบสนองได้ โดยปัจจัยจากสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ เช่นอาหาร น้ำ เงินเดือน รายได้อื่น ๆ นอกเหนือจากค่าจ้างและสภาพการทำงาน สมพงษ์ เกษมสิน(2552 : 320-321) กล่าวว่า สิ่งจูงใจที่เป็นเงินเป็นสิ่งจูงใจทางตรงต่อการปฏิบัติงาน นอกเหนือจากกำลังใจในการทำงาน ทิพย์พรรณ นพวงศ์ ณ อรุณยา (2556 : 32) กล่าวถึงแรงจูงใจในการศึกษาต่อของแต่ละบุคคลในแต่ละระดับจะแตกต่างกันไปตามวัย อายุ โอกาส โดยเริ่มมีแนวโน้มเข้าสู่ผลได้ทางเศรษฐกิจ เช่น จะเข้าเรียนในสาขาที่หางานได้ง่าย มีรายได้ดี ไม่ต้องทำงานหนัก และที่สำคัญต้องเป็นงานประเภทที่ตนมีใจรักและชอบที่จะทำด้วย ปฐม นิคมานนท์ (2558 : 321)กล่าวว่า เหตุจูงใจด้านอาชีพ (Vocational Motives) เป็นเหตุผลที่สำคัญและชัดเจนที่สุดโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ใหญ่วัยต้นหรือคนหนุ่มสาวเข้าเรียนเพราะต้องการพัฒนาตนเองทั้งด้านอาชีพและความรู้เพื่อจะได้หางานง่ายขึ้น ประกอบอาชีพได้ดีขึ้น ได้รับการเลื่อนขั้นเลื่อนตำแหน่ง หรือเพื่อมีรายได้เพิ่ม และสอดคล้องกับงานวิจัยของนวลฉวี วิศาลศิริกุล (2558 : 85) พบว่า วุฒิการศึกษาต่างกัน มีแรงจูงใจในการเรียนไม่แตกต่างกัน ด้านเหตุผลส่วนตัวนักศึกษามีแรงจูงใจในการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01ส่วนด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาที่วุฒิการศึกษาเดิมระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) มีแรงจูงใจมากกว่า นักศึกษาที่วุฒิการศึกษาเดิมระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.6) อาจเป็นเพราะนักศึกษาสายอาชีพจะมุ่งสู่สายวิชาชีพที่เป็นพื้นฐานความรู้ของตนเองที่มีพื้นฐานความรู้

เดิมมาจากระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ในขณะที่นักศึกษาที่วุฒิการศึกษาเดิมมัธยมศึกษาดอนปลาย(ม.6) ได้แรงบันดาลใจมาจากบุคคลรอบข้างที่กล่าวว่า บุตรธิดาจะไม่มีที่เรียนให้เข้าเรียนที่ไหนก็ได้จึงทำให้เห็นว่ามีแรงจูงใจแตกต่างกัน

2.4 นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โดยรวม ด้านลักษณะของสถาบัน ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้องและด้านการประกอบอาชีพ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักศึกษามีความต้องการที่จะนำความรู้ที่เรียนมาเพื่อเป็นโอกาสที่จะเลือกอาชีพได้ตามความต้องการ เพื่อให้มีรายได้สูง โดยเห็นว่าการเดินทางมาเรียนไม่เป็นอุปสรรครวมทั้งได้รับการส่งเสริมจากบุคคลรอบข้างเหมือน ๆ กัน จึงทำให้มีแรงจูงใจที่เหมือนกันสอดคล้องกับงานวิจัยของ พันโทเปรมชัย สโรบล (2552 : 68) พบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อไม่แตกต่างกัน ส่วนด้านเหตุผลส่วนตัว แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง (3.51 ขึ้นไป) มีแรงจูงใจด้านเหตุผลส่วนตัว มากกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ (ต่ำกว่า 2.51) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่น ๆ พบว่ามีแรงจูงใจด้านเหตุผลส่วนตัวแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง (3.51 ขึ้นไป) มีบุคลิกภาพเฉพาะตัวที่มีความกระตือรือร้นและมีความมั่นใจในตนเองเพราะมี ผลการเรียนอยู่ในระดับดี และมีความมั่นคง แน่วแน่ มีความคิดเป็นของตนเอง มีความตั้งใจที่จะประกอบอาชีพในสายวิชาชีพที่เรียนมาและยังต้องการเพิ่มพูนความรู้ของตนเองให้มากที่สุด เพื่อใช้เป็นความรู้พื้นฐานในการเรียนชั้นสูงขึ้นไปหรือนำไปใช้เป็นแนวทางในการหาอาชีพในอนาคต สอดคล้องกับงานวิจัยของณรงค์ เทียนส่ง (2556 : 24) พบว่าเหตุผลที่เข้าศึกษาต่อเพื่อสร้างอนาคตเพื่อยกสถานะภาพชีวิตให้ดีขึ้น เพื่อเพิ่มทักษะในการประกอบอาชีพ เพื่อสร้างความก้าวหน้า และเพื่อใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ต้องการฉลาดเหมือนคนอื่น สอดคล้องกับงานวิจัยของสมพงศ์ จิตจรส์อำพัน(2550 : 78) พบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีองค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจ ในการเรียนแตกต่างกัน และไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของทองวรรณ ศิริวรรณ (2553 : 62) พบว่า นักศึกษาที่คะแนนเฉลี่ยสะสมต่างกัน มีแรงจูงใจในการเลือกเรียนไม่แตกต่างกัน

2.5 นักศึกษาที่เรียนรอบเช้าและรอบบ่าย มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ นักศึกษามีความตั้งใจที่จะมาเรียนในคณะโดยนักศึกษาของวิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร ตั้งอยู่ในที่ตั้งที่สะดวกต่อการเดินทางไป-กลับของนักศึกษา โดยการใช้รถประจำทาง หรือรถประจำ นอกจากนี้ถ้าเป็นนักศึกษาต่างถิ่น รอบ ๆ วิทยาลัยก็มีหอพักสำหรับให้นักศึกษาเช่าอยู่ จึงไม่เป็นปัญหาในการเดินทางมาเรียน รวมทั้งวิทยาลัยมีการเปิดสอนในสาขาวิชาชีพหลายสาขาวิชา ซึ่งตรงกับความรู้พื้นฐานที่เรียนมา ทำให้

ผู้เรียนรอบเช้าและรอบบ่ายมีแรงจูงใจในการเรียนไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ นวลฉวี วิศาลศิริกุล (2558 : 85) พบว่า นักศึกษาที่รอบการเรียนต่างกันมีแรงจูงใจในการมาเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

2.6 นักศึกษาที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้ปกครองของนักศึกษาส่วนใหญ่ต้องการให้ลูกเรียนในสาขาวิชาใดก็ได้ โดยให้สิทธิและเสรีภาพแก่นักศึกษาในการ เลือกเรียน เพราะมีจุดมุ่งหมายเดียวกันคือ ให้สามารถหางานทำได้ง่าย สอดคล้องกับงานวิจัยของเพ็ญศรี จินดาศักดิ์ (2555 : 82) พบว่า อาชีพของผู้ปกครองไม่มีความสัมพันธ์กับปัจจัยในการเลือกอาชีพ สอดคล้องกับงานวิจัยของสว่างจิตร์ พัชรเมณีปกรณ์ (2551 : 48) พบว่า อาชีพของบิดามารดาต่างกัน เป็นเหตุจูงใจในการศึกษาต่อแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ สมชัย เจนจตุรงค์ (2552 : 64) พบว่า อาชีพของผู้ปกครองต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ทองวรรณ ศิริวรรณ (2553 : 62) พบว่า อาชีพของผู้ปกครองต่างกันมีแรงจูงใจในการเลือกเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของสุพจน์ นฤมล (2554 : 623) พบว่า นักศึกษาที่ผู้ปกครองอาชีพต่างกัน มีปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเลือกเรียนต่อต่างกัน

2.7 นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีรายได้ต่อเดือนต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ รายได้ของผู้ปกครองส่วนใหญ่อยู่ในระดับต่ำกว่า 10,000 บาท/เดือน จึงมุ่งหวังว่าเมื่อลูกเรียนต่อในสายวิชาชีพแล้วจะมีโอกาสหางานทำได้ง่ายขึ้น มีรายได้เป็นของตนเองไม่ต้องพึ่งพาครอบครัวอีก สอดคล้องกับงานวิจัยของนวลฉวี วิศาลศิริกุล (2558 : 85) พบว่า นักศึกษาที่มีรายได้ต่างกันมีแรงจูงใจในการเรียนไม่แตกต่างกัน อุไรวรรณ โปธิเวชเทวัญ (2559 : 75) พบว่า ผู้ปกครองที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่างกันมีสิ่งจูงใจในการเลือกเรียนไม่แตกต่างกัน ปรีดา บุญยพุทธิ (2551 : 48) พบว่า ระดับรายได้ของผู้ปกครองต่างกันมีแรงจูงใจในการเข้าเรียนไม่แตกต่างกัน และสอดคล้องกับงานวิจัยของเปรมชัย สโรบล (2552 : 68) พบว่า รายได้ของครอบครัวต่างกัน มีเหตุจูงใจในการศึกษาต่อแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

2.8 นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาเดิมต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โดยรวมและด้านบุคคลที่เกี่ยวข้องแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ส่วนด้านเหตุผลส่วนตัว ด้านลักษณะของสถาบันและด้านการประกอบอาชีพแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยนักศึกษาที่อยู่ในอำเภออื่นๆ ในจังหวัดพิจิตร มีแรงจูงใจสูงกว่านักศึกษาต่างจังหวัด (นอกเหนือจากจังหวัดพิจิตร) วามาสะดวกมากกว่านักศึกษาที่มาจากต่างจังหวัดที่

ต้องมาเช่าหอพักอยู่ในระหว่างเรียนทำให้ต้องเสียค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้น รวมทั้งนักศึกษาที่อยู่ในจังหวัดพิจิตรยังได้รับการสนับสนุนจากบุคคลรอบข้างในเรื่องของการเรียนดังนั้นจึงทำให้มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อแตกต่างกันออกไป สอดคล้องกับงานวิจัยของเจือจันทร์ จงสถิตอยู่ (2555 : 19-20) พบว่าแรงจูงใจในการศึกษาต่อขึ้นอยู่กับภูมิลำเนาของสถานศึกษาด้วย ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของสว่างจิตร พัชรมณีปกรณ์ (2551 : 8) พบว่าภูมิลำเนาต่างกันมีเหตุจูงใจในการเลือกเรียนไม่แตกต่างกัน ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของทองวรรณ ศิริวรรณ (2553 : 62) พบว่า ภูมิลำเนาต่างกันมีแรงจูงใจในการเรียนไม่แตกต่างกันส่วนด้านลักษณะของสถาบันและด้านการประกอบอาชีพ นักศึกษาเห็นว่าลักษณะของสถาบันมีหลักสูตรตามที่ตนเองต้องการศึกษาต่อเพื่อนำไปใช้ในการหางานทำเหมือนๆ กัน จึงทำให้มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อไม่แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยไปใช้

จากผลการวิจัยครั้งนี้ พบว่า นักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สรุปได้ดังนี้

1. ด้านเหตุผลส่วนตัว นักศึกษาต้องการมีวุฒิทางการศึกษาเพิ่มขึ้น เพื่อเป็นความรู้พื้นฐานสำหรับการเรียนต่อในชั้นสูงยิ่งขึ้นไป รวมทั้งต้องการมีความรู้ ความสามารถเพิ่มขึ้นเพื่อนำไปใช้ประกอบอาชีพ
2. ด้านลักษณะของสถาบัน นักศึกษาเห็นว่า วิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตรเปิดสอนหลักสูตรตรงกับความต้องการของนักศึกษา มีที่ตั้งสะดวกต่อการเดินทางมาเรียน อีกทั้งเป็นสถาบันการศึกษาที่มีชื่อเสียง ซึ่งวิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตรสามารถผลิตผู้สำเร็จการศึกษาได้เป็นที่ยอมรับในสังคม รวมทั้งมีครู-อาจารย์ที่มีศักยภาพและประสิทธิภาพในการสอนสูง
3. ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง นักศึกษาเป็นผู้ตัดสินใจเข้ามาเรียนด้วยตนเอง และได้รับการสนับสนุนให้เรียนจากบิดา มารดา ผู้ปกครองและญาติพี่น้อง
4. ด้านการประกอบอาชีพ พบว่า นักศึกษามีความต้องการที่จะหางานได้ง่ายขึ้น ต้องการมีอาชีพสุจริต และทำให้มีรายได้สูง รวมทั้งต้องการมีโอกาสเลือกงานที่เหมาะสมกับตนเองดังนั้นผู้วิจัยจึงเสนอว่า ควรมีการส่งเสริมให้อาจารย์ผู้สอนมีการจัดการเรียนการสอนให้ตรงกับความต้องการของนักศึกษา โดยคำนึงถึงเนื้อหาวิชาว่านักศึกษาสามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้ในการทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพและทันสมัย รวมทั้งควรมีการแนะแนวการศึกษาหรือการเลือกประกอบอาชีพ โดยให้อาจารย์ผู้ให้คำปรึกษามีบทบาทในการช่วยให้นักศึกษารู้จักตนเองว่ามีความสามารถ มีความสนใจ มีความถนัด และมีความต้องการอย่างไรเพื่อช่วยในการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อหรือเลือกประกอบอาชีพได้เหมาะสมกับนักศึกษามากที่สุดและจะได้ประสบความสำเร็จในชีวิตทั้งเรื่องการศึกษาหรือการประกอบอาชีพ โดยการปรับปรุงหลักสูตรให้สอดคล้องกับความต้องการของนักศึกษาและตลาดแรงงานและควรมีคณะกรรมการพิจารณา

ตรวจสอบปรับปรุงหลักสูตรอยู่เสมอเพื่อให้หลักสูตรทันสมัยเหมาะสมกับความเปลี่ยนแปลงของตลาดแรงงานในปัจจุบัน

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษากลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) เพื่อจะได้ทราบถึงแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักศึกษา วิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร
2. ควรมีการศึกษากลุ่มตัวอย่างเป็นสาขาวิชาเพื่อจะได้ทราบความแตกต่างของแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) วิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร
3. ควรมีการศึกษาแรงจูงใจในการศึกษาต่อนอกจากใช้แบบสอบถามแล้วควรใช้วิธีการเก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์ การสังเกต หรือใช้หลายวิธีรวมกัน เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ลึกซึ้งและครอบคลุมขึ้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ หล้าสูงษ์. (2558). **จิตวิทยาการศึกษา**. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนวและ
จิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
กันตยา เพิ่มผล. (2551). **การพัฒนาประสิทธิภาพในการทำงาน**. กรุงเทพฯ : ฝ่ายเอกสาร
และตำราสถาบันราชภัฏสวนดุสิต. มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
- กิ่งแก้ว เอี่ยมแฉล้ม. (2552). **สภาพการจัดการเรียนการสอนของคณะบริหารธุรกิจสถาบัน
เทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตบพิตรพิมุข มหาเมฆ ตามทัศนะของนักศึกษา.
วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต (สาขาการวัดผลการศึกษา)
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.**
- ชินษฐา วิเศษสาทร และ มุกดา ศรียงค์. (2557). **จิตวิทยาอุตสาหกรรมและองค์การ**.
กรุงเทพฯ : โครงการตำรา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอม
เกล้าเจ้าคุณทหาร ลาดกระบัง.
- เจือจันทร์ จงสถิตอยู่. (2525, ธันวาคม-มกราคม). "ความต้องการทางการศึกษา : โอกาสและ
การเลือก." **วารสารการศึกษาแห่งชาติ**. 2 : 17-23.
- ชนิดา เพชรทองคำ. (2552). **การวิเคราะห์องค์ประกอบแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับ
ปริญญาโทของนักศึกษาสถาบันอุดมศึกษาเอกชน เขตกรุงเทพมหานคร.
วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต (สาขาการวัดผลการศึกษา)
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร**
- ชม ภูมิภาค. (2555). **จิตวิทยาการสอน**. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- ชัยวัฒน์ ยืนยาว. (2555). **แรงจูงใจในการเข้าเรียนของนักศึกษาหลักสูตรการศึกษานอก
โรงเรียนสายสามัญระดับประถมศึกษา วิถีทางไกล จังหวัดสมุทรปราการ.ปร
วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต (สาขาการศึกษาผู้ใหญ่) มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.**
- ชูชีพ อ่อนโคกสูง. (2552). **จิตวิทยาการศึกษา**. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
ณรงค์ เทียนสง. (2556, เมษายน – พฤษภาคม). "เหตุผลที่ผู้ใหญ่ไปเรียนการศึกษาผู้ใหญ่,"
วารสารการศึกษานอกโรงเรียน. 113 : 24 – 25
- ณัฐนันท์ ธรรมธิดา. (2551). **แรงจูงใจในการเข้าเรียนวิชาทหารหญิงรักษาดินแดนของ
นักศึกษาหญิงในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษา
มหาบัณฑิต (สาขาการศึกษาผู้ใหญ่) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.**

- ณัฐวุฒิ ธรรมกุลมงคล. (2554). องค์ประกอบด้านแรงจูงใจในการเข้าเรียนของนักศึกษา
ในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนประเภทการศึกษานอกระบบในเขต
กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต (สาขาการวัดผล
การศึกษา) บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- ถวิล เกื้อกุลวงศ์. (2558). การจูงใจเพื่อผลงาน. นครปฐม : มหาวิทยาลัยศิลปากรวิทยาเขต
พระราชวังสนามจันทร์.
- ทรงวุฒิ วัฒนขจร. (2555). องค์ประกอบที่จูงใจในการมาเรียนของนักศึกษานอกโรงเรียน
สายสามัญระดับประถมศึกษาประเภทวิธีเรียนด้วยตนเองในกรุงเทพมหานคร.
วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต (สาขาการศึกษาผู้ใหญ่) มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- ทองวรรณ ศิริวรรณ. (2553). แรงจูงใจในการเลือกเรียนหลักสูตรเศรษฐศาสตร์และการ
จัดการของนักศึกษา มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว. สารนิพนธ์ปริญญาการศึกษา
มหาบัณฑิต (สาขาธุรกิจศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- ทองหล่อ นาคหอม. (2555). แรงจูงใจในการเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาโทของนิสิต
วิชาเอกการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยนเรศวร ปีการศึกษา 2533 –
2534. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต (สาขาการบริหารการศึกษา).
มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- ทิพย์พรรณ นพวงศ์ ณ อุษยา. (2556, ตุลาคม– ธันวาคม). “เรียนเพื่ออะไร” วิทยากรย.
4 : 32 – 35.
- เทพนม เมืองแมน และ สวิง สุวรรณ. (2559). พฤติกรรมองค์การ. กรุงเทพฯ :
ไทยวัฒนาพานิช.
- ธงชัย สันติวงศ์. (2555). หลักการจัดการ. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- นวลฉวี วิศาลศิริกุล. (2558). แรงจูงใจในการมาเรียนของนักศึกษาโรงเรียนอาชีพ
กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
(สาขาการศึกษาผู้ใหญ่) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- ปฐม นิคมานนท์. (2558). การศึกษานอกโรงเรียน. กรุงเทพฯ : ทิพย์อักษรประสาธติสร
ประหยัด ทองมาก. (2559). ความวิตกกังวล นิสัยในการเรียนและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ
นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำกว่าระดับความสามารถ.
วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาธุรกิจศึกษา) จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

- ปรีดา บุญยพุทธิ. (2551). แรงจูงใจในการเข้าเรียนต่อในหลักสูตรการศึกษาออกโรงเรียน
สายสามัญวิธีเรียนทางไกลระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของนักเรียนที่จบ
การศึกษาภาคบังคับในจังหวัดนนทบุรี. สารนิพนธ์ปริญญาการศึกษา
มหาบัณฑิต (สาขาการศึกษาผู้ใหญ่) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ปรีดา สุขสมัย. (2552). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : กราฟิเคอาร์ท.
- เปรมชัย สโรบล. (2552). เหตุจูงใจในการศึกษาต่อโรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า
ของนักเรียนเตรียมทหาร. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต (สาขา
การอุดมศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- พจน์ สะเพียรชัย. (2556, ธันวาคม-มกราคม). "การศึกษากับการพัฒนาเยาวชน" วารสาร
การศึกษาแห่งชาติ. 2: 7-35.
- พยุงค์ศักดิ์ จันทร์สุรินทร์. (2554). การปฏิรูปการอาชีวศึกษา. เอกสารประกอบการบรรยาย
ในการประชุมสัมมนาผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดกรมอาชีวศึกษา. มปท. :
มปป.
- เพ็ญศรี จินดาศักดิ์. (2555). การศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเลือกอาชีพของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดชลบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญา
การศึกษามหาบัณฑิต (สาขาจิตวิทยาการแนะแนว) มหาวิทยาลัยศรีนครินทร
วิโรฒประสานมิตร.
- ไพฑูรย์ สีนลารัตน์. (2555). "การอุดมศึกษาไทย : จากอดีตสู่อนาคต". เอกสารประกอบการ
บรรยายพิเศษภาควิชาอุดมศึกษา. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- รังรอง สีทองดี. (2555). แรงจูงใจในการศึกษาต่อของนิสิตปริญญาโทภาคพิเศษ.
วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต (สาขาบริหารการศึกษา) มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2558). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพฯ :
สุวีริยาสาส์น.
- วัจนีย์ ศรีธรรมยศ. (2558). จิตวิทยาธุรกิจ. มปท. : มปป.
- วารินทร์ สายโอบเอื้อ และ สุณีย์ ชีรดากร. (2552). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชา
จิตวิทยาและการแนะแนว วิทยาลัยครูพระนคร.
- วิจิตพาณี วัฒนสินธุ์ และคนอื่น ๆ. (2559). จิตวิทยาความแตกต่างระหว่างบุคคล.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี. (2550). หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง คณะ
บริหารธุรกิจ. เพชรบุรี : วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี.

- วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี. (2555). **เส้นทางสู่ความสำเร็จของนักเรียน นักศึกษา.**
เพชรบุรี : เพชรภูมิการพิมพ์.
- วิภา อารามรุ่งโรจน์ชัย. (2554). **แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาตรีของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตบพิตรพิมุข มหาเมฆ.** สารนิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต (สาขาธุรกิจศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร..
- วีระ บุญยะกาญจน. (2552). **จิตวิทยาการศึกษา.** มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒสารคาม.
- สงวน สุทธิเลิศอรุณ. (2559). **จิตวิทยาการศึกษา.** กรุงเทพฯ : อักษรบัณฑิต.
- สมชัย เจนจตุรงค์. (2552). **แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของนักศึกษาในวิทยาลัยพณิชยการ สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร.** วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต (สาขาการบริหารการศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สมบูรณ์ พรรณภาพ และชัยโรจน์ ชัยอินคำ. (2558). **จิตวิทยาการศึกษา.** กรุงเทพฯ : บรรณกิจ.
- สมพงศ์ จิตจรส์อำพัน. (2550). **องค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจในการเลือกศึกษาต่อสายวิชาบริหารธุรกิจของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ปวส. สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร.** วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต (สาขาธุรกิจศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- สมพงษ์ เกษมสิน. (2553). **หลักการบริหาร.** (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- สว่างจิตร์ พัชรมณีเปกรณ์. (2551). **เหตุจูงใจในการเลือกเรียนวิชาเอกคอมพิวเตอร์ธุรกิจของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร.** วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต (สาขาธุรกิจศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- สุชิน นพเกต. (2554, พฤษภาคม). "เด็กแห่เรียนนิสิตปริญญาโทไม่ใช่แฟชั่น แต่เป็นการหาความก้าวหน้าใส่ตัว," **วัฏจักร.** 10 (1583) : 18.
- สุนทร โคตรบรรเทา. (2550). **การศึกษาผู้ใหญ่ : พื้นฐานการปฏิบัติ.** กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.
- สุพจน์ นฤมล. (2554). **ปัจจัยเกี่ยวข้องกับการเลือกเรียนต่อของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 : กรณีศึกษา จังหวัดยโสธรกับจังหวัดระยอง.** กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัยสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.
- สุรางค์ ไคว์ตระกูล. (2557). **จิตวิทยาการศึกษา.** กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- สุวัฒน์ วัฒนวงศ์. (2553). **จิตวิทยาการเรียนรู้ผู้ใหญ่**. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการศึกษาผู้ใหญ่ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- _____ (2554). **หลักการเรียนรู้สำหรับผู้ใหญ่**. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- สุวิมล ไชยเพชร. (2556). **แรงจูงใจในการเข้าเรียนสาขาวิชาคอมพิวเตอร์ในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนประเภทศึกษานอกระบบ ในกรุงเทพมหานคร**.
วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต (สาขาธุรกิจศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- สุวิมล ตีลั่น. (2556). **การศึกษาองค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจในการเลือกแผนการเรียนของนักเรียนมัธยมตอนปลาย สังกัดโรงเรียนรัฐบาล ในเขตจังหวัดอุบลราชธานี**.
วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาการบริหารการศึกษา)
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ลำอานงค์ งามวิชา. (2559). **การบริหารการตลาด**. กรุงเทพฯ : โอเอสพรีนติ้งเฮาส์.
- อัญชลี พวงสมบัติ. (2550). **การศึกษาแรงจูงใจในการเข้าเรียนของนักศึกษาหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น คณะวิชาคหกรรม ในวิทยาลัยสารพัดช่างสมุทรปราการ**.
วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต (สาขาการศึกษาผู้ใหญ่) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- อารี พันธุ์มณี. (2558). **จิตวิทยาการเรียนการสอน**. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ : บริษัทเลิฟแอนด์เพรสจำกัด.
- อุไรวรรณ โพธิเวชเทวัญ. (2559). **สิ่งจูงใจในการเลือกเรียนหลักสูตรธุรกิจศึกษาของนิสิตระดับปริญญาตรี ในสถาบันอุดมศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร**. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต (สาขาการศึกษาผู้ใหญ่) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- เอกชัย กี่สุขพันธ์. (2550). **การบริหาร : ทักษะและการปฏิบัติ**. กรุงเทพฯ : รุ่งเรืองศาสน์การพิมพ์.
- เอนกกุล กรี่แสง. (2556). **จิตวิทยาการศึกษา**. (พิมพ์ครั้งที่ 3). พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก.
- Beach, Dale S. (1970). **Personnel : The Management of People at Work**. (2nd ed.).
London : Macmillan.
- Crites, J.o. (1969). **Vocational Psychology**. New York : McGraw-Hill.
- Cronbach, Lee Joseph. (1970). **Essentials of Psychological Testing**. (3rd ed.).
New York : Harper and Row.
- Garrison, Mark., & Bly, Margaret Anne. (1997). **Human Relations : Productive Approaches for the Workplace**. Boston : Allyn and Bacon.

Good, C. V. (1959). **Dictionary of Education**. New York : McGraw – Hill.

----- (1973). **Dictionary of Education**. New York : McGraw – Hill.

Ernest R. (1962). **Introduction to Psychology**. (3rd ed.). New York : Harcourt, Brace and World.

Hoppock, R. (1997). **Occupational Information**. (3rd ed.). New York : McGraw – Hill.

Plunkett, W. R.& Attner, R.F. (1996). **Management : Meeting and Exceeding Customer Expectations**. Cincinnati, Ohio : South – Western College Publishing.

Schuler, R. S. (1998). **Managing Human Resources**. (6th ed.) Cincinnati, Ohio : South-Western College Publishing.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

หนังสือขอความอนุเคราะห์ ตรวจสอบเครื่องมือ

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม (๘๗๐๒)

ที่ บว.ว ๗๐๔ /๒๕๕๔

วันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๕๔

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ตรวจสอบเครื่องมือ

เรียน ดร. บัณฑิตวิทยาลัย โบกุหลาบ

ด้วย นายคัมภสรวง กริ่งทอง นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม รุ่นที่ ๑๐ กำลังดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง แรงจูงใจของนักศึกษาในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของวิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.พิภพ สุนทรสมัย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นิวัตร พัฒนะ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถด้านการวิจัยเป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านตรวจสอบเครื่องมือในครั้งนี้ เพื่อนักศึกษาจะได้นำไปปรับปรุงแก้ไขและดำเนินการต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

(รองศาสตราจารย์ ดร.สุวารีย์ วงศ์วัฒนา)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม (๔๗๐๒)

ที่ บว.ว ๗๐๔/๒๕๕๔

วันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๕๔

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ตรวจสอบเครื่องมือ

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นิวัตร พัฒนะ

ด้วย นายคณิศร วงศ์ทอง นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม รุ่นที่ ๑๐ กำลังดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง แรงจูงใจของนักศึกษาในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ของวิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.พิภพ สุนทรสมัย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นิวัตร พัฒนะ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถด้านการวิจัยเป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านตรวจสอบเครื่องมือในครั้งนี้ เพื่อนักศึกษาจะได้นำไปปรับปรุงแก้ไขและดำเนินการต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

(รองศาสตราจารย์ ดร.สุวารีย์ วงศ์วัฒนา)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม (๙๗๐๒)

ที่ บว.ว ๗๐๔ /๒๕๕๔

วันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๕๔

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ตรวจสอบเครื่องมือ

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ปิยะพงศ์ โอหารพิชชาต

ด้วย นายคณิศรสรวง กริ่งทอง นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม รุ่นที่ ๑๐ กำลังดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง แรงจูงใจของนักศึกษาในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของวิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.พิภพ สุนทรสมัย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นิวัตร พันณะ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถด้านการวิจัยเป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านตรวจสอบเครื่องมือในครั้งนี้ เพื่อนักศึกษาจะได้นำไปปรับปรุงแก้ไขและดำเนินการต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

(รองศาสตราจารย์ ดร.สุวารีย์ วงศ์วัฒนา)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ภาคผนวก ข

แบบสอบถาม

**แบบประเมินความสอดคล้อง (IOC) แบบสอบถามการวิจัย
เรื่อง แรงจูงใจของนักศึกษาในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง
ของวิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร**

ผู้วิจัย นายคณตสรวง กริ่งทอง หลักสูตร ครุศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชา ครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

คำชี้แจง : แบบประเมินความสอดคล้อง (IOC) เรื่อง แรงจูงใจของนักศึกษาในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของวิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร ผู้วิจัยสำหรับผู้เชี่ยวชาญ มีต่อข้อคำถาม มีความเหมาะสมในการนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัย ซึ่งจะทำการประเมินความเที่ยงตรง โดยได้กำหนดเกณฑ์ในการพิจารณาความเที่ยงตรง

+1 = แน่ใจว่าคำถามมีความเหมาะสม

0 = ไม่แน่ใจว่าคำถามมีความเหมาะสมหรือไม่

-1 = แน่ใจว่าคำถามไม่มีความเหมาะสม

โปรดเขียนเครื่องหมาย \surd ลงในช่องระดับความคิดเห็นของท่านว่าข้อความมีความสอดคล้องหรือถูกต้องเพียงใด

ข้อ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
	+1	0	-1	
ตอนที่ 1 สถานภาพของนักศึกษา				
1. ขณะนี้ท่านกำลังศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงระดับชั้นปีใด ☐ ปวส. ชั้นปีที่ 1 ☐ ปวส. ชั้นปีที่ 2				
2. ท่านศึกษา สาขาวิชาใด ☐ สาขาวิชาการบัญชี ☐ สาขาวิชาการเลขานุการ ☐ สาขาวิชาการตลาด ☐ สาขาวิชาช่างเทคนิค				
3. วุฒิการศึกษาเดิมของท่าน ☐ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ☐ มัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.6)				

ข้อ	ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			ข้อเสนอแนะ เพิ่มเติม
	+1	0	-1	
<p>4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (คะแนนเฉลี่ยสะสมในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558)</p> <p>☐ คะแนนเฉลี่ยสะสม ต่ำกว่า 2.50</p> <p>☐ คะแนนเฉลี่ยสะสม ตั้งแต่ 2.51 – 3.50</p> <p>☐ คะแนนเฉลี่ยสะสม ตั้งแต่ 3.51 ขึ้นไป</p>				
<p>5. ทำนศึกษาในรอบการเรียนใด</p> <p>☐ รอบเช้า (8.00 - 16.00 น.)</p> <p>☐ รอบบ่าย (12.00 - 20.00 น.)</p>				
<p>6. บิดา มารดา หรือผู้ปกครอง ขณะนี้กำลังประกอบอาชีพประเภทใด (โดยยึดตามผู้มีรายได้หลักของครอบครัว)</p> <p>☐ เกษตรกร</p> <p>☐ ผู้ประกอบการส่วนตัว</p> <p>☐ ข้าราชการ / พนักงานรัฐวิสาหกิจ</p> <p>☐ อื่น ๆ อาชีพนอกเหนือจากที่กล่าวข้างต้น ได้แก่ รับจ้าง พนักงานบริษัท ฯลฯ</p>				
<p>7. รายได้ของผู้ปกครองต่อเดือน (โดยเฉลี่ย)</p> <p>☐ ต่ำกว่า 10,000 บาท</p> <p>☐ 10,000 – 20,000 บาท</p> <p>☐ 20,000 บาทขึ้นไป</p>				
<p>8. ภูมิลำเนาเดิมของท่าน</p> <p>☐ อำเภอเมืองในเขตจังหวัดพิจิตร</p> <p>☐ อำเภออื่นๆในเขตจังหวัดพิจิตร</p> <p>☐ ต่างจังหวัด (นอกเหนือจากจังหวัดพิจิตร)</p>				

ข้อ	ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			ข้อเสนอแนะ เพิ่มเติม
	+1	0	-1	
ตอนที่ 2 แรงจูงใจของนักศึกษาในการศึกษาต่อระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของวิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร				
ด้านเหตุผลส่วนตัว				
1. มีความต้องการในวิชาชีพที่ศึกษาอยู่				
2. มีความสนใจในวิชาชีพที่ศึกษาอยู่				
3. มีความถนัดในวิชาชีพที่ศึกษาอยู่				
4. ต้องการมีความรู้ ความสามารถเพิ่มขึ้น				
5. ประสบการณ์ที่มีอยู่เดิมตรงกับสาขาวิชาชีพที่เปิดสอน				
6. ความรู้ที่มีอยู่เดิมตรงกับสาขาวิชาชีพที่เปิดสอน				
7. ต้องการมีความรู้พื้นฐานในการเรียนขั้นสูงต่อไป				
8. ต้องการมีวุฒิทางการศึกษาเพิ่มขึ้น				
9. มีความคุ้นเคยกับครู-อาจารย์				
10. บุคลิกภาพเหมาะสมกับวิชาชีพ				
11. การเข้าศึกษาต่อในสถาบันแห่งนี้ทำให้เกิดความภาคภูมิใจ				
12. ชื่นชมผู้ที่สำเร็จจากสถาบันแห่งนี้				
ด้านลักษณะของสถาบัน				
13. วิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร เป็นวิทยาลัยที่มีชื่อเสียง				
14. วิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร เปิดสอนหลักสูตรตรงกับความต้องการของนักศึกษา				
15. วิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร มีครู-อาจารย์ที่มีศักยภาพสูง				
16. วิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร มีเทคโนโลยีทางการศึกษาที่ทันสมัย				
17. วิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร มีวัสดุ - อุปกรณ์เพียงพอกับจำนวนนักศึกษา				
18. วิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร มีค่าใช้จ่ายในการศึกษาไม่สูงมาก				
19. วิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร มีที่ตั้งสะดวกต่อการเดินทางมาเรียน				
20. วิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร มีสภาพแวดล้อมที่ดี				
21. วิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร ผลิตผู้สำเร็จการศึกษาได้เป็นที่ยอมรับในสังคม				

ข้อ	ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			ข้อเสนอแนะ เพิ่มเติม
	+1	0	-1	
ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง				
22. บิดา มารดา หรือผู้ปกครอง ญาติพี่น้อง เป็นผู้สนับสนุนให้เรียน				
23. เพื่อนแนะนำให้เรียน				
24. รุ่นพี่แนะนำให้เรียน				
25. อาจารย์แนะแนวของสถานศึกษาเดิมแนะนำให้เรียน				
26. อาจารย์ประจำชั้นของสถานศึกษาเดิมแนะนำให้เรียน				
27. คนรู้จักแนะนำให้เรียน				
28. อาจารย์ฝ่ายประชาสัมพันธ์ของวิทยาลัยชุมชนพิจิตรแนะนำให้เรียน				
29. เลือกตามแบบอย่างนักธุรกิจที่ประสบผลสำเร็จ หรือบุคคลเป็นที่ยกย่องและมีชื่อเสียงทางด้านธุรกิจ				
30. ผู้เรียนตัดสินใจเรียนเอง				
ด้านการประกอบอาชีพ				
31. เพื่อความก้าวหน้าในวิชาชีพ				
33. ต้องการมีอาชีพที่สุจริต				
34. ต้องการมีอาชีพที่มีเกียรติ				
35. ต้องการหางานได้ง่ายขึ้น				
36. ต้องการมีรายได้สูง				
37. ต้องการมีโอกาสเลือกงานที่เหมาะสมกับตนเอง				
38. ต้องการนำความรู้ไปพัฒนาอาชีพของครอบครัว				
39. หลักสูตรที่เรียนเป็นที่ต้องการของตลาดแรงงาน				
40. ต้องการประกอบอาชีพอิสระได้				
41. ต้องการทำงานในหน่วยงานภาครัฐ				
42. ต้องการทำงานในหน่วยงานภาคเอกชน				

ลงชื่อ..... ผู้ประเมิน

(.....)

ตำแหน่ง

แบบสอบถามการวิจัย

เรื่อง แรงจูงใจของนักศึกษาในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของ
วิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร

ผู้ทำการวิจัย นายคณิศร วงศ์ทอง

ตามหลักสูตร ครุศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชา ครุศาสตรอุตสาหกรรม

คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จังหวัดพิษณุโลก
ปีการศึกษา 2559

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

แบบสอบถามนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของ
วิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 สถานภาพของนักศึกษา

ตอนที่ 2 แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของนักศึกษา

ตอนที่ 1 สถานภาพของนักศึกษา

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย (✓) ลงใน หน้าคำตอบในแต่ละข้อ เพียงคำตอบเดียว

1. ขณะนี้ท่านกำลังศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ระดับชั้นปีใด

ปวส. ชั้นปีที่ 1

ปวส. ชั้นปีที่ 2

2. ท่านศึกษา สาขาวิชาใด

สาขาวิชาการบัญชี

สาขาวิชาการเลขานุการ

สาขาวิชาการตลาด

สาขาวิชาช่างเทคนิค

3. วุฒิการศึกษาเดิมของท่าน

ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)

มัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.6)

4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (คะแนนเฉลี่ยสะสมในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ภาควิชาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2558)

- คะแนนเฉลี่ยสะสม ต่ำกว่า 2.50
- คะแนนเฉลี่ยสะสม ตั้งแต่ 2.50 – 3.50
- คะแนนเฉลี่ยสะสม มากกว่า 3.50

5. ท่านศึกษาในรอบการเรียนใด

- รอบเช้า (8.00 - 16.00 น.)
- รอบบ่าย (12.00 - 20.00 น.)

6. บิดา มารดา หรือผู้ปกครอง ขณะนี้กำลังประกอบอาชีพประเภทใด (โดยยึดตามผู้มี รายได้หลักของครอบครัว)

- เกษตรกร
- ผู้ประกอบการส่วนตัว
- ข้าราชการ / พนักงานรัฐวิสาหกิจ
- อื่น ๆ

7. รายได้ของผู้ปกครองต่อเดือน (โดยเฉลี่ย)

- ต่ำกว่า 10,000 บาท
- 10,001 – 20,000 บาท
- มากกว่า 20,000 บาท

8. ภูมิลำเนาเดิมของท่าน

- อำเภอเมืองในเขตจังหวัดพิจิตร
- อำเภออื่นๆในเขตจังหวัดพิจิตร
- อื่น ๆ

ตอนที่ 2 แรงจูงใจของนักศึกษาในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของ
วิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพิจิตร

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความในแบบสอบถาม แล้วพิจารณาว่าแต่ละข้อเป็นแรงจูงใจที่ทำให้ท่าน
ตัดสินใจศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงมากน้อยเพียงใด โดยขอให้ท่าน
ทำเครื่องหมาย (✓) ในช่องที่ตรงกับระดับของแรงจูงใจ ซึ่งมี 5 ระดับ คือ มากที่สุด
มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด

แรงจูงใจของนักศึกษาในการศึกษาต่อระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของวิทยาลัยชุมชน ในจังหวัดพิจิตร	ระดับของแรงจูงใจ				
	มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด
ด้านเหตุผลส่วนตัว					
1. มีความต้องการในวิชาชีพที่ศึกษาอยู่					
2. มีความสนใจในวิชาชีพที่ศึกษาอยู่					
3. มีความถนัดในวิชาชีพที่ศึกษาอยู่					
4. ต้องการมีความรู้ ความสามารถเพิ่มขึ้น					
5. ประสบการณ์ที่มีอยู่เดิมตรงกับสาขาวิชาชีพที่ เปิดสอน					
6. ความรู้ที่มีอยู่เดิมตรงกับสาขาวิชาชีพที่เปิดสอน					
7. ต้องการมีความรู้พื้นฐานในการเรียนชั้นสูงต่อไป					
8. ต้องการมีวุฒิทางการศึกษาเพิ่มขึ้น					
9. มีความคุ้นเคยกับครู-อาจารย์					
10. บุคลิกภาพเหมาะสมกับวิชาชีพ					
11. การเข้าศึกษาต่อในสถาบันแห่งนี้ทำให้เกิด ความภาคภูมิใจ					
12. ชื่นชมผู้ที่สำเร็จจากสถาบันแห่งนี้					

<p>แรงจูงใจของนักศึกษาในการศึกษาระดับปริญญาตรีของวิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพัทลุง</p>					มาก	น้อย	ปานกลาง	น้อยที่สุด
<p>ด้านลักษณะของสถาบัน</p>								
<p>13. วิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพัทลุง เป็นวิทยาลัยที่ทันสมัย</p>								
<p>14. วิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพัทลุง เปิดสอนหลักสูตรที่ตรงกับความต้องการของนักศึกษา</p>								
<p>15. วิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพัทลุง มีครู-อาจารย์ที่มีคุณภาพสูง</p>								
<p>16. วิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพัทลุง มีเทคโนโลยีทางการศึกษาทันสมัย</p>								
<p>ทาง การศึกษาที่ทันสมัย</p>								
<p>17. วิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพัทลุง มีวัสดุอุปกรณ์เพียงพอแก่ความต้องการนักศึกษา</p>								
<p>18. วิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพัทลุง มีค่าใช้จ่ายในการศึกษาไม่สูงมาก</p>								
<p>19. วิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพัทลุง มีที่ตั้งสะดวกต่อการเดินทางมาเรียน</p>								
<p>20. วิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพัทลุง มีสภาพแวดล้อมที่ดี</p>								
<p>21. วิทยาลัยชุมชนในจังหวัดพัทลุง มีหลักสูตรที่ตรงกับเป้าหมาย</p>								
<p>การศึกษาระดับปริญญาตรีที่ชุมชนได้ไปส่งเสริม</p>								

แรงจูงใจของนักศึกษาในการศึกษาต่อระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของวิทยาลัยชุมชน ในจังหวัดพิจิตร	ระดับของแรงจูงใจ				
	มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด
ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง					
22. บิดา มารดา หรือผู้ปกครอง ญาติพี่น้อง เป็น ผู้สนับสนุนให้เรียน					
23. เพื่อนแนะนำให้เรียน					
24. รุ่นพี่แนะนำให้เรียน					
25. อาจารย์แนะแนวของสถานศึกษาเดิมแนะนำ ให้เรียน					
26. อาจารย์ประจำชั้นของสถานศึกษาเดิมแนะนำ ให้เรียน					
27. คนรู้จักแนะนำให้เรียน					
28. อาจารย์ฝ่ายประชาสัมพันธ์ของวิทยาลัย ชุมชนพิจิตร แนะนำให้เรียน					
29. เลือกตามแบบอย่างนักธุรกิจที่ประสบ ผลสำเร็จ หรือ บุคคลเป็นที่ยกย่องและมีชื่อเสียงทางด้านธุรกิจ					
30. ผู้เรียนตัดสินใจเรียนเอง					
ด้านการประกอบอาชีพ					
31. เพื่อความมั่นคงในวิชาชีพ					
33. ต้องการมีอาชีพที่สุจริต					
34. ต้องการมีอาชีพที่มีเกียรติ					
35. ต้องการหางานได้ง่ายขึ้น					
36. ต้องการมีรายได้สูง					
37. ต้องการมีโอกาสเลือกงานที่เหมาะสมกับ ตนเอง					
38. ต้องการนำความรู้ไปพัฒนาอาชีพของ ครอบครัว					

39. หลักสูตรที่เรียนเป็นที่ต้องการของตลาดแรงงาน					
40. ต้องการประกอบอาชีพอิสระได้					
41. ต้องการทำงานในหน่วยงานภาครัฐ					
42. ต้องการทำงานในหน่วยงานภาคเอกชน					

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล	นาย คณิตสรวง กริ่งทอง
วัน เดือน ปีเกิด	3 ธันวาคม 2533
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	76 ม.2 ตำบลวังสำโรง อำเภอตะพานหิน จังหวัดพิจิตร
ตำแหน่ง	ลูกจ้างชั่วคราว (อาจารย์พิเศษสอน)
สถานที่ทำงาน	วิทยาลัยชุมชนพิจิตร

ประวัติการศึกษา

พ.ศ.2544	โรงเรียนตรุณบัณฑิตพิทยา (ประถมศึกษา)
พ.ศ.2547	โรงเรียนบัณฑิตศึกษาลัย (มัธยมศึกษา)
พ.ศ.2550	ประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปวช. (สาขาวิชายานยนต์) วิทยาลัยสารพัดช่างพิจิตร
พ.ศ.2552	ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ปวส. (สาขาวิชาเทคนิคยานยนต์) วิทยาลัยสารพัดช่างพิจิตร
พ.ศ.2555	วิศวกรรมเครื่องกล (สาขาครุศาสตร์อุตสาหกรรม) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา พิษณุโลก
พ.ศ.2561	ครุศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาครุศาสตร์อุตสาหกรรม) มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม